H. Prabhaker Rac. I. U. C.

கிறிஸ்தவமும் தமிழும்

(கிறிஸ்தவரால் தமிழ்மொழிக்கு உண்டான
நன்மைகளைக் கூறும் நூல்)

மயிலை. சீனி. வேங்கடசாமி
இயற்றியது.

பதிப்பாளர்:
கா. ஏ. வள்ளிநாதன்
மயிலாப்பூர், சென்னை

பதிப்புரிமை]   1936   [விலை 12 அணா.

கிறிஸ்தவமும் தமிழும்

(கிறிஸ்தவரால் தமிழ்மொழிக்கு உண்டான

நன்மைகளைக் கூறும் நூல்)

மயிலை, சீனி. வேங்கடசாமி

இயற்றியது.

பதிப்பாளர்:

கா. ஏ. வள்ளிநாதன்

மயிலாப்பூர், சென்னை

1936.

[*விலை* 12 *அணா.*

அச்சைப்புத்

First Published in 1936.

எனக்குக் கல்வியறிவைப் புகட்டித் தமிழ்ச்சுவை
யூட்டியருளிய எனது அருமைத் தமையனார்

மயிலை. சீனி. கோவிந்தராசன்

(மயிலை, சீனி. கோவிந்தராசன்)

அவர்களின் நினைவு மலராக

இந்நூல் இலங்குக.

முன்னுரை I.

தமிழ்மொழி வளர்ச்சிபெற்ற முழு வரலாற்றையும் அறியவேண்டும் என்னும் ஆர்வம் எனக்கு நெடுநாளாக உண்டு. ஆகையால், சமயம் வாய்த்தபோதெல்லாம் அத்துறையில் ஆராய்ச்சி செய்துவந்தேன். இவ்வாறிருக்குங்கால், 1934-ம் ஆண்டின் கடைசியில், வித்துவான் திரு. தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் அவர்கள், M.A., B.L., சென்னையிற் கூட்டிய தமிழ் மகாநாட்டில், சென்னைக் கிறிஸ்தவக் கல்லூரித் தமிழ்ப்போசிரியராகிய திரு. ச. த. சற்குணர் அவர்கள், B. A., "கிறிஸ்தவமும் தமிழும்" என்னும் பொருள்பற்றி ஒரு சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினார்கள். அதனைக் கேட்டபோது, தமிழ்மொழிச் சரித்திர ஆராய்ச்சியில் கருத்தைச் செலுத்தி நின்ற எனக்குப் புதியதோர் ஊக்கம் உண்டாயிற்று. கிறிஸ்தவச் சமயத்தவரால் தமிழ்மொழி அடைந்த நன்மைகளைக் கூறும் தமிழ்நூல் இதுகாறும் இல்லாமையால், முதலில் இதனை எழுதுவதுதான் நலம் எனக் கருதி, இத்துறையில் என் கருத்தைச் செலுத்தி ஆராய்ச்சி செய்யத் தொடங்கினேன். இதனிடையில், 1935-ஆம் ஆண்டின் கடைசியில், இலங்கை ஸ்ரீமத் விபுலாநந்த சுவாமிகள், B. Sc. (London), சென்னைக்கு வந்திருந்தபொழுது, அவர்களிடம் எனது ஆராய்ச்சியைத் தெரிவித்தேன். சுவாமிகள், இது அவசியம் எழுதவேண்டிய பகுதிதான் என்று தெரிவித்து இவ்வாராய்ச்சி சம்பந்தமாகத் தங்கள் கருத்துக்களையும் தெரிவித்து என்னை ஊக்கப்படுத்தினார்கள். இதுவே

இப்புத்தகம் எழுதப்பட்டதன் வரலாறு. இந்நூலிலுள்ள குற்றங்களை நீக்கிக் குணங்களையே கொள்ளும்படி பெரியோரை வேண்டுகின்றேன்.

இந்நூலுக்கு முகவுரை எழுதியருளுமாறு இலங்கை ஸ்ரீமத் விபுலாநந்த சுவாமிகளைக் கேட்டுக்கொண்டேன். சுவாமிகள் அன்புடன் எழுதியருளினார்கள். இதற்கிடையில், புதியதொரு யோசனை தோன்றியது. தமிழ் இலங்கைக்கும் தமிழ் இந்தியாவுக்கும் தமிழ்த் தலைமை பூண்டு விளங்கும் ஸ்ரீமத் சுவாமிகள் அருளிய முகவுரை யொன்றே சாலும் என்றாலும், இந்நூல் இந்து உலகத்துக்குமட்டுமன்றி, கிறிஸ்தவ உலகத்துக்கும் உரியதாகலின், கிறிஸ்தவத் தமிழறிஞரின் முகவுரையும் இந்நூலுக்கு அவசியம் எனத் தோன்றியது. கிறிஸ்தவ மதத்தில் கத்தோலிக், புரொட்டஸ்டெண்டு என்னும் இருபிரிவுகள் இருப்பதால், அவ்விரு பிரிவுகளின் சார்பாக இரண்டு தமிழ்ப் பெரியோர்களை முகவுரை எழுதியுதவுமாறு கேட்டுக்கொண்டேன். எனது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, மேல் நாட்டு மொழிகள், கீழ் நாட்டு மொழிகள் பலவற்றில் புலமை வாய்ந்து, தமிழ்ச்சொற் பிறப் பாராய்ச்சி செய்துவரும் பெரியார், யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் உயர் திரு. சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் அவர்கள், O. M. I., ஒரு நூன்முகம் எழுதி அருளினார்கள். அவ்வாறே, எனது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, தங்கள் உத்தியோக காலம் போக மிகுதியுள்ள காலமெல்லாம், தனிப்பட்டமுறையில், யாதொரு ஊதியமும் கருதாமல் மாணவர்களுக்குத் தமிழ் நூல்களைப் பாடஞ் சொல்லி, அவர்களைச் சிறந்த தமிழ்ப் புலவராக விளங்கச் செய்துவருகிற நற்குணப் பெரியார், சென்னைக் கிறிஸ்தவக் கல்லூரித் தமிழ்ப் பேராசிரியர் திரு. ச. த. சற்

குணர் அவர்கள், B. A., ஆங்கில முகவுரை எழுதியருளினர் கள். ஆகவே, இந்நூல் மூன்று முகவுரைகளுடன் வெளிவரு கிறது. இந்த முகவுரைகளை எழுதி அருளிய மூன்று பெரி யார்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த வந்தனம் உரியதாகும்.

இந்நூலிற் சேர்ப்பதற்காக, திரு. வ. சுப்பையா பிள்ளை யவர்கள், டாக்டர் ஜி. யூ. போப் ஐயர், டாக்டர் கால்ட்வெல் ஐயர் என்பவர் படங்களைக் கொடுத்துதவியதற்காகவும், திரு. தை. ஆ. கனகசபாபதி முதலியார் அவர்கள் தாம் செய் துள்ள திரு. சற்குணர் அவர்களின் உருவச்சிலையின் படத் தைக் கொடுத்துதவியதற்காகவும் அவர்களுக்கு எனது வந்த னம் உரியதாகும்.

மயிலாப்பூர்,
சென்னை,
24—11—36.

மயிலை, சீனி. வேங்கடசாமி.

1. எந்த எந்த நூற்றாண்டில் ஐரோப்பியர் எந்தெந்த மார்க்
கமாக எல்லை நோக்கத்தோடு இந்தியாவிற்கு வந்தனர்.
அவர்கள் வருகையை இந்தியாவின் தமிழ் வளர்ச்சிக்கு
எப்படி உதவியாயிற்று?
ஐரோப்பியர் வழிமுறையே தமிழுக்கு உரை
2. நடை எழுதக் கற்றுக்கொண்டனர் என்பதையும், எழுதி
நன்றாகவே எழுதினர் என்றும் சான்றுகள் காட்டுக.
(இலக்கியங்கள் அகப்பொருள்)
3. வசனநடை நன்கு அறிந்திருக்கும் பண்டைக்காலத்தில்
வசனநூல் எழுதும் வழக்கம் ஏற்படாத காரணம் என்ன?
4) வசனநடை புதுக்கட்டுரைக்கு எவ்வாறு இன்றியமை
யாததாகும்?
5) தமிழில் 16ம் நூற்றாண்டிலேதான் வசனநூல் வளர்ந்
[illegible] நூற்றாண்டில் இருப்புடன் வளைக?

6) 16 — 18ம் ஆண்டு இடைப்பட்ட காலத்து
வசனநடை வளர்ச்சி தடைபட்டிருந்த பற்றி
தமிழ்நடை வளர்ச்சிக்குக் காரணமானவை?

7) அச்சு ஏற்பட்டதின் உண்மையும் தன்மையும் யாவை?

8) தமிழ்ப் புத்தகங்கள் ஐரோப்பாவில் அச்சிடப்பட்ட
வரலாற்றின் அறிக்கை வகை --

9) தமிழ் நாட்டில் தமிழ்ப் புத்தகங்கள் அச்சிடப்பட்ட
வரலாற்றின் காலம் குறிப்புடன் தொடர்ந்து எழுதுக -

10) மலபார் என்று சொல்லப் பற்றி என்ன காரணங்கள்
* ஆசிரியர் கூறியிருக்கின்றனர்?

11) 16 முதல் 18 ஆம் நூற்றாண்டு வரை தமிழ்நாட்டில் 4
* ஐரோப்பியர் வந்து வாணிபம் செய்தனர். அந்நாளில்
பாதிக்கப்பட்டவை ... போர்க்களத்தில் மட்டும் கலந்து
என்?

12) இடைப்பட்ட செய்திகளால் தெளிவிக்கப்பட்ட தமிழ் கிளை
குறிப்பு எல்லையைக் குறிப்பிட்டு இருப்பதேன்?

13) சைனர், வடவர், சோனகர், ஐரோப்பியர் —
* தொடர்பால் தமிழில் வந்துள்ள பழமொழிகள் இரண்டு
எழுதுக?

14) * வீரமாமுனிவர் இயற்றிய தமிழ் நூல்கள் யாவை?
(அகராதி, செய்யுள், வசனம், இலக்கணம், தேம்பா)

15) இலக்கணத்தில் எழுத்துக்களின் வரிவடிவில் வீரமா
* முனிவர் கொண்டு வந்த சீர்திருத்தங்கள் யாவை? அவர்
தமிழ் இலக்கியத்து வழக்கில் புகுத்தியது, இவை யாவை?

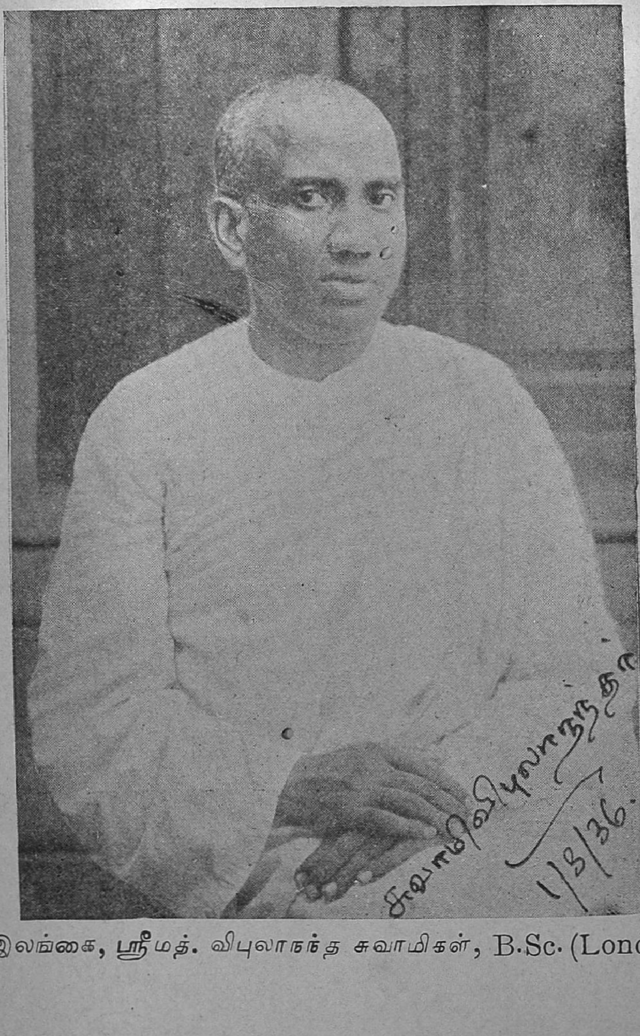
16) தத்துவபோதகர் இயற்றிய நூல்களைப் பற்றி எழுதுக -

17) சீகன்பால்கு ஐயர் தமிழுக்குச் செய்த தொண்டென்ன?

18) எல்லிஸ் ...? இரேனியஸ் ஐயர்: ? * Pope +
* Caldwell

தமிழ்ப் புலமை வாய்ந்த ஆசிரியர் சிலருள் ஒரு-
வரேனும் இவரின் பெருமையை எழுதுக?

மாணவர்க்குக் காட்டிய அன்பு, vice versa,
எவரேனும் 4 மாணவர்களைப் பற்றி எழுதுக -
மாணவர்களுக்குக் கற்பித்த முறை.

இலங்கை, ஸ்ரீமத். விபுலாநந்த சுவாமிகள், B.Sc. (London)

முன்னுரை 2.

I

"கிறிஸ்தவமும் தமிழும்"

இந்நூலாசிரியர் ஆண்டில் இளையராயினும் ஆராய்ச்சித் துறையில் முதிர்ந்தவர். தென்னிந்தியாவிலும் ஈழ நாட்டிலும் அண்மையில் வாழ்ந்த தமிழறிஞர் பலருடைய வாழ்க்கை வரலாறு, அன்னாரியற்றிய நூல்வரலாறு என்னும் இவைதம்மைத் தெளிவுபெற ஆராய்ந்தறியவேண்டுமென்னும் பெருவிருப்புடையவர். பல ஆண்டுகளாக நான் இவரை நன்கு அறிவேன். நல்லொழுக்கம் வாய்ந்தவர்; நல்லோருடைய கூட்டுறவைப் பொன்னே போற் போற்றுபவர்.

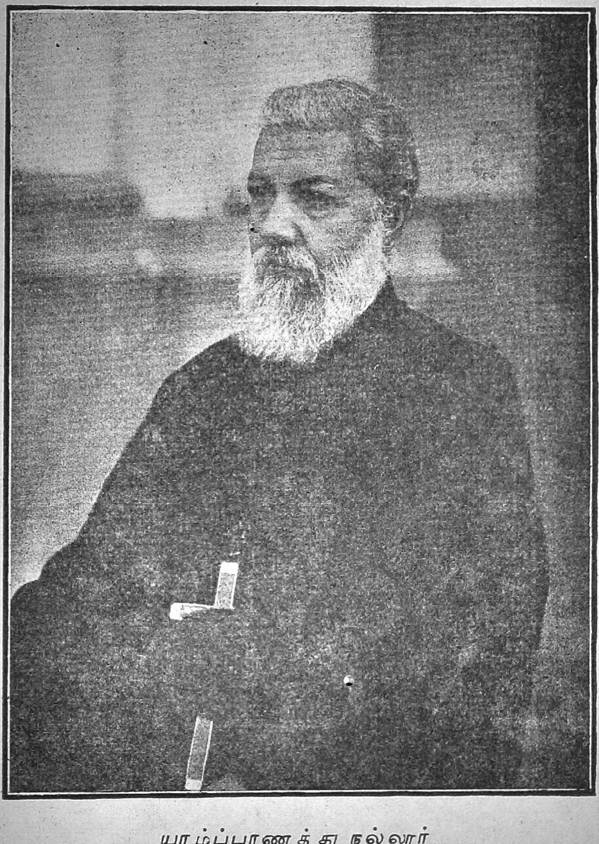
இந்நூலினகத்தே இவர் தொகுத்து வைத்திருக்கின்ற முடிபுகள் இவராற் பல ஆண்டுகளாக ஆராய்ந்து காணப் பட்டன. பலப்பல ஆங்கில நூல்களிலும், தமிழ் நூல்களிலும், பரந்துகிடந்த உண்மைகளை ஒருங்கு திரட்டிச் செவ்வி பெற வகுத்து, நூலுருவமாக்கி, வெளியிட்டிருக்கின்றார். இந்நூல் கல்லூரி மாணவர்க்கும், தமிழறிஞர்க்கும், தென்னிந்திய சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர்க்கும் இன்றியமையாத தொன்றாகும். ஆதலின், இதனைத் தமிழுலகம் உவந்தேற்று ஆதரிக்கு மென்பதிற்கையமில்லை. இந்நூலாசிரியர் இன்னும் பல ஆராய்ச்சிகள் செய்து, தமிழகத்திற்குப் பயன்பட வாழுமாறு எல்லாம் வல்ல இறைவன் இன்னருள் புரிவானாக.

சிவாநந்த வித்தியாலயம்,
கல்லடியுப்போடை,
காத்தான்குடி, சிலோன்,
19—11—36.

சுவாமி விபுலாநந்தர்.

முன்னுரை 3.

ஒருகாலம் மிகச் சீர்திருத்தம் அடைந்து முழு உலகத்தின் சீர்திருத்தத்துக்கும் மேல்வரிச்சட்டமாய்த் திகழ்ந்திருந்த இந்தியாவின் மகாராகிய நாம், இடைக்காலத்தில் அச்சீர்திருத்தத்தை ஒருபுடை இழந்துபோயினேம். எமக்கு வெகுகாலத்தின் பின்னர் நாகரிகம் பெற்றோராகிய ஐரோப்பியரே, நாம் பலதுறைகளில் மழுங்கவிட்டிருந்த நாகரிகத்தை மீண்டும் அடைய, எமக்கு, கடவுள் கடாட்சத்தால், துணைச் செய்வோரானர்கள். இவற்றுள், தமிழ் வளர்ச்சிக்கு மிக உபகாரமான அச்சியந்திர உபாயத்தை எம்நாட்டில் வருவித்தது அன்னோர் செய்த நன்றிகளுள் ஒன்றும். தமிழில் தனி வசன நூல்களை ஆக்கும் இயக்கத்தைத் தொடக்கிவிட்டவரும், நெடுங்கணக்கு முறையாய்ச் சொற்களின் அர்த்தத்தை விளக்கும் வனப்பு வாய்ந்த தமிழ் அகராதியைச் செய்து தந்தவரும் ஐரோப்பிய குருமாரே. விஞ்ஞானத்துறைகளிற் சில நூல்களை முதன்முதல் தமிழில் இயற்றினோரும், தமிழரின் கல்வியை விருத்தியாக்கும் பொருட்டு ஆங்கிலபாடசாலைகளைத் தாபித்தோரும், அவற்றின் மூலமாய்ப் பல கலைகளுக்கு உரிய நூல்களைத் தமிழில் இயற்றியும் இயற்றுவித்தும் தமிழ் முன்னேற்றத்திற்குப் பேருதவி செய்தோரும் ஐரோப்பிய கிறிஸ்து சமய குரவரே. முன்னாளில் சமணப்பெரியோர் தமிழிற்குத் திருக்குறள், சீவக சிந்தாமணி ஆதிய செந்தமிழ் நூல்களை உதவியதுபோல, பின்னாளில் தேம்பாவணி ஆதிய பத்திய நூல்களை உதவியவரும் ஓர் ஐரோப்பிய குரவரே. இத்தமிழ் வல்லுநர்களைப் பின்தொடர்ந்து நம்நாட்

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்,

உயர்திரு. ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள், O. M. I.

டுக் கிறிஸ்தவர்களும், அவ்வக்காலத்தே தமிழின் முன்னேற்றத்துக்கு உரிய பல தொண்டுகள் செய்துள்ளார்.

இவ்வாறு, ஐரோப்பியரும் தமிழ் நாட்டவருமான கிறிஸ்தவர்களால் தமிழும் தமிழுலகும் பெற்றுக்கொண்ட பேருபகாரங்களைச் சுருக்கமாய்க் கூறுவதாய், இளைஞரும் கிரகித்துக்கொள்ளத்தக்க பெற்றியான தமிழ் நடை பொருந்தியதாய் விளங்குகின்ற "கிறிஸ்தவமும் தமிழும்" எனப் பெயர் சூடிய நூலைப் பார்த்து ஆனந்த வசத்தரானோம். "தினைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக் கொள்வர் பயன் தெரிவார்" என்றபடி, நம்மனோரெல்லாம் கிறிஸ்தவர் தமிழுக்குச் செய்த நன்றியை அறிந்து பாராட்டும்படியாக இச்சிறிய நூலைச் சிறப்புற எழுதித் தந்த ஸ்ரீ மயிலை, சீனி. வேங்கடசாமிக்கும், அழகுறப் பதிப்பித்த ஸ்ரீ. கா. ஏ. வள்ளிநாதனுக்கும் தமிழுலகம் மிகக் கடப்பாடு உடையதாகிறது.

நல்லூர்,
யாழ்ப்பாணம்.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்.

FOREWORD 4

The most brilliant age in Tamil literature, the so-called Sangam Age, came to a close at the downfall of the three Tamil Dynasties, and was succeeded by dark ages which continued all through the long period of anarchy and misrule in Southern India. It was after the advent of Europeans in general, and European Christian Missionaries in particular, that the revival of Tamil letters began.

When Europeans realised that the best way of knowing and influencing the Tamil people, among whom they came to live and work, was through the knowledge of *their language, they applied themselves closely to the* study of Tamil. They found it was a noble language with a noble literature, but was generally neglected by its people, mainly by reason of its literary dialect being almost entirely poetical, and so different from the spoken *dialect, that one, who could read and write the language* as spoken, could not even divide a line of poetry into its component words, unless one had made a special study of it for years.

So they seem to have thought it their first duty to *try to open the eyes of the Tamils to the greatness* of their language. With this object in view, many of them have expressed their opinion of Tamil, its literature, and grammar. Their opinions are very useful and interesting, but we have space here only for a few of them.

First, as regards the language: Dr. Winslow writes, " It is not perhaps extravagant to say that in its poetic

தை. ஆ. க.

சென்னை கிறிஸ்தவக் கல்லூரி தமிழ்ப் பேராசிரியர்

திரு. ச. த. சற்குணர் B. A. அவர்கள்,

form the Tamil is more polished and exact than the Greek, and, in both dialects, with its borrowed treasures, more copious than the Latin. In its fulness and power, it more resembles English and German than any other living language." Dr. Schimid writes of Tamil that "the mode of collocating its words follows the logical or intellectual order more so than even the Latin or Greek." The Rev. P. Percival observes, "Perhaps no language combines greater force with equal brevity; and it may be asserted that no human speech is more close and philosophic in its expression as an exponent of the mind. The sequence of things—of thought, action, and its results—is always maintained inviolate." Professor Whitney writes that he "was informed by an American who was born in South India and grew up to speak its language vernacularly along with his English, a man of high education and unusual gifts as a preacher and writer, that he esteemed the Tamil a finer language to think and speak in than any European tongue known to him."

Dr. G. Slater, late Professor of Indian Economics in the University of Madras, writes that "the Tamil language is extraordinary in its subtlety and sense of logic," and that "the perfection with which it has been developed into an organ for precise and subtle thought, combined with the fact that it represents a much earlier stage in the evolution of inflexional language than any Indo-germanic tongue, suggests......the priority of the Dravidians in attaining settled order and regular Government",

and that "as it is known to us it is the product of a very long period of a somewhat elaborate civilisation."

Secondly, as regards its literature: That "unique genius", Father Beschi, writes that "the Tamil poets use the genuine language of poetry, and "there are excellent works in Tamil *poetry on* the subject of the divine attributes and the nature of virtue." Dr. Pope, referring to the numerous ethic works in Tamil, remarks, "I have felt sometimes as if there must be a blessing in store for a people that delight so utterly in compositions thus remarkably expressive of a hunger and thirst after righteousness." The Rev. H. Bower, a Eurasian, writes of the Tamil poetess Auvaiyar, that "she sang like Sappho, yet not of love, but of virtue," and of the Chintamani that "it is a moral epic of the highest merit," and of the Sacred Kural that the "work is superior to the institutes of Manu and is worthy of the divine Plato himself."

Thirdly, as regards its grammar: Rev. T. Brotherton writes that "it is generally allowed by all who are at all conversant with Tamil literature, that the Nunnool or Tamil Grammar of Pavananti, is the most philosophically and logically arranged Grammar of any language in the universe, and that it is a "venerable and esteemed work."

Indian Christians have said none the less. One of them writes of the Sacred Kural and its author that "it is refreshing to think that a nation which has produced

so great a man and so unique a work cannot be a hopeless, despicable race." Another often observed that "one of the main objects of studying Tamil literature is to know and catch the genius of the ancient Tamil people." And another wrote: "Indeed, the various kinds of elliptical constructions in which Tamil greatly delights, the philosophic sequence of things that it always maintains inviolate, the logical and musical choice of terms that it often makes from a veritable host of synonyms, the implied significations that it often presents to the careful reader, the numerous and extraordinary poetic licenses that it enjoys, and, above all, the extreme elasticity by which it possesses a large amount of linguistic economy and is capable of being interpreted according to the intellectual capacity of the reader, these—these alone, which none can deny it, are likely to make any one, who is rightly and faithfully devoted to its literature, a person of no mean mental powers......There is no easier and better method of gauging the genius and mental acumen of the ancient Tamil race than to study their science of grammar which they have carried to a very high degree of perfection. Their subtle linguistic observation, their happy invention of the wonderful Sutra-device, their logical arrangement of the rules, and their elaborate methods of construing them cannot but be the wonder of all ages."

After many such eulogies, European and Indian Christians have exhorted the Tamils not to neglect their language. They have also pointed out that neglect of

vernacular means only national suicide. Dr. Pope wrote, "Let the Tamils cease to be ashamed of their Tamil." Dr. Murdoch wrote to them, "Let them be assured that so long as they despise their mother tongue they have merely a thin whitewash of civilisation," and quoted the words of Von F. Schlagel: "That acquaintance with foreign languages, whether dead or living, which is necessary for men of letters and fashion, is no longer associated with neglect of their vernacular speech, a neglect which is always sure to work its own revenge on those who practise it, and which can never be supposed to create any prejudice either in favour of their politeness or their erudition."

Now, even if Europeans have not done anything else than trying thus to open our eyes to the excellence of our language, and warning us against neglecting it, we must be extremely indebted to them. But they have done more.

They simplified the Tamil script. They introduced space between the words, simple or compound, of a sentence, for it had been the native custom to write a whole sentence as if it were composed of one long word. They were the first to print Tamil tracts, books, and papers. They were the first to introduce the study of Tamil into the civilised countries of the world. They were the first to make Tamil translations from European languages. They were the first to compile Tamil word-books, dictionaries, and lexicons, which made obsolete the time-honoured custom of memorising the metrical Tamil vocabularies,

before taking up literature. They were the first to write Tamil treatises on Natural Science. They were the first to urge educated Tamils to bring out expurgated editions of Tamil works, and to write interesting general literature of a wholesome character. They were the first to show us how to make a critical study of our language, literature, and grammar. And they were the first not only to teach us that "that is not good language that all understand not," and that there can be no social, moral, religious, political, or economical progress among a people who have no homely prose literature to read, but also to write "modern Tamil prose", and create the reading habit among us.

The above lines contain a brief summary of a long public Tamil lecture, "Christianity and Tamil", delivered by me about two years ago, in Madras. The author of this book, who is a broad-minded Hindu School-Master, says that the lecture roused his curiosity, and gave him the incentive to make a study of the subject himself, and the book is a result of it.

The book contains a very important chapter, which is not generally known, in the history of Tamil Language and Literature. The short biographical sketches and notes of some of the European and native Christian Tamil Scholars, and the well-selected specimens of Tamil writing of some of the European scholars cannot fail to be quite interesting. We have here fine specimens of the flowery language of the Italian Tamil scholar, Father De Nobilibus; of the simple, direct, and telling language of the Swiss, the Rev. C.T.E. Rhenius, on the Truthfulness

of the Gospels; of the poetical and literary, and colloquial prose style of the Italian, Father C. J. Beschi, the greatest of the European Tamil scholars, who expresses, in one of the passages quoted here by the author, his high appreciation of the Sacred Kural.

The book is well written too. Its language is simple, correct, natural, and free from all tricks of style.

The book is sure to make all Tamil students feel extremely proud of the literature and grammar of their language, and love and study and improve it with zeal.

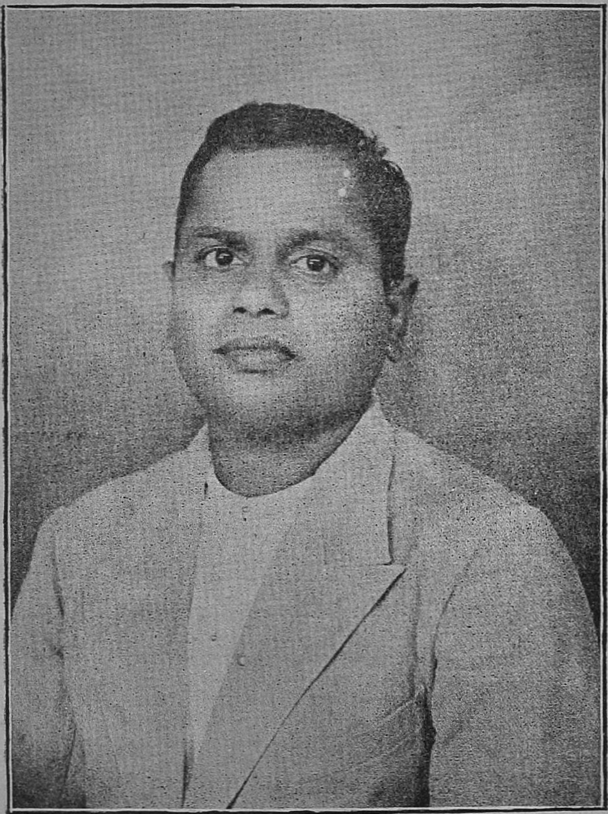
The author has my great thanks, and the book, my best wishes.

Madras,
Nov. 1, 1936.

S. D. SARGUNAR,
Lecturer in Tamil,
Madras Christian College.

உள்ளுறை

படங்கள்

மயிலை, சீனி. வேங்கடசாமி.

H. Prabhaker Rao.
II. U.C.

கிறிஸ்தவமும் தமிழும்

க. ஐரோப்பியர் வருகை

கிறிஸ்தவராகிய ஐரோப்பியரின் தொடர்பினால் தமிழ் மொழிக்கு உண்டான அபிவிருத்தியை ஆராய்வதே இந் நூலின் நோக்கம். அதனை ஆராயப் புகுவதற்கு முன் ஐரோப் பியரின் தொடர்பு எப்படி ஏற்பட்டதென்பதைத் தெரிவிப் பது முறையாகும். ஆகையால், ஐரோப்பியர் நமது தேசத் திற்கு வந்த வரலாற்றைச் சுருக்கமாக எழுதுவாம்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே, மேல்நாட்டார் நமது இந்தியா தேசத்துடன், சிறப்பாகத் தென் இந்தியா வுடன், வர்த்தகத் தொடர்பு கொண்டிருந்ததாகத் தெரி கிறது. யவனர் (உரோமர், கிரேக்கர்) என்னும் ஐரோப்பிய ஜாதியார் சேரநாட்டின் கடற்கரைப் பட்டினங்களிற் பண்ட சாலைகள் அமைத்து, அவற்றில் நமது நாட்டுச் சரக்கு களைச் சேமித்துவைத்துக் கப்பல்கள் மூலமாக ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குக் கொண்டுபோனார்கள். மதுரை, புகார் (காவிரிப் பூம் பட்டினம்) முதலிய நகரங்களிலும் யவனர் வசித்து வந்ததாகத் தமிழ் நூல்களினால் அறிகிறோம். கி. மு. உஉ-ல், 22 மதுரையில் அரசாண்டிருந்த பாண்டிய மன்னன், அகஸ்தஸ் ஸீஸர் (Augustus Caesar) என்னும் யவன அரசனிடம் தூதுவர்களை அனுப்பினான் என்று ஸ்த்ரோபோ (Strabo) என்னும் மேல் நாட்டாசிரியர் எழுதியிருக்கிறார். தமிழ

ருக்கும் யவனருக்கும் இருந்த இவ்வர்த்தகத் தொடர்பு கி.பி. ௪௭-முதல் மேன்மேலும் அதிகப்பட்டது. ஏனென்றால், அந்த ஆண்டில் ஹிப்பலஸ் (Hippalus) என்பவர், இந்து சமுத்திரத்தில் வீசுகிற வடகிழக்கு, தென்மேற்குப் பருவக் காற்றைக் கண்டுபிடித்தார். இப்பருவக் காற்று வீசுகிற காலங்களிற் பிரயாணம் செய்வதால், மாலுமிகள் விரைவாகக் கப்பல்களைச் செலுத்திக் குறிப்பிட்ட இடங்களுக்கு ஏறக் குறையக் குறிப்பிட்ட காலத்திற் செல்லக்கூடியதாயிருந்தது. ஆகவே, யவன வியாபாரிகள் அதிகமாகத் தமிழ் நாட்டிற்கு வரத் தலைப்பட்டார்கள். இவ்வர்த்தகப் பெருக்கத்தினால் நமது தேசத்தாருக்கு ஏராளமான வருவாய் கிடைத்தது. "இந்தியா தேசம் ஏராளமான செல்வத்தை யவன தேசத்திலிருந்து ஆண்டுதோறும் கவர்ந்துகொள்கிறது" என்று பிளினி என்னும் ஆசிரியர் எழுதியிருக்கிறார். இந்தத் தமிழர்—யவனர் வியாபாரத் தொடர்பைப்பற்றிப் புறநானூறு, மணிமேகலை, சிலப்பதிகாரம் முதலிய சங்க நூல்களிலும் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. தமிழருக்கும் யவனருக்கும் இருந்த இந்தத் தொடர்பு வியாபாரத்தோடுமட்டும் நின்றிருந்ததே தவிர, சமயம், கலை, பாஷை முதலியவைகளிற் சிறிதும் இடம் பெறவில்லை. யவனர் நம்முடன் நேர்முகமாகக் கொண்டிருந்த இந்த வியாபாரத் தொடர்பு கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டு வரையில் நிலைபெற்றிருந்தது. ஏழாம் நூற்றாண்டில், அரபி தேசத்து முகம்மதியர்கள் எகிப்து, பாரசீகம் முதலிய நாடுகளை வென்று கைப்பற்றிய பிறகு, யவனர் நமது தேசத்துடன் வைத்திருந்த நேர்முகமான வியாபாரத் தொடர்பு தடைப்பட்டுவிட்டது. ஏழாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு முகம்மதியர் கடல் வழியையும் தரை

எந்தெந்த தேசத்தினர் எல்லாக்காலங்களிலும் வந்து
கைத்தொழிலோடு ~~[illegible]~~ தமிழ்நாட்டுடன் [illegible]
செய்தார்கள்?

வழியையும் கைப்பற்றி ஆதிக்கம் பெற்றதோடு, இந்திய வியாபாரத்தையும் கைப்பற்றிக்கொண்டார்கள். இந்தியப் பொருள்களை வாங்கிக் கொண்டுபோய் ஐரோப்பிய தேசங்களில் விற்பனை செய்வதாற் பெரும்பொருள் ஊதியங் கிடைப்பதைக் கண்டு, முகம்மதியர், ஐரோப்பியரை இந்தியாவுடன் நேர் முகமாக வியாபாரம் செய்ய வொட்டாதபடி தடுத்துவிட்டார்கள். இவ்விதமாகப் பண்டைக்காலத்தில் ஐரோப்பியர் நமது தேசத்துடன் கொண்டிருந்த வியாபாரத் தொடர்பு அற்றுப்போயிற்று. முகம்மதியர் மலையாளக் கரையிற் பண்டசாலைகளை அமைத்து, மிளகு முதலிய பொருள்களைச் சொற்பவிலைக்கு ஏராளமாய் வாங்கிச் சேமித்துவைத்து, அவற்றைக் கப்பல்களில் ஏற்றிக் கொண்டு அரபிக்கடல்வழியாகச் செங்கடலிற் சென்று, அங்கிருந்து தரைவழியாக சூயஸ், கெய்ரோ, அலக்ஸாந்திரியா முதலான நகரங்களின் வழியாக ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குக் கொண்டுபோய், ஒன்றுக்குப் பன்மடங்கு அதிகமாக விலை வைத்துச் சரக்குகளை விற்று, பெரும்பொருள் திரட்டினார்கள். வர்த்தகத் தொழில் செய்யும் ஜாதியார் எப்பொழுதும் செல்வந்தராயிருப்பது எல்லோரும் அறிந்த உண்மை. இதன்படி, வியாபாரத் தொழிலில் ஈடுபட்ட முகம்மதியர் மேன்மேலும் செல்வம் பெற்றுச் சிறப்படைந்து விளங்கினார்கள். ஐரோப்பியர் இப்போது கைத்தொழில், நாகரிகம் முதலியவற்றிற் சிறப்படைந்திருப்பதுபோல அக்காலத்திற் சிறப்புப் பெறாமல் தாழ்ந்த நிலையில் இருந்தார்கள். ஆகையால், ஆடை முதலிய பல பொருள்கள் இந்தியா முதலிய கீழைத் தேசங்களிலிருந்தே ஐரோப்பாவுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டுவந்தன. இதனால் இந்த வியாபாரத்தைத்

தங்கள் கையில் வைத்திருந்த முகம்மதியர் பெருஞ் செல்வம் சம்பாதித்ததில் அதிசய மொன்றுமில்லை. இவ்வாறு சில நூற்றாண்டுகள் கழிந்தன.

இந்தியச் சரக்குகளை ஐரோப்பிய நாடுகளிற் கொண்டு போய் விற்பதனால் முகம்மதியர் செல்வம் பெற்றுச் சிறப்புடன் வாழ்வதைக் கண்ட ஐரோப்பிய தேசத்தார், தாங்களும் நேர் முகமாக இந்தியாவுடன் வியாபாரம் செய்து பொருள் ஈட்ட வேண்டுமென்று ஆவல் கொண்டார்கள். ஆனால், இந்தியாவுக்குச் செல்லும் வழி முகம்மதியர் ஆதிக்கத்திலிருந்தபடியாலும், வேறு ஜாதியார் இவ்வியாபாரத்தைக் கைக்கொள்ளாதபடி அவர்கள் (முகம்மதியர்) வெகு கருத்தாகக் காவல் செய்திருந்தபடியாலும், ஐரோப்பியரின் எண்ணம் கைகூடவில்லை. அக்காலத்தில் பூகோளசாஸ்திரம் தெரியாதபடியால், வேறு மார்க்கமாக இந்தியாவுக்குச் செல்லும் வழியையும் ஐரோப்பியர் அறிந்திருக்கவில்லை. இந்தியா, ஐரோப்பாவுக்குக் கிழக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிற தென்பது மட்டும் அவர்களுக்குத் தெரியும். ஆனால், அங்குச் செல்வதற்கு வேறு வழி தெரியாமல் திகைத்தனர். அக்காலத்தில், ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் இந்தியாவைப்பற்றிப் பல கதைகள் வழங்கிவந்தன. இந்தியாதேசம் பூலோக சுவர்க்கம் என்றும், பணம் காய்க்கும் மரங்கள் அங்கே ஏராளமாக வளர்கின்றன வென்றும், தேன் ஆறும், பால் ஆறும் அங்குக் கரைபுரண்டோடுகின்றன என்றும் பலவிதமான செய்திகள் உலவி வந்தன. இவ்விதச் செய்திகளைக் கேட்டபோது ஐரோப்பியருக்கு நாவில் நீர் சுரந்தது. தேனாறும் பாலாறும் கரைபுரண்டோடும் அந்தப் பூலோக சுவர்க்கத்தை, பணம் காய்க்கும் மரங்கள் வளருகிற ஆச்சரியமான இந்தியாதேசத்தைக்

2) வசனநூல், உரைநடைநூல் நம்நாட்டில் வளர்ந்த முறையை வரைக? (17P)

காணவேண்டும் என்றும், அத்தேசத்துடன் நேர்முகமாக வியாபாரத்தொடர்பு பெற்றுப் பொருள் சம்பாதிக்கவேண்டும் என்றும் ஐரோப்பியர் ஆவலோடு விரும்பினார்கள். அக்காலத்தில் ஐரோப்பா முழுதும் இந்தியாவின் பேச்சாகவே இருந்தது. ஆனால், இந்தியாவுக்கு எப்படிப் போவது? இந்தியாவுக்குச் செல்லும் வழியை முகம்மதியர் கைப்பற்றித் தங்கள் ஆதிக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு, வேறு ஜாதியார் அவ்வழியாகச் செல்லாதபடி, கண்ணை இமை காப்பதுபோல் காத்துவருகையில், ஐரோப்பியர் இந்துதேசம் செல்ல நினைத்தது, முடவன் கொம்புத் தேனுக்கு ஆசைப்பட்டதுபோல் இருந்தது.

இவ்வாறிருந்துவருகையில், பூகோள சாஸ்திரத்தைப் பற்றி ஆராய்ந்துவந்த அறிவாளிகள் பூமி அப்பளம்போல் தட்டையாக இருக்கவில்லை என்றும், பந்துபோல் உருண்டை வடிவாக இருக்கிறதென்றும் அறிந்தார்கள். ஆனால், இப்பூகோளசாஸ்திர உண்மையை ஜனங்கள் ஒப்புக்கொள்வதற்கு நெடுநாள் சென்றது. கடைசியாக, போர்ச்சுகல் தேசத்தவராகிய கொலம்பஸ் என்பவர், இப்பூகோள சாஸ்திர உண்மையை அடிப்படையாகக்கொண்டு, இந்தியா தேசத்திற்குச் செல்ல வேறொரு வழியைக் கண்டுபிடிக்கத் துணிந்தார். எப்படி என்றால், பூமி உருண்டையாயிருப்பதால், ஒருவன் ஓரிடத்திலிருந்து புறப்பட்டு மேற்கு முகமாகப் பிரயாணம் செய்துகொண்டே போனால், கடைசியில் அவன் கிழக்குப் பக்கமாகத் தான் புறப்பட்ட இடத்திற்கு வந்து சேர்வான் என்னும் பூகோளசாஸ்திர உண்மையை மனத்திற்கொண்டு, இந்தியா தேசம் ஐரோப்பாவுக்குக் கிழக்கில் இருக்கிறபடியால், ஐரோப்பாவிலிருந்து மேற்குப் பக்கமாய்ப்

பிரயாணம் செய்துகொண்டுபோனால், இந்தியாபோய்ச் சேரலாம் என்று கொலம்பஸ் என்பவர் நம்பினார்; ஆனால், அவர் சொல்லிய கருத்தை ஒருவரும் ஆதரிக்கவில்லை. கடைசியாக, மிகுந்த சிபாரிசின்மேல், ஸ்பெய்ன் தேசத்து அரசன் கொலம்பஸுக்கு உதவிசெய்யச் சம்மதித்து, சில கப்பல்களையும் மாலுமிகளையும் பிரயாணத்துக்கு வேண்டிய சாமான்களையும் கொடுத்துதவினான். கொலம்பஸ் ஸ்பெய்ன் தேசத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு மேற்குப்பக்கமாய்க் கடலிற் பிரயாணம்செய்துகொண்டுபோனார். சில நாட்கள் பிரயாணம் செய்த பிறகு கொலம்பஸ் மேற்கிந்தியத் தீவுகளையும், புதிய உலகம் என்னும் அமெரிக்காக் கண்டத்தையும் கண்டுபிடித்தார். ஆனால், கொலம்பஸ் அத்தீவுகள் இந்தியா தேசத்தைச் சேர்ந்தவை என்றும், அக்கண்டம் இந்தியாதேசம் என்றும் தவறாக நினைத்தார். அவர் தாம் கண்டுபிடித்த பூபாகம் இந்தியா தேசந்தான் என்கிற நம்பிக்கையுடன் இறந்தார். ஆனால், உண்மையில் அது இந்தியா தேசம் அல்ல. "ஒன்றை நினைக்கின் அது ஒழிந்திட்டொன்றாகும்" என்றபடி, கொலம்பஸ் இந்தியா தேசத்தைக் கண்டுபிடிக்கும் நோக்கத்தோடு செல்ல, தற்செயலாகப் புதிய பூபாகங்களைக் காணப்பெற்றார். கொலம்பஸ் புதிய உலகத்தைக் கண்டுபிடித்த செய்தி ஐரோப்பியர்களுக்குப் புதிய உணர்ச்சியை யளித்தது. ஏனைய ஐரோப்பிய ஜாதியாரும் இந்தியா தேசத்துக்குப் புதிய வழியைக் கண்டுபிடிக்க ஊக்கங்கொண்டு முயற்சி செய்தார்கள். இவ்வாறு ஊக்கங்கொண்டவர்களில் போர்ச்சுகல் தேசத்தரசனும் ஒருவன். எமானுயெல் (Emanuel) என்னும் பெயருள்ள அந்த அரசன் ஆப்பிரிக்காக் கண்டத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு கிழக்கு முகமாகப்

பிரயாணம் செய்தால், இந்தியாதேசம் போய்ச் சேரலாம் என்று நம்பிக்கை கொண்டவன். ஆகையால், அவ்வழியாகச் சென்று இந்தியா தேசத்தைக் கண்டுபிடிக்கும்படி வாஸ்கொ டி-காமா என்பவரை அனுப்பினான். வாஸ்கொ-டி-காமா போர்ச்சுகல் தேசத்துத் துறைமுகப்பட்டினமாகிய லிஸ்பன் என்னும் பட்டினத்தை விட்டு ௧௪௯௭ ௵ ஜூலை மீ ௮-உ புறப்பட்டுக் கடல்வழியாகச் சென்றபோது, எதிர்காற்றில் அகப்பட்டு அனேக கஷ்டநஷ்டங்களுக் குட்பட்டார். ஆனாலும், மனந்தளராமல் மேன்மேலும் கப்பலை யோட்டிக் கொண்டு, ஆப்பிரிக்காக் கண்டத்தின் தென்கோடியாகிய நன்னம்பிக்கை முனையைச் சுற்றிக் கடந்து, அக்கண்டத்தின் கிழக்குக் கரையோரமாகப் பிரயாணம்செய்து, கடைசியில் மிலாண்டா (Milanda) என்னும் கடற்கரைப்பட்டினத்தை யடைந்தார். அது பேர்பெற்ற துறைமுகப்பட்டினம். ஆகையால், இந்தியாவிலிருந்து பல கப்பல்கள் அங்கு வந்திருந்தன. வாஸ்கொ-டி-காமா அங்கிருந்த ஒரு முகம்மதிய மாலுமியை இந்தியா தேசத்திற்கு வழிகாட்டும்படி தம்முடன் அழைத்துக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டு, அந்த முகம்மதிய மாலுமியின் உதவியால், ௧௪௯௮ ௵ மே மீ ௨௨-உ மலையாளக்கரையில் உள்ள கள்ளிக்கோட்டை (Calicut) என்னும் பட்டினத்தை யடைந்தார். முதல்முதல் இந்தியாவுக்கு வந்த கிறிஸ்தவமதத்தைச் சேர்ந்த ஐரோப்பியர் இவர்தாம். பிறகு வாஸ்கோ-டி-காமா கள்ளிக்கோட்டையை யரசாண்டிருந்த சாமுத்திரி அரசனைக் (Zamorin) கண்டு பேசி, போர்ச்சுகல் தேசத்தார் கள்ளிக்கோட்டையில் வர்த்தகம்செய்ய அவ்வரசனிடம் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு, மீண்டும் தம் ஊருக்குச் சென்று, தாம் இந்தியாவைக் கண்டு

-பிடித்த சந்தோஷச் செய்தியைத் தம்முடைய அரசனுக்குத் தெரிவித்தார். போர்ச்சுகல் தேசத்தரசன் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்து, இந்தியா தேசத்துடன் வர்த்தகம் செய்வதற்காகவும், கூடுமானால் அத்தேசத்தைத் தன் ஆட்சிக்குட்படுத்துவதற்காகவும் சில கப்பல்களை ஆயத்தம் செய்து, பீட்ரோ ஆல்வாரெஸ் காப்ரால் (Pedro Alvarez Cabral) என்பவர் தலைமையிற் பல போர்ச்சுகீசியரை அனுப்பினான். இந்தக் காப்ரால் என்னும் தலைவர் கப்பலைச் செலுத்திக் கொண்டு போகிறபோது, ஆப்பிரிக்காக் கண்டத்தின் கரையோரமாகச் சென்றால், எதிர் காற்றில் அகப்பட்டு வருந்த வேண்டியிருக்கும் என்று நினைத்து, அக்கண்டத்துக்கு மேற்கே அதிக தூரமாய்க் கடலிற் போய்க்கொண்டிருக்கையில், தென் அமெரிக்காவில் உள்ள, இப்போது பிரெசில் (Brazil) என்று வழங்கப்படுகிற, செழிப்பான தேசத்தில் தற்செயலாகப் போய்ச் சேர்ந்தார். தாம் போகக் கருதி வந்த இந்தியா தேசம் செல்லாமல் தற்செயலாய் வேறு ஒரு புதிய தேசத்திற் சென்றதை அறிந்து ஆச்சரியப்பட்டு, அவர் மீண்டும் அங்கிருந்து புறப்பட்டு இந்தியா தேசம் வந்து சேர்ந்தார். பிரெசில் தேசத்திலிருந்து இந்தியாவுக்குப் புறப்படும்போது அங்கிருந்து சில பழச்செடிகளைக் கொண்டு வந்து இந்தியாவிற் பரவச் செய்தார். அவர் கொண்டுவந்தவை மிளகாய், முந்திரிக்கொட்டை, கொய்யாப்பழம், அனாசிப் பழம், சீத்தாப்பழம், பப்பளிப் பழம் முதலியவை. இப்பழச் செடிகள், இவர் கொண்டுவருவதற்கு முன்பு நமது நாட்டிற் கிடையா.

பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் கடைசியில் நமது நாட்டிற்கு வந்த பறங்கியர் (போர்ச்சுகீசியருக்குப் "பறங்கியர்"

என்று பெயர்) கொச்சி, கள்ளிக்கோட்டை, கோவா முதலிய கடற்கரைப்பட்டினங்களில் அமர்ந்து வியாபாரம் செய்யத் தொடங்கினார்கள். இவர்களுக்கு முன் ஏகபோகமாய் வர்த்தகம் செய்திருந்த முகம்மதியருக்குப் பறங்கியர் வந்து வர்த்தகம் செய்வது பிடிக்கவில்லை. இதனால் பறங்கியருக்கும் முகம்மதியருக்கும் சில சண்டைகள் நடந்தன. அச்சண்டைகளிற் பறங்கியர் வெற்றி பெற்று, முகம்மதியரை யடக்கி, அராபிக் கடலைத் தங்கள் ஆதிக்கத்திற் கொண்டுவந்தார்கள். அதுமுதல் சுமார் ஒரு நூற்றாண்டு வரையில் பறங்கியர்கள் இந்தியா, இலங்கை முதலிய கீழைத் தேசங்களில் வியாபாரம் செய்து வந்தார்கள். இவர்கள் வர்த்தகம் செய்வதோடுமட்டும் நில்லாமல், கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பரவச் செய்யவும் பாடுபட்டார்கள். ஏசுவின் சபைப் பாதிரிமார்களைக் கொண்டுவந்து பெருந்தொகையான இந்துக்களைக் கிறிஸ்தவராக்கினார்கள். சவேரியார், தத்துவ போதக சுவாமி, ஜான்-டி-பிரிட்டோ, வீரமா முனிவர் முதலிய பாதிரிமார் இவர்கள் அழைத்துவந்த ஏசுவின் சபையைச் சேர்ந்த துறவிகளாவர். இதுவுமன்றி, பறங்கியர் தங்கள் வியாபாரப் பட்டினங்களைக் காவல்புரியும் பொருட்டு, பறங்கிப் போர்வீரர்களையும் கொண்டுவந்திருந்தார்கள். இப்போர்வீரர்கள் இந்தியப் பெண்களை மணஞ் செய்துகொள்ளும்படி கட்டாயப்படுத்தப்பட்டனர். இவ்விதக் கலப்புமணத்தினாற் பிறந்த பிள்ளைகள் "துப்பாசி" என்னும் பெயருடைய புதிய ஜாதியாரானார்கள். இந்தத் துப்பாசிகள் பறங்கிப் பாஷையைப் பேசிவந்தனர்.

இவ்விதமாகப் பறங்கியர் இந்தியாவுக்குப் புது வழி கண்டுபிடித்து, இந்திய தேசத்துடன் வியாபாரம் செய்து

பொருள் திரட்டிச் செல்வந்தராவதைக் கண்டு, ஏனைய ஐரோப்பிய ஜாதியாரும் இந்தியா தேசத்துடன் வியாபாரம் செய்ய ஆவல் அடைந்தனர். அவர்களுள் ஹாலண்டு (Holland) என்னும் நாட்டிலுள்ள டச்சுக்காரரும் இம் முயற்சியில் முனைந்து நின்றார்கள். இந்த டச்சுக்காரருக்கு ஒல்லாந்தர் என்பதும் பெயர். இந்த ஒல்லாந்தர் இந்தியாவுக்கு வடகிழக்கு வழியொன்றைப் புதிதாகக் கண்டுபிடிக்க முயற்சி செய்தார்கள். கொலம்பஸ் ஐரோப்பாவுக்கு மேற்கு முகமாய் இந்தியாவுக்குப் போக ஒரு வழியைக் கண்டுபிடிக்க முயன்றாரல்லவா? பறங்கியர் ஐரோப்பாவுக்குத் தெற்கு முகமாய் ஆப்பிரிக்காவைச் சுற்றிக் கிழக்கு முகமாகச் சென்று, இந்தியாவுக்கு ஒரு வழியைக் கண்டுபிடித்தார்களே. அதைப் போலவே தாங்களும் ஐரோப்பாவுக்கு வடகிழக்குப் பக்கமாய்ச் சென்று இந்தியாவுக்குப் புது வழி ஒன்றைக் கண்டுபிடிக்கலாமே என்று ஒல்லாந்தர் நினைத்தார்கள். அப்படி நினைத்தது அக்காலத்தில் பூகோள சாஸ்திரத்தை அவர்கள் சரிவர அறியவில்லை என்பதைத் தெரிவிக்கிறது. இந்த எண்ணத்தோடு அவர்கள் நான்கு கப்பல்களை இந்தியாவுக்கு வடகிழக்குப் பாதையைக் கண்டுபிடிக்க அனுப்பினார்கள். இந்த முயற்சியில் அவர்கள் தோல்வியடைந்தார்கள்; ஆனால், முன்பு அறிந்திராத சில தீவுகளையும், கடல்களையும் கண்டுபிடித்தார்கள். ஒல்லாந்தர் வடகிழக்குப் பக்கமாய்ப் புதுவழி கண்டுபிடிக்க முயற்சி செய்த அதே காலத்தில், வேறு நான்கு கப்பல்களை, பறங்கியர் கண்டுபிடித்த வழியைப் பார்த்துவரும்படி அனுப்பினார்கள். இக்கப்பல்கள் கிழக்கிந்திய தீவுகளில் ஒன்றாகிய ஜாவா (சாவகம்) தீவுவரையிற்சென்று திரும்பி வந்தன. அது

முதல் ஒல்லாந்தர் இந்தியா தேசத்துடனும், கிழக்கிந்திய தீவுகளுடனும் வியாபாரம் செய்யத் தொடங்கினார்கள். இந்த வியாபாரத்தை முதலில் தனிப்பட்ட முறையில் நடத்திவந்தனர். பின்னர் ௧௬௦௨ ௵ மார்ச்சு ௴ ௨௰ "கிழக்கிந்திய வர்த்தகச் சங்கம்" என்னும் பேரால் ஒரு சங்கத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டார்கள். இந்த ஒல்லாந்தர் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் பறங்கியரை இந்தியா, இலங்கை முதலிய இடங்களிலிருந்து துரத்திவிட்டு, அவர்களிருந்த இடங்களைத் தாங்கள் கைப்பற்றிக்கொண்டு வியாபாரம் செய்துவந்தனர். இவர்களும் மதவெறிகொண்டு, யாழ்ப்பாணம் முதலிய இடங்களில் இந்துக் கோயில்களை இடித்தும், இந்துக்களைக் கட்டாயப்படுத்திக் கிறிஸ்தவர்களாக்கியும், கிறிஸ்தவர்களுக்குமட்டும் உத்தியோகங்களைக் கொடுத்தும் கொடுமை செய்தனர். முதலில் வர்த்தர்களாக வந்த இவர்கள் பிறகு நாடுகளைப் பிடித்து அரசாளமுற்பட்டார்கள். ஆனால், ஆங்கிலேயர் இவர்களை இந்தியாவிலும் இலங்கையிலுமிருந்து துரத்திவிட்டார்கள்.

இந்தியாவுடன் வர்த்தகம் செய்து செல்வந் திரட்ட விரும்பிய மற்றொரு தேசத்தார் ஆங்கிலேயராவர். இவர்களும் ஒல்லாந்தரைப் போலவே இந்தியாவுக்கு வட கிழக்குப் பாதை யொன்றைக் கண்டுபிடிக்க முதலில் முயன்றனர். இவர்கள் சுமார் ௫௦-ஆண்டுகளாக வடகிழக்குப் பாதையைக் கண்டுபிடிக்க முயற்சி செய்தும் பயனடையவில்லை. பிறகு ௧௫௭௮-ம் ஆண்டில், ஸர் பிரான்ஸிஸ் டிரேக் (Sir Francis Drake) என்னும் ஆங்கிலேயர், இந்தியாவிலிருந்து போர்ச்சுகல் தேசத்துக்குச் சென்றுகொண்டிருந்த ஒரு பறங்கிக் கப்பலைப் பிடித்துக் கொள்ளையடித்தார். கொள்ளை

யிடுகையில், ஆப்பிரிக்காவின் நன்னம்பிக்கை முனையைச் சுற்றிக்கொண்டு இந்தியாவுக்குச் செல்லும் வழியைக் குறிப்பிடுகிற படம் ஒன்றைக் கண்டெடுத்தார். அதன் பிறகு ௧௫௯௪-ல் ஸர் ஜான் லங்காஸ்டர் (Sir John Lancaster) என்னும் ஆங்கிலேயர் நன்னம்பிக்கை முனை வழியாக ஜாவா (சாவகம்) வரையில் யாத்திரை செய்து திரும்பி வந்தார். பின்னர், கி. பி. ௧௬00-ஆம் டிசம்பர் மீ ௩௧-உ "ஆங்கிலேய கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி" என்னும் வர்த்தகச் சங்கம் நிறுவப்பட்டது. அது முதல் ஆங்கிலேயர் இந்தியாவுக்கு வந்து வியாபாரம் செய்யத் தலைப்பட்டனர்.

நமது தேசத்தில் வியாபாரம் செய்ய வந்த இன்னொரு ஐரோப்பிய ஜாதியார் டேன்ஸ் (Danes) என்னும் டேனிஷ்காரர். இவர்கள் டென்மார்க்கு தேசத்தைச் சேர்ந்தவர். ௧௬௨0-ல் கிழக்கிந்திய வர்த்தகச் சங்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டு, நமது தேசத்தில் உள்ள தரங்கன்பாடி, பழவேற்காடு, சிராம்பூர் முதலிய இடங்களில் வர்த்தகம் செய்து வந்தனர். ஆனால் இவர்களின் வர்த்தகம் பலப்படவில்லை. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தரங்கன்பாடி முதலிய இடங்களை இவர்கள் இங்கிலீஷ்காரருக்கு விற்றுவிட்டுப் போய்விட்டார்கள். இவர்களும் கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பரவச் செய்ய முயன்றுவந்தனர்.

இந்தியாவுடன் வியாபாரம் செய்யக் கடைசியாக முயற்சி செய்தவர்கள் பிரெஞ்சுக்காரர். "பிரெஞ்சுக் கிழக்கிந்திய வர்த்தகச் சங்கம்" ௧௬௬௪-ல் ஏற்படுத்தப்பட்டது. பிரெஞ்சுக்காரர் புதுச்சேரி முதலிய இடங்களில் வர்த்தகம் செய்துவந்தனர். டியுப்லே என்பவர் புதுச்சேரிக்கு அதிகாரியாய் வந்தபோது இந்தியாவில் பிரெஞ்சு அரசாட்சியை நிலை நாட்ட

முயற்சி செய்தார். அவருடைய முயற்சி வெற்றியாகவே யிருந்தது. ஆனால், பிரெஞ்சுக்காரரின் வெற்றியையும் செல்வாக்கையும் தடைப்படுத்தி, அவர்களை இந்தியாவிலிருந்து துரத்திவிட்டு, இங்கிலீஷ் அரசாட்சியை நிலைநாட்டவேண்டும் என்னும் எண்ணத்துடன் ஆங்கிலேய கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியார் முயற்சி செய்தார்கள். பிறகு இருதரத்தாருக்கும் பல போர்கள் நிகழ்ந்தன. கடைசியாக, ஆங்கிலேயர் வெற்றி பெற்று ஆங்கில அரசாட்சியை நிலை நிறுவினர். இதற்கு அக்காலத்தில் இந்தியாவின் நிலைமை இடங்கொடுத்தது. பிறகு, இலங்கை முதலிய தேசங்களையும் பிடித்து அரசாளத் தொடங்கினார்கள். இவற்றையெல்லாம் விரிவாக எழுதுவது யாம் சொல்லப் புகுந்த கருத்துக்குப் புறம்பானதாகுமாதலால், மிகச் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டது.

வியாபாரத்துக்காக வந்த ஐரோப்பியர்கள் இந்தியரைக் கிறிஸ்தவ மதத்திற் சேர்க்கவும் முயற்சி செய்துவந்தார்கள். இந்துக்களைக் கிறிஸ்தவராக்கும் பொருட்டு அனேக பாதிரிமார்களை ஐரோப்பிய தேசங்களிலிருந்து அழைத்துவந்தார்கள். நமது தேசத்துக்கு வந்த பாதிரிமார்கள் கிறிஸ்தவ மதத்தைப் போதிக்க முற்பட்டபோது, அவர்களுக்குப் பாஷைகள் தடையாக நின்றன. ஆகவே, அவர்கள் முதலில் இந்திய பாஷைகளைக் கற்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. தாங்கள் எந்த நாட்டாருக்கு மதபோதனை செய்யக் கருதினார்களோ அந்த நாட்டுப் பாஷையைக் கற்றுத் தேர்ந்து, அதிற் பேசவும் பிரசங்கம் செய்யவும் முயன்றார்கள். அந்த முறையில் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்த பாதிரிமார்கள் தமிழ் மொழியைக் கற்றுத் தேர்ந்து தமிழிற் பேசவும், சொற்பொழிவு நிகழ்த்தவும், நூல் இயற்றவும் தொடங்கி

ஞர்கள். இவ்வாறு தமிழ் மொழிக்கும் ஐரோப்பியப் பாதிரிமாருக்கும் ஏற்பட்ட தொடர்பினால், தமிழிற் சில மாறுதல்கள் அல்லது முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டன. அவற்றை ஆராய்வதுதான் இப்புத்தகத்தின் நோக்கமாகும்.

[தமிழ் மொழிக்கு ஏற்பட்ட மாறுதல் அல்லது அபிவிருத்தி அனைத்தும் பாதிரிமார்களால் உண்டானவையே. இல்லறத்தரராகிய ஐரோப்பிய உத்தியோகஸ்தர்களால் தமிழுக்கு அதிகமாக யாதொன்றும் ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. நமது நாட்டில் க௯ம் நூற்றாண்டில் இருந்த ஆங்கிலேய உத்தியோகஸ்தர் தங்கள் உத்தியோக முறைக்கு உதவியாக இருப்பதற்காகவும், நமது நாட்டுக் கலையின் போக்கை அறிவதற்காகவும், "சென்னைக் கல்விச் சங்கம்" (The Madras College) என்னும் ஒருசங்கம் ஏற்படுத்திக் கொண்டு, அதன் மூலமாகத் தமிழைக் கற்றுவந்தார்கள். இச்சங்கத்தினால் தமிழ் மொழிக்கு விசேஷமாக யாதொரு அபிவிருத்தியும் உண்டானதாகச் சொல்ல முடியாது. கிறிஸ்தவர்களால் தமிழுக்கு ஏற்பட்ட அபிவிருத்தி எல்லாம் பாதிரிமாரைச் சேர்ந்ததே. பாதிரிமாரும் தமிழுக்காகச் செய்யவேண்டும் என்னும் கருத்துடன் செய்யவில்லை. தங்கள் மதத்தைப் பரப்புவதற்காகச் செய்த முயற்சியின் பலனே தமிழுக்குச் சில நன்மைகளை அளித்தது. எவ்வாறாயினும் அந்த நன்மைகள் ஐரோப்பியப் பாதிரிமார்களால் உண்டானவையே. அவற்றை இனி ஆராய்வோம்]

---

௨. வசன நூல் வரன்முறை

ஐரோப்பியர் வருவதற்கு முன்னே தமிழ் மொழியில் தனி வசன நூல் இருந்ததில்லை. இலக்கணம், இலக்கியம், நிகண்டு, சோதிடம், மருத்துவம் முதலிய எல்லா நூல்களும் செய்யுளிலே இயற்றப்பட்டுவந்தன. இவைகளுக்கு உரையாசிரியர்கள் இயற்றிய உரைகளைத் தவிர, தனிப்பட்ட வசன நூல் ஒன்றேனும் இருந்ததில்லை. ஆனால், பண்டைக் காலத்தில் வசனமும் செய்யுளுமாகக் கலந்து நூல்கள் இயற்றப்பட்டன என்பதை

> "தொன்மைதானே,
> உரையோடு புணர்ந்த பழைமை மேற்றே"

என்னும் தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் ௨௩௮-வது சூத்திரத்தால் அறியலாம். அவற்றை "உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள்" என்பர். பெருந்தேவனார் பாரதமும், தகடூர் யாத்திரையும் உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளுக்கு உதாரணங்களாகும். ஆனால், அவ்விரு நூல்களும் இறந்து பட்டன. இப்போது, வசனமும் செய்யுளுமாகக் கலந்து இயற்றப்பட்ட நூலுக்கு உதாரணமாகக் காட்டப்படுவது சிலப்பதிகாரம் ஒன்றே. சிலப்பதிகாரம் உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள் என்பதை

> "உரையிடை யிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள்
> உரைசா லடிகள் அருள மதுரைக்
> கூல வாணிகன் சாத்தன் கேட்டனன்"

என்னும் சிலப்பதிகாரப் பதிகச் செய்யுளடிகளால் அறியலாம். சிலப்பதிகாரம் உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச்

செய்யுள் என்று கூறப்பட்டபோதிலும், அந்நூலில் மிகச் சிறுபகுதிமட்டுந்தான் (உரைபெறு கட்டுரையும் வாழ்த்துக் காதையின் உரைப்பாட்டு மடையும்) வசன நடை ; மற்றப் பெரும் பகுதிகள் பாட்டே. எனவே, வசனமும் பாட்டுமாகக் கலந்து செய்யப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிற சிலப்பதிகாரத்தில், அரைக்காற் பகுதிகூட வசனநடை அமைந்திருக்கவில்லை. இறந்துபட்ட பெருந்தேவனார் பாரதமும், தகடூர் யாத்திரையும் போக, வழக்காற்றில் உள்ள சிலப்பதிகாரம் ஒன்றினைத் தவிர்த்து, "உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள்" நூல் தமிழில் வேறொன்றும் இல்லை. எனவே, தனி வசன நூல்கள் பண்டைக் காலத்தில் இயற்றப்படவில்லை என்று வெள்ளிடை மலை போல் விளங்குகிறது.

தமிழ்த் தொல்லாசிரியர்கள் பாட்டையே பெரிதும் போற்றிச் செய்யுள் நடையிலேயே எல்லா நூல்களையும் இயற்றிவைத்தனர் என்பது உண்மையே. இதனால், பண்டையாசிரியர்களுக்கு வசனம் எழுதத் தெரியாது என்று நினைக்கக் கூடாது. அவர்கள் சிறந்த வசன நடையில் நூல் இயற்றும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர் என்பதிற் சற்றும் ஐயமில்லை. இறையனார் அகப்பொருளின் உரைப்பாயிரம் ஒன்றே, அவர்கள் வசனநடை எழுதுவதில் தலைசிறந்தவர் என்பதற்குச் சான்று பகரும். இறையனார் அகப்பொருளின் உரைப்பாயிர வசன நடையின் அழகையும் இனிமையையும் படித்தின்புறாத தமிழர் உண்டோ? அத்தகைய தீஞ்சுவை சொட்டும் உரை நடையினை இயற்றியருளிய பண்டைத் தமிழர், தனி வசன காவியங்களை இயற்ற நினைத்திருப்பாரானால், எண்ணற்ற நூல்களை எழுதியிருக்கக் கூடுமன்றோ? தனி வசன நூல்கள் இயற்றுவது அக்காலத்தில் வழக்கமில்லாதபடியால்,

அவர்கள் வசன நூல்களை இயற்றாமல், எல்லா நூல்களையும் செய்யுளிலே செய்துவைத்தனர். (ஸ்ரீ புராணம் முதலான, சமண சமயத்தவரால் இயற்றப்பட்ட சில வசன நூல்கள் உண்டு. அவை தமிழ் என்றும் சொல்லக்கூடாமல், சம்ஸ்கிருதம் என்றும் சொல்லக்கூடாமல் மணிப்பிரவாள நடையாக இருப்பதால், அவற்றைத் தமிழ் வசன காவியங்கள் என்று நாம் கொள்ளவில்லை.) இங்ஙனம் பண்டைத் தமிழர் செய்யுள் நடையில்மட்டும் நூல் இயற்றி, வசன நடையில் நூல் இயற்றுவதை ஏன் புறக்கணித்தனர்? வசன நடை எழுத நன்கறிந்திருந்தும், பண்டைக்காலத்தில் வசன நூல் எழுதும் வழக்கம் ஏற்படாத காரணம் என்ன? இவற்றை யாராய்வோம்.

இக்காலத்தில், கஷ்டமின்றி எழுதுவதற்கேற்ற கருவிகளும் சாதனங்களும் ஏராளமாக அமைந்திருக்கின்றன. காகிதம், பேனா, பென்ஸில் முதலிய கருவிகள் எழுதுவோருக்கு யாதொரு கஷ்டமுமின்றி உதவியாய் நிற்கின்றன. ஆனால், பண்டைக்காலத்தில் எழுது கருவிகள் இவ்வளவு சாதகமாய் அமைந்திருக்கவில்லை. பனையேடுகளும் இருப்பெழுத்தாணியுந் தவிர, வேறு எழுது கருவிகள் அக்காலத்தில் இருந்ததில்லை. பனையேடுகளில் எழுத்தாணியால் எழுதுவது, காகிதத்திற் பேனாவினால் எழுதுவதுபோல் சுலபமான காரியமல்ல; மிகக் கடினமான காரியம். ஆகையால், பண்டைத் தமிழர் எழுத்து வேலையை எவ்வளவு குறைக்க வேண்டுமோ அவ்வளவும் குறைக்க வேண்டியவர்களாயிருந்தார்கள். ஆகவே, சுருங்கச் சொல்லல் என்னும் முறையைக் கைக்கொள்ளவேண்டியிருந்தது. வசன நடையில் நூல் இயற்றுவது எழுத்துவேலையைக் குறைப்ப

தாகாது; நேர்மாருக அவ்வேலையை அதிகப்படுத்துவதாகும். அதனுல்தான் சுருக்கமாகச் சொல்லுவதற்கேற்ற செய்யுள் நடையை நமது பண்டையோர் மேற்கொண்டார்கள் போலும். இன்னொரு காரணமும் உண்டு. அஃதென்ன வென்ருல், அக்காலத்தில் அச்சுயந்திரமும் அதன் பயனுகிய அச்சுப் புத்தகமும் இல்லாதபடியால், நூல்களைக் கற்கும் மாணவர் தாம் கற்கும் எல்லா நூல்களையும் மனப்பாடஞ் செய்யவேண்டியிருந்ததோடு, நூல்களைப் பாடஞ்சொல்லும் ஆசிரியர்களும் தாம் போதிக்கும் நூல்களை மனப்பாடஞ் செய்திருக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருந்தது. மனப் பாடம் பண்ணுவதற்கு வசன நடை ஏற்றதன்று; செய்யுள் நடைதான் சிறந்தது. இக்காரணத்திஞலும், பண்டைத் தமிழர் நூல் இயற்றுவதற்குச் செய்யுள் நடையை மேற் கொண்டு, வசன நடையைக் கைவிட்டனர் என்று நினைக்க இடமுண்டாகிறது.

இக்காலத்துள்ளது போல அக்காலத்தில் சுலபமாக எழுதுவதற்கேற்ற எழுது கருவிகளும் சாதனங்களும் இல் லாதபடியினுலே, எழுத்துவேலையைச் சுருக்கிக்கொள்வதற் காகப் பண்டையாசிரியர் செய்யுள் நடையை மேற்கொண்ட னர் என்று சொன்னேம். இக்காரணம்பற்றியே உரை யாசிரியர்கூட சில இடங்களில், "இதனை வல்லார் வாய்க் கேட்டுணர்க" என்று எழுதிப்போந்தனர் என்று நினைக் கிறேம். குறிப்புரை, அரும்பதஉரை போன்ற சுருக்கமான உரைகளைப் பண்டையோர் எழுதத் துணிந்ததற்குக் காரண மும் எழுது கருவிச் சாதனங்கள் இல்லாக்குறை யென்றே தோன்றுகிறது. தமிழன்னையின் முடிமணியாக விளங்கும் சிலப்பதிகாரத்திற்கு உரை யெழுதிய ஆசிரியர் அடியார்க்கு

நல்லார், மேற்படி நூற்பதிகத்தின் முதல் இரண்டடிகளுக்கு மட்டும் மிக விரிவான உரை எழுதிய பின்னர், "இனிப் பதிகச் செய்யுளுள், முதலீரடியும்போல யாண்டும் விரியாதது உரைபெருகுமென்பதைக் கருதி எனக்கொள்க'' என எழுதி, மற்ற அடிகளுக்கு உரையைச் சுருக்கிக்கொண்டதும் இங்கு நோக்கத்தக்கது. உரை எழுதுவதற் கென்றே முற்பட்டவர், பின் உரை பெருகுமென்று கருதிச் சுருக்கிக்கொண்டது, சுலபமாக எழுதுவதற்கு ஏற்ற கருவிகள் அக்காலத்து இல்லாமையாலென்க. இக்காலத்துள்ளது போன்ற வசதியான எழுதுகருவிகள் அக்காலத்து இருந்திருந்தால், இவ்வாறு உரையைச் சுருக்கிக்கொண்டிருக்க மாட்டாரன்றே? ஆகவே, பண்டைத் தமிழர் வசன நூல் இயற்றாதது அக்காலத்தில் வசதியான எழுது கருவிகளும் அச்சுயந்திரமும் இல்லாத காரணம்பற்றியே என்பது விளங்குகிறது.

பண்டை நாளில் தமிழ்மொழியில் வசன நூல்கள் இருந்திருக்குமானால், தமிழ்நாடு பல துறைகளிலும் இன்னும் முன்னேற்றமடைந்திருக்கும். ஏனென்றால், ஒரு நாடு முன்னேற்றமடையவேண்டுமானால், அந்நாட்டில் வசன நூல்கள் உண்டாகவேண்டும். மேல் நாடுகளில் நெடு நாட்களுக்கு முன்பே வசன நூல்கள் ஏற்பட்டிருந்தபடியால், அந்நாட்டு மக்கள் பல விஷயங்களையும் எளிதில் உணர்ந்து, விரைவில் முன்னேற்றமடைய முடிந்தது. இக்கருத்தையே நீதிபதியும் சிறந்த தமிழ்க் கவியுமாயிருந்த மாயவரம் வேதநாயகம் பிள்ளையவர்கள்,

"வசன காவியங்களால் ஜனங்கள் திருந்தவேண்டுமேயல்லாது செய்யுட்களைப் படித்துத் திருந்துவது அசாத்தியம் அல்லவா? ஐரோப்பிய பாஷைகளில் வசன காவியங்கள் இல்லாம

விருக்குமானால், அந்தத் தேசங்கள் நாகரிகமும் நற்பாங்கும் அடைந்திருக்கக் கூடுமா? அப்படியே நம்முடைய சுய பாஷையில் வசன காவியங்கள் இல்லாமலிருக்கிறவரையில் இந்தத் தேசம் சரியான சீர்திருத்தம் அடையாதென்பது நிச்சயம்"

என்று தாம் எழுதிய "பிரதாப முதலியார்" சரித்திரத்தில் எழுதியிருக்கிறார். சென்ற நூற்றாண்டிலே பெரும்புலவராய் விளங்கிய திருத்தணிகை விசாகப் பெருமாளையர் என்னும் வீரசைவர் தாம் எழுதிய "பால போத விலக்கணம்" என்னும் நூலின் பாயிரத்தில், வசன நூல்களின் இன்றியமையாமையைப்பற்றிக் கீழ்வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்:

" இலக்கண இலக்கிய கணித பூகோள ககோளாதி நூல்களை யெல்லாம், இக்காலத்து இத்தேசத்தை யாளுகின்ற இங்கிலீஷ்காரர்களும், அவர்கள் வசிக்கும் கண்டத்திலுள்ள ஏனையோர்களும், செய்யுளில் இயற்றிக் கற்பிப்பதை விட்டு, வசனங்களிலே தெளிவுற இயற்றிச் சிறுவர்க்குக் கற்பித்துக்கொண்டு வருகின்றனர். அதனால், அக்கண்டத்தில் வாழும் சிறுவர்கள் சில நாட்களிலே பல நூல்களைக் கற்றுப் பல விஷயங்களையும் உணர்ந்து பல தொழில்களையும் இயற்றும் திறமுடையராகின்றனர்.

" இத்தேசத்தார் அந்நூல்களை யெல்லாம் செய்யுளிலே செய்து அவற்றிற்குத் திரிசொற்களால் உரையியற்றிச் சிறுவர்க்குக் கற்பித்துவருகின்றனர். இவ்வாறு செய்யுளில் இயற்றப் பட்ட நூல்கள், நிகண்டு முதலிய கருவிநூல்களைக் கற்றன்றிக் கற்கப்படாவாம். ஆகவே, அவற்றுள் ஒரு நூலைக் கற்பதற்கு நெடுநாள் செல்லுகின்றது. செல்லவே, பலநூல்களைக் கற்றுணர்ந்து எத்தொழில்களையுஞ் செய்யத்தக்கவர்களாவது அரிதாம்.

"இதனால் இந்நாட்டுச் சிறுவர்கள் தங்கள் வாழ்நாட்கள் வீழ்நாட் படாமற் சிலநாட்களில் அப்பலநூல்களையும் கற்றறிந்து எத்தொழில்களையும் செய்யத் தக்க வல்லமை அடைவதற்கு, அந்நூல்

H. P. Rao- II. U. C.

களையெல்லாம் உலக வழக்கியற் சொற்களால் உரைவசனமாகத் தெரிவுறச்செய்து கல்விச் சாலைகளிலே உபயோக முறும்படி செய்தல் நன்று..........."

மேலே காட்டிய மேற்கோள்களினால், நாடு நாகரிகம் பெற்று நலமடைவதற்கு வசன நூல்களே பேருதவியாயிருக்கின்றன என்பதும், மேலைத் தேசங்கள் நாகரிகமும் செல்வமும் பெற்றுத் திகழ்வதற்கு அந்நாடுகளில் வசன நூல்கள் வழக்காற்றி லிருந்துவந்ததும் ஒரு காரணம் என்பதும் தெளிவாகின்றன. இதனால், வசன நூல்களின் பயன் நன்கு தெளிவாகிறது. இனி, தமிழ் மொழியில் வசன நூல் உண்டான வரலாற்றினை ஆராய்வோம்.

எத்தொழிலும் பழக்கத்தினாற் சிறப்படைகிறது. இக்கருத்துப்பற்றியே, "சித்திரமும் கைப்பழக்கம் செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்" என்னும் ஆன்றோர் வாக்கு எழுந்தது. இப்பழமொழி வசன நடைக்கும் பொருந்தியதே. பல்லாண்டு பல்லாண்டுகளாகத் தமிழர் வசன நூல் எழுதாமலே இருந்துவிட்டபடியால், காலப்போக்கில் உரைநடை எழுதும் ஆற்றலை இழந்துவிட்டனர். தமிழரின் இக்குறைபாட்டினைப்பற்றி ஐரோப்பியர் சிலர் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். "தமிழில் வசனம் எழுதும் பழக்கம் இன்னும் ஆரம்பதசையில் இருக்கிறது. விரைவாகவும் சரமாரியாகவும் தமிழிற் கவிபாடக்கூடிய புலவர்கள் வசன நடையிற் சில வாக்கியங்கள் எழுதத் தெரியாமலிருக்கின்றனர்" என்னும் கருத்துப்பட உவின்ஸ்லோ தமிழ்—இங்கிலீஷ் அகராதியின் முகவுரையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. "மருத்துவம், கணிதம், இலக்கணம், நிகண்டு முதலிய எல்லா நூல்களும் (அவற்றின் உரைகளைத் தவிர) செய்யுளிலே இயற்றப்பட்டிருக்கின்றன. வசன நடை

யில் நூல் இயற்றும் வழக்கம் ஐரோப்பியரின் தொடர்பால் ஏற்பட்டதாகும்'' என்று தமிழைப்பற்றி மர்டாக் துரை எழுதியிருக்கிறார். இவை உண்மையே. தமிழில்மட்டுமன்று. எல்லா இந்திய பாஷைகளிலும் வசனநடை விருத்தியடைந்தது ஐரோப்பியரின் தொடர்புண்டான பிறகுதான் என்பதிற் சற்றேனும் ஐயமில்லை.

தமிழில் தனி வசன நூல் ஐரோப்பியரால் முதல்முதல் உண்டாக்கப்பட்டது என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. எப்போது, யாரால், என்ன வசன நூல் முதல்முதல் உண்டாக்கப்பட்டது என்பதை இங்கு ஆராய்வோம். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில், தமிழ் நாட்டில் வந்து வாழ்ந்திருந்த இத்தாலி தேசத்தவரான பெஸ்கி என்னும் வீரமா முனிவர்தாம் தமிழில் முதல் முதல் வசன நூல் இயற்றினவர் என்பது பெரும்பான்மையோர் கருத்து. பெரும்பான்மையோர் கருத்து என்றாலும், இது தவறான முடிபாகும். வீரமா முனிவருக்கு முன்னரே, பதினேழாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் நாட்டில் வந்து வாழ்ந்திருந்த இத்தாலிய தேசத்தவரான ராபர்ட் நொபிலி என்னும் தத்துவபோதக சுவாமி பல வசன நூல்களைத் தமிழில் இயற்றியிருக்கிறார். வீரமா முனிவரைப்பற்றித் தெரிந்திருப்பதுபோல, தத்துவ போதக சுவாமியைப்பற்றி அனேகருக்குத் தெரியாது. வீரமா முனிவருக்கு முன்னரே இவர் தமிழ் வசன நூல்கள் இயற்றியிருக்கிறார். என்றாலும், இவரைத் "தமிழ் வசன நூலின் தந்தை'' என்று சொல்வதற்கில்லை. ஏனென்றால், இவருக்கும் முன்னரே, பதினாறாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் வசன நூல்கள் உண்டாயிருந்தன என்பதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன. கி. பி. கருஎஎ-ம் ஆண்டில்தான் தமிழில் முதல்முதல் வசன நூல்

Q.5. Ans.

உண்டானதாகத் தெரிகிறது. இந்த நூலுக்குக் "கிறிஸ்தவ வேதோபதேசம்" (Flos Sanctorum) என்று பெயர். ஏசுவின் சபைப் பாதிரிமாரால் எழுதி அச்சிடப்பட்ட இந்த முதல் தமிழ் வசன நூல் இப்போது இந்தியாவில் இல்லை என்று தெரிகிறது. ஒருவேளை ஐரோப்பாக்கண்டத்தில் உள்ள புத்தகச்சாலைகளிற் கிடைக்கக்கூடும். இந்த நூலை யார் இயற்றினார் என்பது தெரியவில்லை. சவேரியார் என்னும் செய்ன்ட் ஸேவியர் எழுதினார் என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். இது தவறு. ஏனென்றால், சவேரியாருக்குத் தமிழ் எழுதப் படிக்கத் தெரியாது. ஆகையால், இந்த முதல் தமிழ் வசன நூலை அவர் இயற்றியிருக்க முடியாது. இந்த நூல் அச்சிட்ட பிறகு, ௧௫௭௮-ல், "கிறிஸ்த வவணக்கம்" (Doctrina Christiana) என்னும் நூல் அச்சிடப்பட்டது. இந்த வசன நூலை எழுதியவர் ஆன்றிக் (Anriquez) என்னும் ஏசுவின் சபையைச் சேர்ந்த பாதிரியார் என்று தெரிகிறதேயன்றி, அவரைப்பற்றிய வேறு வரலாறு ஒன்றும் தெரியவில்லை. இந்த நூலும் நமது தேசத்தில் இப்போது கிடைக்கவில்லை. பாரிஸ் நகரப் புத்தகச் சாலையில் இந்தப் புத்தகத்தின் பிரதியொன்று இருப்பதாக நிச்சயமாகத் தெரிகிறது. ௧௬-ம் நூற்றாண்டில், மேற்சொன்ன இரண்டு நூல்களைத் தவிர, ஏசுவின் சபையைச் சேர்ந்த ஐரோப்பியப் பாதிரிமார் தமிழ்க் கற்பதற்காகச் சில நூல்கள் அச்சிடப்பட்டனவாகத் தெரிகின்றன. ஆனால், அந்நூல்களைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியவில்லை. தமிழில் முதல் வசன நூல் உண்டானது ௧௫௭௭-ல் என்பது மட்டும் உறுதியாகத் தெரிகிறது.

௧௬-ம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு, மேலே சொல்லியபடி ௧௭-ம் நூற்றாண்டில், ராபர்ட் நொபிலி என்னும் தத்துவ

போதக சுவாமி, சில வசன நூல்களை எழுதினர். இந்த நூற்றாண்டில் இவரைத் தவிர அருளானந்தர் என்னும் பெயருள்ள ஜான்-டி-பிரிட்டோ பாதிரியார் சில வசன நூல்களைத் தமிழில் எழுதியிருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஆனால் அருளானந்த சுவாமி எழுதிய நூல்கள் எமக்கு இது வரை கிடைக்கவில்லை. தத்துவ போதக சுவாமி இயற்றிய நூல்களைப்பற்றி மற்றோரிடத்தில் அவர் வரலாற்றிற் கூறியுள்ளோம்.

அதன் பிறகு, கஅ-ம் நூற்றாண்டில், பெஸ்கி என்னும் வீரமா முனிவர் சில வசன நூல்களை இயற்றியிருக்கிறார். இவர் காலத்திலே, தஞ்சைக்கடுத்த தரங்கம்பாடியில் வாழ்ந்திருந்த ஸீகன்பால்கு முதலான ஜெர்மனி தேசத்துப் பாதிரிமார்களும் சில வசன நூல்களை இயற்றியிருக்கின்றனர். இதே நூற்றாண்டில்தான் திருவாவடுதுறை யாதீனத்தைச் சேர்ந்த ஸ்ரீமாதவச் சிவஞான சுவாமியும் சில வசன நூல்களை இயற்றினர். சிவஞான சுவாமியின் வசன நடை வீரமா முனிவரின் வசன நடையைப் போன்று மிகச் சிறந்து விளங்குகிறது. ஜெர்மனி தேசத்தவரான ஸீகன்பால்கு ஐயர் எழுதிய வசன நடை பாமரமக்களுக்கு ஏற்ற கொச்சைத் தமிழ் நடையில் அமைந்தது. வீரமா முனிவர், ஸீகன்பால்கு ஐயர் இவர்களின் வரலாற்றினை மற்றோர் இடத்திற் காண்க.

தமிழ் வசன நூல் முதல் முதல் தோன்றியது கசு-ம் நூற்றாண்டில் என்றாலும், அது வேரூன்றி நிலைபெற்று வளரத் தொடங்கியது சென்ற ககூ-ம் நூற்றாண்டிலேதான். கஎ, கஅ-ம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழ் வசன நூல்கள் அதிகமாக ஏற்படவில்லை. கஅளஎ-ல் முதல் வசன நூல் உண்

டானதற்குப் பிறகு,இருநூறு ஆண்டுகள் வரையிலும், தமிழ் வசனம் வளர்ச்சி பெறுமலே குன்றியிருந்தது. சென்ற ௧௯-ம் நூற்றுண்டிலேதான் தமிழ் வசன நூல்கள் ஏராளமாக வெளிப்படத் தொடங்கின. இது ஆச்சரியந்தான். இருநூறு ஆண்டுகளாக வசன நடை வளர்ச்சி தடைப்பட்டிருந்து, பிறகு திடீரென்று வளரத் தொடங்கிய தென்றால், தடைப்பட்டிருந்ததற்கும் பிறகு திடீரென்று வளர்ந்ததற்கும் காரணமிருக்கவேண்டுமன்றோ? அக்காரணந்தான் யாது? காரணம் அரசியற் குழப்பங்களே. ௧௬ம் நூற்றுண்டு முதல் ௧௯ம் நூற்றுண்டு வரையில், நமது நாட்டுச் சரித்திரத்தைப் புரட்டிப் பார்த்தால் இது நன்கு விளங்கும். பண்டைய தமிழ் மன்னரும் சிற்றரசரும் அரசாட்சி யிழந்து, புதிய புதிய அரசர்களும் அரசாட்சிகளும் இந்நாட்டில் தோன்றின. பிறகு அவையும் அழிந்தொழிந்து, குறுநில மன்னர்களும் பாளையக்காரர்களும் அரசாண்டனர். இவர்கள் காலத்தில் வலியவன் மெலியவனை யடித்துப் பிடுங்குவது என்கிற முறை நாடெங்கும் நடைபெற்றுவந்தது. பிரெஞ்சு, இங்கிலீஷ் கம்பெனிக்காரர் சண்டைகளும்,கர்நாடக நவாப்புகளின் யுத்தங்களும், பாளையக்காரரின் தொல்லைகளும், மராட்டியரின் படையெடுப்பும், ஐதராலி, திப்பு சுல்தான் கலாபங்களும் ஆகிய அரசியற் குழப்பங்கள் ஏற்பட்டு, நாட்டு மக்களைப் படாதபாடு படுத்திவிட்டன. நிலைபெற்ற அரசாட்சியும், உயிருக்கும் பொருளுக்கும் பாதுகாப்பும் இல்லாமையாலும், மேற்சொன்ன குழப்பங்களின் காரணத்தாலும்,மக்கள் கல்வியிற் கருத்துச் செலுத்தினர்களில்லை. ஆனாலும், காரிருட்டில் மின்மினி தோன்றுவது போல், இந்தக் குழப்பக் காலத்திலும் சமயத் தொண்டாற்றிவந்த கிறிஸ்தவப் பாதிரிகளும்,

சைவ மடாதிபதிகளுமே ஒருவாறு கல்வியிற் கருத்தைச் செலுத்த முடிந்தது. இச்சிறுபான்மையோராகிய சமய ஊழியர்களிலும் ஒரு சிலர்தாம் வசன நூல் இயற்ற முன் வந்தனர். விரல் விட்டெண்ணக் கூடியபடி மேலே குறிப்பிட்ட நாலைந்து உரைநடை நூலாசிரியர்களைத் தவிர, வேறு ஆசிரியர்கள் ககூ-ம் நூற்றாண்டுவரை ஏற்படவில்லை.

ககூம்-நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் அரசியற் குழப்பங் களும் சண்டைகளும் ஒழிந்து, ஆங்கில அரசாங்கம் நிலை பெற்று உயிருக்கும் பொருளுக்கும் பாதுகாப்பும், தேசத்தில் அமைதியும் ஒழுங்கும் ஏற்பட்டபோது, இயற்கையாகவே மக்கள் கல்வியிற் கருத்தைச் செலுத்தினார்கள்; வசனநடை நூல்களின் இன்றியமையாமையை யுணர்ந்து,வசன நூல்களை இயற்றத் தொடங்கினார்கள். அன்றியும், இந்நூற்றாண்டில் தான் பாதிரிமார்களாலும் அரசாங்கத்தாராலும் தேசமெங் கும் பாடசாலைகள் நிறுவப்பட்டன. சுதேசிகளால் நடத்தப் பட்ட பாடசாலைகளுக்கு அரசாங்கத்தார் பொருளுதவி செய்து ஊக்கப்படுத்தினர். இவ்வாறு ஆங்காங்கே பாடசாலை கள் ஏற்பட்டபடியாலும், இப்பாடசாலைகளில் ஐரோப்பிய முறைப்படி இலக்கியம், பூகோளம், சரித்திரம் முதலிய எல் லாப் பாடங்களையும் வசனபாடமாகக் கற்பிக்கத் தொடங் கியபடியாலும், தமிழ் வசன நூல்கள் ஏராளமாக எழுதப் பட்டன. இஃதன்றியும், இந்த நூற்றாண்டிலேதான் அச்சு யந்திரங்கள் நாடுமுழுதும் ஆங்காங்கே நிறுவப்பட்டன. அரசாங்க உத்தியோகத்தில் அமர்ந்திருந்த ஐரோப்பிய உயர் தர உத்தியோகஸ்தர்களும், சமயத் தொண்டாற்றிவந்த ஐரோப்பியப் பாதிரிமாரும் தமிழ்மொழியைக் கற்கவேண்டிய அவசியம் அக்காலத்தில் ஏற்பட்டிருந்தபடியால், அவர்கள்

சுலபமாகத் தமிழைக் கற்கும் பொருட்டு வசன நூல்கள் எழுதப்பட்டு அச்சிடப்பட்டன. "மிஷன்" என்னும் கிறிஸ்தவச் சங்கங்கள் ஆங்காங்கே நிறுவப்பட்டு, அச்சங்கங்களின் மூலமாக மதச்சார்பான வசன நூல்கள் ஏராளமாக அச்சிடப்பட்டுச் சொற்ப விலைக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. அன்றியும், அச்சங்கங்கள் வசன நடையில் எழுதப்பட்ட துண்டுப் பிரசுரங்களை அச்சிட்டு இலவசமாக ஜனங்களுக்கு வழங்கிவந்தன. இதன் மூலமாகவும் வசன நூல்கள் தமிழ் நாட்டிற் பரவ வழியுண்டாயிற்று. பாதிரிமார்கள் செய்து வரும் இத்தகைய சமய ஊழியத்தைக் கண்டு, இதுகாறும் இவ்விஷயத்தில் உறங்கிக்கிடந்த இந்துக்கள் விழிப்படைந்து, இந்து மதச்சார்பான நூல்களையும் புராண இதிகாசங்களையும் வசன காவியங்களாக எழுதி வெளியிடத் தொடங்கினார்கள். அன்றியும், இந்த நூற்றாண்டில், கிறிஸ்தவ மதத்தாருக்கும் இந்து மதத்தாருக்கும், சைவருக்கும் வைணவருக்கும் மதச் சார்பான வாதப் பிரதிவாதங்கள் ஏற்பட்டபடியால், அவரவர்கள் தத்தம் மதத்தைப் புகழ்ந்தும் அயலார் மதத்தைக் குறை கூறியும், வசன புத்தகங்களையும் துண்டுப் பிரசுரங்களையும் எழுதி அச்சிட்டு வழங்கி வந்தனர்.

இவை ஒருபுறமிருக்க, ௧௯-ம் நூற்றாண்டில், கல்வி அபிவிருத்தியை முன்னிட்டுச் சில சங்கங்கள் தோன்றி, தமிழ் வசன நூல்களை வெளியிட உதவி புரிந்தன. "சென்னைக் கல்விச் சங்கம்" (Madras College) என்னும் ஒரு சபை ஏற்பட்டு, பாடப் புத்தகங்களையும் மற்றுஞ் சில வசன புத்தகங்களையும் எழுதி வெளியிட்டது. "சென்னைப் பாடசாலைப் புத்தகச் சங்கம்" (The Madras School Book Society)

என்னும் சங்கம் கஅ௫0-ல் ஏற்பட்டுப் பல வசன நூல்களை எழுதி வெளியிட்டு உதவிற்று. இந்தச் சபையார் நல்ல வசன நூல் எழுதுவோருக்குப் பொருள் உதவிசெய்து பரிசளித்துவந்தனர். "இராபின்சன் குரூசோ," "இந்திய சரித்திரம்," "உலக சரித்திரம்" முதலிய சிறந்த மொழி பெயர்ப்பு நூல்கள் இச்சங்கத்தார் அளித்த பரிசு காரண மாக வெளிவந்தவை. அக்காலத்தில் வெளிவந்த சிறந்த வசன நூல்கள் மீண்டும் மீண்டும் அச்சிடப்படாமையால் இப்போது மறைந்துவிட்டன. சென்ற நூற்றாண்டில் அர சாண்ட கிழக்கிந்திய அரசாங்கத்தார், "நன்னூல்" இலக் கணத்தை வசனமாக எழுதுவோருக்கு வெகுமதியளிப்ப தாக விளம்பரம் செய்தார்கள். அதன் பலனாகத்தான் தமி ழில் வசன இலக்கணங்கள் தோன்றின. இவையன்றியும், சென்ற நூற்றாண்டில்தான் செய்தித் தாள்களும் (News Papers), மாத, வார வெளியீடுகளும் தமிழ் நாட்டில் தோன்றி உலாவத் தொடங்கின. இவ்வாறு பற்பல வழி களில் தமிழ் வசன இலக்கியங்கள் சென்ற கக-ம் நூற் றாண்டில் தமிழ் நாட்டில் வேரூன்றிச் செழித்தோங்கி வளரத் தொடங்கின.

---

௩. அச்சுப் புத்தக வரலாறு

இன்றைய உலகம் முன்னேற்றமடைந்து, நாகரிகம் பெற் றுச் சிறந்து விளங்குவதற்குக் காரணமா யிருப்பவைகளுள் அச்சுப் புத்தகமும் ஒன்றாகும். காகிதமும் அச்சுயந்திர மும் ஏற்பட்டு, அச்சுப் புத்தகம் உண்டான பிறகுதான்,

கல்வி என்னும் அறிவொளி நாடெங்கும் பரவ வழியுண்டாயிற்று. அச்சுப் புத்தகம் வருவதற்கு முன்னே பனைஏடு, பதனிட்டதோல் முதலிய பொருள்களில் மக்கள் நூல்களை எழுதி வந்தனர். ஓலை முதலியவைகளிற் புத்தகம் எழுதுவது கடினமான காரியம். ஒரு புத்தகம் எழுதி முடிப்பதற்குத் தேக உழைப்பு ஒருபுறமிருக்க, காலத்தையும் பொருளையும் அதிகமாகச் செலவு செய்ய வேண்டியிருந்தது. ஆகையால், பண்டைக் காலத்தில், பொருள் உள்ளவர்மட்டும் புத்தகம் பெற்று அறிவையடைய வசதியிருந்தது; ஏனைய பெருந்தொகையான ஏழை மக்கள் புத்தகம் வாங்க வசதியில்லாமலேயிருந்தனர். இக்காரணத்தினால், அச்சுப் புத்தகம் வருவதற்கு முன்னே, கல்வி என்னும் சுடரொளி, புத்தகம்பெற வசதியுள்ள சிறுபான்மையோரிடத்தில்,—மிகமிகக் குறைவான ஒரு சிலரிடத்தில்மட்டும், மின்மினிபோல ஒளிவிட்டுக்கொண்டிருந்ததேயன்றி, நாட்டிலுள்ள எல்லா ஜனங்களிடத்திலும் அவ்வறிவொளி பரவ வசதியில்லாமலே இருந்தது. நற்காலமாக அச்சுயந்திரம் வந்த பிறகு, குறைந்த செலவில், சொற்ப உழைப்பில், குறுகிய நேரத்தில் ஆயிரக்கணக்கான புத்தகங்கள் அச்சிடப்படுவதால், தோட்டி முதல் தொண்டமான் வரையில், நாட்டுமக்கள் அனைவரும் புத்தகங்களைச் சொற்ப விலைக்கு வாங்கிப் படித்து, அறிவைப் பெற உதவியாயிருக்கிறது. தேசமக்களின் உள்ளத்திற் படிந்திருந்த கல்லாமை என்னும் காரிருட் படலம், அச்சுப் புத்தகம் வந்த பிறகு, சூரியனைக் கண்ட பனிபோல் மறையத் தொடங்கிற்று. பாமரமக்களுக்கும், புத்தகம் வாங்க வசதி ஏற்பட்ட பிறகுதான், கல்வி கற்று மேன்மேலும் அறிவைப் பெருக்க வேண்டும் என்னும் ஆசை உண்டாயிற்று. அச்சுப் புத்த

கம் வந்ததனால், பொதுவாக உலகத்தில் ஏற்பட்ட மாறுதல் இதுவே.

அச்சுப் புத்தகம் வருவதற்கு முன்னே, நமது நாட்டுப் பாமரமக்களும் நூல்களைப் படித்து அறிவைப் பெற வசதியில்லாமல் இருந்தனர். ஒரு சிறு தொகையினரான படித்த கூட்டத்தார் பனையோலைகளில் நூல்களை எழுதிவந்தனர். இருப்பெழுத்தாணிகொண்டு பனையோலைகளில் நூல்களை எழுதிமுடிக்கத் தேக உழைப்பும், காலச் செலவும், பொருட் செலவும் அதிகமாக ஏற்பட்டது ஒருபுறமிருக்க, அவற்றை வாசிப்பதும் கடினமாகவிருந்தது. ஏனென்றால், சுவடிகளை வசதியாகக் கையாள முடியாது. கஷ்டத்தோடு படிக்க முயன்றாலும், ஏடுகளில் மூலம் இன்னது, உரை இன்னது என்பது தெரியாமலும், புள்ளி பெறவேண்டிய எழுத்துக்கள் புள்ளி பெறாமலும், ஒரே எழுத்து மயமாகக் காணப்படும். உதாரணமாக, களவா என்று ஏட்டில் எழுதப் பட்டிருக்கிறதென்று வைத்துக்கொள்வோம். இதைக் கள்வர் என்று படிப்பதா, களவர் என்று படிப்பதா என்கிற ஐயம் விரைவில் தீராது. இவ்விதம் ஏடுகளில் மெய்யெழுத்துக்கள் புள்ளி பெறுதிருப்பதனால் உண்டாகும் ஐயப்பாடுகள் ஒருபுறமிருக்க, முற்றுப்புள்ளி, காற்புள்ளி, அரைப்புள்ளிகளும் காணப்படா. இவற்றையெல்லாம்விட மிகவும் வருத்தந்தருகிற வேறொன்று என்னவென்றால், ஓலைச் சுவடிகளிற் பாடபேதங்களும் இடைச் செருகல்களும் காணப்படுவதுதான். அச்சுப் புத்தகங்களிலோ இடைச் செருகலும் பாடபேதங்களும் நுழைவதற்கிடமில்லை. நுழைக்கவும் முடியாது. ஓலைச் சுவடிகளில் இவை சுலபமாக நுழைவதற்கு இடமுண்டு. எப்படி என்

றால், ஓர் ஆசிரியன் ஒரு நூலை எழுதினானென்றால், அந் நூலை மற்றவர்கள் பிரதிகள் எழுதிக்கொள்வது பண்டைய வழக்கம். இவ்விதம் பிரதிகள் எழுதும்போது, அவற்றை எழுதுவோர்க்குத் தெரிந்தோ தெரியாமலோ பாடபேதம் ஏற்படுவதும் உண்டு. பாடபேதங்களினால் நூலாசிரியன் கருத்துக்கு மாறுபட்ட கருத்துக்களும் அந்நூலுட் புகுந்து விடுகின்றன. ஏடெழுதுவோரின் மனப்பான்மையினாலும், கொள்கை வேறுபாட்டினாலும் மற்றும் பிறகாரணங்க ளாலும், பாடபேதங்கள் ஏற்பட்டிருப்பதை ஏட்டுச் சுவடி களில்தான் காணமுடியும். இப்பொழுது தமிழ் நாட்டி லுள்ள கம்ப இராமாயண ஏட்டுப் பிரதிகளைக் கொண்டு வந்து அவற்றை ஒன்றோடொன்று ஒப்பிட்டுப் பார்ப்போ மானால், ஒவ்வொரு சுவடியிலும் வெவ்வேறு பாடபேதங் கள் இருப்பதைக் காணலாம். இவ்விதமே மற்ற நூற் சுவடிகளையும் ஒன்றோடொன்று ஒப்பிட்டுப் பார்ப்போ மானால், அவற்றிலும் பாடபேதங்களையாவது இடைச் செருகல்களையாவது காணமுடியும். ஏட்டுச் சுவடிகள் எல் லாம் ஒரே பாடமுள்ளவையாயிருப்பது அருமை. திருக்குற ளுக்கு உரை யெழுதிய மணக்குடவர், திருக்குறள் எ-ம் அதிகாரத்திற்கு "மக்கட்பேறு" என்னும் தலைப்பெயர் கொடுத்திருக்க, மற்றொரு உரையாசிரியராகிய பரிமேலழகர் அதே அதிகாரத்திற்குப் "புதல்வரைப் பெறுதல்" என்னும் தலைப்பெயர் இட்டிருப்பது யாவரும் அறிந்ததே. இது ஆண் மக்களுக்கும் பெண் மக்களுக்கும் சம உரிமையுண்டு என்னும் மணக்குடவர் கருத்தையும், பெண்மக்களுக்கு ஆண்மக்களைப் போல் சம உரிமை கூடாது என்னும் பரிமே லழகர் கொள்கையையும் நன்கு விளக்குவதோடு, ஏடெழுது

வோர் அல்லது உரையிடுவோரின் மனப்பான்மைக்கும் மதக்கொள்கைக்கும் ஏற்ப நூல்களிற் பாடபேதம் அமைக்கப்படும் என்பதற்குச் சிறந்த சான்ருகவும் நிற்கின்றது. இவ்விதம் ஏட்டுச் சுவடிகளிற் பல குறைபாடுகள் உண்டு. இவ்விதக் குறைபாடுகளும் இடர்ப்பாடுகளும் அச்சுப் புத்தகத்திற் காணப்படா. நிற்க.

இனி, தமிழில் அச்சுப் புத்தகம் வந்த வரலாற்றினை ஆராய்வோம். நமது நாட்டில் ஐரோப்பியர் வந்த பிறகுதான் அச்சுப் புத்தகங்கள் உண்டாயின. நமது நாட்டில் கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பரவச்செய்வதற்காகப் பெருந்தொண்டாற்றிவந்த ஏசுவின்சபைப் பாதிரிமார்கள் முதல்முதல் தமிழில் அச்சுப்புத்தகம் உண்டாக்கினார்கள். இந்தியபாஷைகளில் முதல் முதல் அச்சுப்புத்தகம் உண்டானது தமிழ் மொழியிலேதான். பிறகுதான் ஏனைய இந்திய பாஷைகளில் அச்சுப் புத்தகம் உண்டாயிற்று.

நமது நாட்டில் தமிழ் அச்சுப் புத்தகம் உண்டான வரலாற்றை ஆராய்வதற்கு முன்னம், ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் அச்சிடப்பட்ட தமிழ்ப் புத்தகங்களைப்பற்றிக் குறிப்பிடுவது அமைவுடைத்து. ஆனால், ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் அச்சிடப்பட்ட தமிழ்ப் புத்தகங்களின் முழு வரலாறும் இப்போது எமக்குக் கிடைக்கவில்லை. எனினும், யாமறிந்தவரையில் எழுதுவோம். மலையாளத்துத் தாவர நூல்கள் (Horti Indici Malabarici) என்னும் புத்தகம் மலையாள தேசத்தில் உள்ள கொடி செடிகளைப்பற்றிக் கூறும் நூல். இந்த நூலில் மரஞ்செடிகளின் பெயர்கள்மட்டும் தமிழில் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. இந்நூல் ஒல்லாந்து தேசத்தின் (Holland) தலைநகரான ஆம்ஸ்டர்டாம் (Amsterdam)

நகரத்தில் ௧௬௮௬-ல் அச்சிடப்பட்டது. இந்நூலில் மரஞ்செடிகளின் பெயர்களைமட்டுங் குறிப்பிடும் தமிழ் அச்செழுத்து ஷை நகரத்தில் உண்டாக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. அதன்பிறகு, ஜெர்மனி தேசத்தைச் சேர்ந்த ஹாலி (Halle) நகரத்தில், ௧௭௧௦-ம் ஆண்டில், (தஞ்சைத் தரங்கம்பாடியில் இருந்த ஸீகன் பால்கு ஐயர் என்னும் டேனிஷ் மிஷன் தலைவரின் வேண்டுகோளின்படி) தமிழ் அச்செழுத்துக்கள் உண்டாக்கப்பட்டன. பிறகு, அந்த நகரத்திற் சில தமிழ்ப் புத்தகங்கள் அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்டனவாகத் தெரிகின்றன. ஷூல்ஸ் ஐயர் என்னும் ஜெர்மனியர் "பரதீஸ் தோட்டம்" (Garden of Paradise) என்னும் நூலைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து ௧௭௪௯-ல் அச்சிற் பதிப்பித்தார். "உண்மைக் கிறிஸ்தவம்" (True Christianity) என்னும் புத்தகத்தை "ஞானக் கண்ணாடி" என்னும் பெயருடன் தமிழில் மொழிபெயர்த்தெழுதி ௧௭௫௦-ல் அச்சிட்டார். இப்புத்தகங்கள் ஹாலி நகரத்தில் அச்சிடப்பட்டன. (ஷூல்ஸ் ஐயர் தஞ்சைக்கடுத்த தரங்கம்பாடியில் வந்து தமிழ்க் கற்ற பாதிரியாவர்.) இன்னும் சில தமிழ்ப் புத்தகங்கள் ஜெர்மனி தேசத்தில் ௧௮-ம் நூற்றாண்டில் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றைப்பற்றிய செய்திகள் இப்போது எமக்குக் கிடைக்கவில்லையாகையால், அவற்றின் வரலாற்றை எழுத இயலவில்லை. ஜெர்மனி தேசத்தில் தமிழ்ப் புத்தகங்கள் அச்சிடப்பட்ட அதே காலத்திலோ, அதற்குச் சற்று முன் பின்னாகவோ, இத்தாலி தேசத்தைச் சேர்ந்த உரோமாபுரியிலும் தமிழ்ப் புத்தகங்கள் அச்சிடப்பட்டனவாகத் தெரிகின்றன. கிழக்குத் தேசங்களில், கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பரவச்செய்யும் பொருட்டு, கீழ்நாட்டு மொழி

களிற் கிறிஸ்தவ மத நூல்களை அச்சிடுவதற்காக அச்சுயந்திரசாலை உரோமாபுரியில் அமைக்கப்பட்டிருந்த செய்தி ஐரோப்பியர் எழுதியுள்ள பழைய நூல்களினால் வெளிப்படுகிறது. அந்த அச்சுயந்திர சாலையில், இந்திய பாஷைகளிற் சில நூல்கள் அச்சிடப்பட்டவாகத் தெரிகின்றன. ஆனால், அங்கு அச்சிடப்பட்ட தமிழ்ப் புத்தகங்களைப்பற்றிய செய்திகள் இப்போது அறியக்கூடாமலிருக்கின்றன.

இனி, நமது நாட்டில் முதல் முதல் அச்சுப் புத்தகம் வந்த வரலாற்றினை ஆராய்வோம். இந்தியாவிலே, அதிலும் தமிழ் மொழியில், முதல்முதல் அச்சுப் புத்தகம் உண்டாக்கிய பெருமை ஏசுவின் சபைப் பாதிரிமாரைச் சேர்ந்தது என்று மேலே சொன்னோம். தமிழ் அச்சுப்புத்தக வரலாற்றைப் பற்றித் திட்டமாகக் கூறும் நூல் ஒன்றேனும் இல்லை. ஆகையால், ஆங்காங்குச் சிதறிக்கிடக்கும் செய்திகளிலிருந்தும் குறிப்புக்களிலிருந்தும் இவ்வரலாறு ஒருவாறு எழுதப்படுகிறது.

மலையாளதேசத்தில் உள்ள கொச்சியிலும், அதன் பிறகு சுமார் கநிஎஅ-ல், திருநெல்வேலியில் உள்ள புனிக்காயல் என்னும் இடத்திலும், ஏசுவின் சபைப் பாதிரிமார் (Jesuit Fathers) அச்சுயந்திரங்களை ஏற்படுத்தினார்கள். பிறகு, வைப்புக்கோட்டை, அம்பலக்காடு முதலிய இடங்களிலும் அச்சுயந்திரங்கள் அமைக்கப்பட்டனவாகத் தெரிகின்றன. இந்த அச்சுயந்திரங்கள் யாவும் கசு-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலேதான் அமைக்கப்பட்டன.

முதல் அச்சுப் புத்தகம் கி. பி. கநிஎஎ-ல் அச்சிடப்பட்டது. "கிறிஸ்தவ வேதோபதேசம்" (Flos Sanctorum) என்னும் பெயருள்ள அப்புத்தகம் வைப்புக்கோட்டை என்னும் ஊரில் அச்சிடப்பட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது.

ஜோண் கோண்ஸால்வஸ் என்னும் பெயருள்ள, ஸ்பெய்ன் தேசத்தவராகிய ஏசுவின்சபைப் பாதிரியார் உண்டாக்கிய அச்செழுத்துக்களைக்கொண்டு இப்புத்தகம் அச்சிடப்பட்டது. அடுத்தபடியாக, ௧௫௭௯-ல் "கிறிஸ்தவ வணக்கம்" (Doctrina Christiana) என்னும் புத்தகம் கொச்சியில் அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்டது. இதே ஆண்டில் போர்ச்சுகீஸ்-தமிழ்ப் புத்தகம் (Portuguese Tamil Vocabulary) ஒன்றும் மலையாள தேசத்தில் அம்பலக்காடு என்னும் இடத்தில் அச்சிடப்பட்டது. இது இஞ்ஞாசி ஆச்சாமணி (Ignatius Aichamani) என்னும் சுதேசி ஒருவர் உண்டாக்கிய அச்செழுத்துக்கொண்டு அச்சிடப்பட்டது. அன்றியும், ஐரோப்பியப் பாதிரிமார்கள் தமிழ் கற்றுக்கொள்ளுவதற்கு உதவியாகச் சில புத்தகங்களும் அச்சிடப்பட்டனவாகத் தெரிகின்றன. மேற்சொல்லப்பட்ட "கிறிஸ்தவ வேதோபதேசம்," "கிறிஸ்தவ வணக்கம்" என்னும் இரண்டு புத்தகங்களையும்பற்றிச் சிலருக்கு ஓர் ஐயப்பாடு உண்டு. அஃதென்னவென்றால், இவ்விரு புத்தகங்களும் தமிழ் மொழியில் அச்சிடப்பட்டனவா, அல்லது மலையாள பாஷையில் அச்சிடப்பட்டனவா என்கிற சந்தேகந்தான். அவை மலையாள பாஷையில் எழுதப்பட்டவை என்று சிலரும், தமிழில் எழுதப்பட்டவை என்று வேறுசிலரும் கருதுகிறார்கள். ஆனால், அப்புத்தகங்கள் இப்போது இந்தியாவிற் கிடையா. மேற்படி புத்தகங்களைப் பற்றி எழுதிய ஐரோப்பியர்கள் அவை "மலபார்" பாஷையில் அச்சிடப்பட்டன என்று எழுதியிருக்கிறார்கள். "மலபார்" பாஷையில் எழுதப்பட்டவை என்பதனாலும், மலையாள தேசத்தில் அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்டதனாலும், அவை மலையாளப் புத்தகங்களாகத்தான் இருக்கவேண்டும்

என்பது ஒரு கட்சியார் கொள்கை. இவர்கள் நினைப்பது சரியானதென்று தோன்றலாம். ஆனால், உள்நுழைந்து ஆராய்ந்து பார்த்தால், அவர்களின் கருத்துத் தவறானதென்றும், உண்மை அவர் கருத்துக்கு மாறானதென்றும் தெரியவரும். மலையாள தேசத்திலே அச்சிட்டபடியினாலே அப்புத்தகங்கள் மலையாள பாஷையில்தான் இருக்கவேண்டுமென்று நினைப்பது தவறு. "மலபார்" பாஷை என்றால் மலையாள பாஷை என்று கருதுவதும் தவறாகும். இப்பொழுது "மலபார்" என்கிற சொல்லுக்குப் பொருள் வேறு; சுமார் நூறு ஆண்டுகளுக்குமுன் இச் சொல்லுக்கிருந்த பொருள் வேறு. இந்தக் காலத்தில் "மலபார்" என்னும் ஐரோப்பிய வார்த்தை மலையாள தேசத்தைக் குறிக்கிறது. ஆனால், இதே "மலபார்" என்னும் வார்த்தை சில நூற்றாண்டுகளுக்குமுன் தமிழர் அல்லது தமிழ் மொழி என்னும் பொருளில் வழங்கி வந்ததேயன்றி இப்போது வழங்கும் அர்த்தத்தைக் குறிப்பிடவில்லை. நமது நாட்டில் வியாபாரத்தின் நிமித்தம் வந்திருந்த பல்வேறு ஐரோப்பிய ஜாதியாரும் தமிழரை "மலபாரிகள்" என்றும், தமிழ்மொழியை "மலபார் பாஷை" என்றும் அக்காலத்தில் வழங்கிவந்ததை அவர்கள் எழுதியிருக்கும் நூல்களிலிருந்து இப்போதும் தெரிந்துகொள்ளலாம். இவர்மட்டுமல்ல, இலங்கையை ஆண்டிருந்த ஒல்லாந்தர் முதலிய ஐரோப்பியரும் இலங்கைத் தமிழரை "மலபாரிகள்" என்று வழங்கிவந்தனர் என்பதற்கு ஆதாரங்கள் பல நூல்களிலிருந்து கிடைக்கின்றன. இக்காலத்தில் இப்பெயர் பலருக்கு அதிசயத்தை யுண்டாக்கக்கூடும். ஆனால், இது உண்மை என்பது ஆராய்ந்து பார்த்தால் விளங்கும்.

ஐரோப்பியர் தமிழரை "மலபாரிகள்" என்று ஏன் வழங்கினார்கள்? இப்பெயரை அவர்கள் முகம்மதியரிடத்திலிருந்து

கற்றதாகத் தெரிகிறது. ஐரோப்பியர் வருவதற்கு முன்னமே, முகம்மதிய யாத்திரிகர் சிலர் தென் இந்தியாவுக்கு வந்திருக்கின்றனர். அவர்கள் தமது யாத்திரையைப்பற்றி எழுதிய புத்தகங்களில் தென் இந்தியாவை "மாபார்" என்று எழுதியிருப்பதாகவும், பிற்காலத்தில் வந்த ஐரோப்பியர் "மாபார்" என்னும் சொல்லை "மலபார்" என்று திரித்து வழங்கினார்கள் என்பதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. தென் இந்தியாவைக் குறிப்பிடும் "மாபார்" என்னும் சொல்லை "மலபார்" ஆக்கி உச்சரித்த ஐரோப்பியர் தென் இந்தியாவில் வாழும் மக்களையும் "மலபார்" என்று வழங்கினார்கள். பிறகு இச்சொல், தென் இந்தியாவில் பெருங்குடிமக்களாக விருக்கும் தமிழருக்கும், அவர்களின் பாஷையாகிய தமிழுக்கும் அமைந்திருந்தது. இப்போது அச்சொல் பண்டைய அர்த்தங்களை உதறிவிட்டு, மலையாள தேசத்தைமட்டும் குறிக்கிறது. "மலபார்" என்னும் இச்சொல்லின் வரலாற்றினை அறியாதவர், இப்பொழுது வழங்கும் பொருளில் அச்சொல்லை வைத்து ஆராய்வதால், உண்மை புலப்படாமல் இடர்ப்படுகிறார்கள். இந்த இடர்ப்பாட்டினால்தான் மேற்சொன்ன இரண்டு புத்தகங்களும் மலையாள பாஷைப் புத்தகங்களென்று அவர்கள் கருதுகிறார்கள். அவர்கள் கருத்துக்குத் துணையாக, அப்புத்தகங்கள் மலையாள தேசத்தில் அச்சிடப்பட்டதை அவர்கள் சுட்டிக் காட்டுகிறார்கள். மலையாள தேசத்தில் அச்சிடப்படும் புத்தகம் மலையாள பாஷையில்தான் இருக்கவேண்டும் என்னும் கட்டாயம் இல்லை. கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பரவச்செய்த ஏசுவின் சபைப் பாதிரிகளின் தலைமை இடம் அக்காலத்தில் மலையாளதேசத்தில் இருந்தது. ஏசுவின் சபைப் பாதிரிகளின் தலைவரும் மலையாள தேசத்தில்தான் வாழ்ந்துவந்தார்.

ஆகையால், மதச்சார்பான புத்தகங்கள் அச்சிடுவதற்குரிய அச்சுயந்திரங்களும் அவ்விடத்திலேயே ஏற்பட்டிருந்தன. தமிழ் நாட்டில் மதுரையில் வாழ்ந்திருந்த தத்துவ போதக சுவாமி என்னும் ஏசுவின் சபைப் பாதிரியார் தமிழில் எழுதிய "ஞானோபதேச காண்டம்" என்னும் புத்தகம், தமிழ் நாட்டில் அக்காலத்தில் அச்சுயந்திரம் இல்லாதபடியால், மலையாள தேசத்தில் அம்பலக்காடு என்னும் இடத்தில், பாதிரிமாரால் நிறுவப்பட்டிருந்த அச்சுயந்திரசாலையில் அச்சிடப்பட்டதென்றும், அப்புத்தகத்தை அச்சிற் பதிப்பிப்பதற்காகத் தமிழ்நாட்டிலிருந்த அந்த்ரேப் பிரயா என்னும் பாதிரியார் அம்பலக்காட்டுக்குச் சென்றார் என்றும் சரித்திரவாயிலாய் அறிகிறோம். இதனால், மலையாளக்கரையில் தமிழ்ப் புத்தகங்கள் அச்சிடப்பட்டன என்பது நன்கு விளங்கும்.

இதுவன்றியும், மேற்குறித்த "கிறிஸ்தவ வணக்கம்," "கிறிஸ்தவ வேதோபதேசம்" என்னும் இரண்டு புத்தகங்களும் தமிழ்ப் புத்தகங்கள்தாம் என்பதற்கு வேறு சான்றுகளும் உள்ளன. அவை என்னவென்றால், தரங்கம்பாடித் திருச்சபையைச் சேர்ந்த ஸார்டோரியஸ் பாதிரியார் (Rev. John Anton Sartorius), சென்னைக்கு வடக்கேயுள்ள பழவேற்காடு என்னும் இடத்தில், ஒரு கிறிஸ்தவமதபோதகர், ௧௫௭௯-ல் கொச்சியில் அச்சிடப்பட்ட "கிறிஸ்தவ வணக்கம்" என்னும் தமிழ் அச்சுப் புத்தகத்தைப் பார்த்தெழுதப்பட்ட கையெழுத்துப் பிரதி ஒன்றை வைத்திருந்ததைத் தாம் பார்த்ததாக ௧௭௩௨-ல் எழுதியிருக்கிறார். மேலும், அந்தப் பாதிரியார் கீழ்வரும் செய்தியையும் எழுதியிருக்கிறார். கொச்சியில் "கிறிஸ்தவ வணக்கம்" அச்சிடப்பட்ட அதே அச்சுக்கூடத்

தில், அப்புத்தகம் அச்சிடப்பட்ட அதே ஆண்டில், ஏசுவின் சபைப் பாதிரியாரான மார்க்கஸ் ஜார்ஜ் (Marcos George) என்பவரால் எழுதப்பட்டு, ஷை சபையைச் சேர்ந்த மற்ருெரு பாதிரியாரான ஆன்ரிக்ஸ் (Anriques) என்பவரால் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட "கிறிஸ்தவ வணக்கம்" என்னும் புத்தகத்தைத் தரங்கம்பாடியில் தாம் கண்டதாக எழுதியிருக்கிருர். இதனுல் அந்த இரண்டு புத்தகங்களும் தமிழ்ப் புத்தகங்களே என்பது ஐயமற விளங்கும்.

"கிறிஸ்தவ வணக்கம்" என்னும் அச்சுப்புத்தகம் தமிழில் எழுதப்பட்டதுதான் என்பதற்கு இன்ெனுரு சான்றும் உண்டு. டாக்டர் பி. ஜே. தோமஸ் (எம். ஏ.) என்பவர் "கேரளத்திலே கிறிஸ்தீய சாஹித்யம்" என்னும் புத்தகத்தை மலேயாளத்தில் எழுதியிருக்கிருர். அவர் அப்புத்தகத்தில் "கிறிஸ்தவ வணக்கம்" என்னும் புத்தகத்தைப் பற்றி எழுதியிருப்பதாவது:—"பாரிஸ்நகரத்தில் உலகப் பிரசித்தியுள்ள ஸோர்போண் (Sor-bonne) சர்வ கலாசாலையைச் சேர்ந்த புத்தகசாலேயில், கி. பி. கருஎகூ-ல் மலேயாள தேசத்தில் அச்சிறப்பதிப்பிக்கப்பட்ட ஒரு வேதோபதேச புத்தகம் இருப்பதாக அறிந்தேன். உடனே, அப்புத்தகத்தின் ஒன்றிரண்டு பக்கங்களேப் போட்டோபிடித்து அனுப்பும்படி பாதர் ஹோஸ்ற்றன் என்பவர் மூலமாக ஏற்பாடு செய்தேன். அப்படம் வந்து சேர்ந்ததும் அதைப் பார்த்தபோது, அப்புத்தகம் தமிழ் எழுத்துக்களால் அச்சிடப்பட்டதென்று அறிந்தேன். சேரமண்டலத்திலும் சோழமண்டலத்திலும் உபயோகப்படும் பொருட்டு அச்சடிக்கப்பட்டதாக அதில் எழுதப்பட்டிருந்ததுகொண்டு, அக்காலத்தில் இங்கு (மலேயாள தேசத்தில்) தமிழ்மொழிக்கு முதன்மை யளிக்கப்பட்

கிறிஸ்தவ வணக்கம் தமிழில் அச்சானது என்பதற்கு சான்றுகள் யாவை?- 3

டிருந்தது என்று தெரிகிறது" என்று இவ்வாறு அவர் எழுதியிருக்கிறார். இதிலிருந்து ௧௫௭௯-ல் மலையாளதேசத்தில் அச்சிடப்பட்ட "கிறிஸ்தவ வணக்கம்" என்னும் புத்தகம் தமிழில் அச்சிடப்பட்டதென்பதும், அதன் பிரதி பாரிஸ் நகரத்தில் இருக்கிறதென்பதும் விளங்குகிறது. யாம் அறிந்த வரையில், பதினாறும் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் (௧௫௫0 முதல் ௧௬00 வரையில்) அச்சிடப்பட்ட தமிழ் நூல்கள் "கிறிஸ்தவ வேதோபதேசம்", "கிறிஸ்தவ வணக்கம்" என்னும் இரண்டு நூல்கள் தாம். வேறு சில தமிழ்ப்புத்தகங்களும் அச்சிடப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் அவற்றின் விவரம் தெரியவில்லை.

பறங்கியர் காலத்தில் ஏசுவின் சபைப் பாதிரிகளின் மேற்பார்வையில் தென் இந்தியாவில் கீழ்க்கண்ட இடங்களில் அச்சுயந்திரங்கள் நிறுவப்பட்டன. இவை தாம் முதல் முதல் இந்தியாவில் நிறுவப்பட்ட அச்சுயந்திரங்கள்.

மலையாள தேசத்தில் அம்பலக்காடு என்னும் இடத்தில் ௧௫௫0-ல் ஒரு அச்சுயந்திரம் நிறுவப்பட்டது.

திருநெல்வேலியைச் சேர்ந்த புனிக்காயல் என்னும் இடத்தில், ௧௫௭அ-ல், ஏசுவின் சபைப் பாதிரிமார் தமிழ்க் கற்பதற்காக ஒரு கல்லூரி நிறுவப்பட்டது. இக்கல்லூரியின் தலைமை யாசிரியராகவிருந்தவர் என்ரீகெஸ் (Fr. Henriquez) என்பவர். இந்தக் கல்லூரியின் மேற்பார்வையில் ஷை ஆண்டில் ஒரு அச்சுயந்திரம் அமைக்கப்பட்டது. வாரீயா (Joao-de-Faria) என்பவர் இங்கு அச்சு எழுத்துக்களை உண்டாக்கிச் சில தமிழ்ப் புத்தகங்களை அச்சிற் பதிப்பித்தார். இங்கு அச்சிடப்பட்ட புத்தகங்கள் இன்னவை

என்று தெரியவில்லை. இவர் உண்டாக்கிய அச்சு எழுத்து மர அச்செழுத்தாக இருக்கவேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. ௧௫௭௮-ல் "கிறிஸ்தவ வேதோபதேசம்", "கிறிஸ்தவ வணக்கம்" என்னும் புத்தகங்கள் இவ்விடத்தில் அச்சிடப்பட்டன என்று சொல்லப்படுகின்றன.

கொச்சியில், ௧௫௭௭-ல், ஏசுவின் சபைப் பாதிரிமார் ஒரு அச்சுயந்திரம் நிறுவினார்கள். அங்கு அச்சிடப்பட்ட தமிழ்ப் புத்தகங்களின் விவரம் தெரியவில்லை.

கோவாப் பட்டினத்தில், ௧௫௫௦-ல், போர்ச்சுகல் தேசத்திலிருந்து இரண்டு அச்சுயந்திரங்கள் வந்தனவாகத் தெரிகின்றன. ஆனால், இவை உபயோகப்படுத்தப்படாமலேயிருந்தன. யாம் அறிந்த வரையில், ௧௫௫௭-ல்தான் முதல் முதல் கோவாப் பட்டினத்தில் புத்தகம் அச்சிடப்பட்டது. ஆனால், அப்புத்தகம் தமிழ்மொழியில் அச்சிடப்பட்டதல்ல. இங்குத் தமிழ்ப் புத்தகங்கள் எப்போதாவது அச்சிடப்பட்டனவா என்பதும் தெரியவில்லை.

மலையாள தேசத்தில் சேந்தமங்கலத்தைச் சேர்ந்த அறப்புக் கோட்டை என்னும் இடத்தில், ௧௫௭௭-ல், ஒரு தேவாலயமும், பாதிரிகளின் மடமும், ஒரு அச்சுயந்திரமும் நிறுவப்பட்டன. கொச்சியிலும் இதே ஆண்டில்தான் அச்சுயந்திரம் நிறுவப்பட்டது. இவ்விடத்தில் கோண்ஸால்வஸ் என்னும் பாதிரியார் தமிழ் அச்செழுத்துக்களையுண்டாக்கி, "கிறிஸ்தவ வணக்கம்" என்னும் புத்தகத்தை அச்சிட்டதாகச் சொல்லுகிறார்கள். இந்தப் புத்தகம், திருநெல்வேலியில் உள்ள புனிக்காயல் அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிடப்பட்டதாக வேறு சிலர் எழுதியிருக்கிறார்கள். இதன் உண்மை விளங்கவில்லை. இவ்விடத்தில்

தமிழ்ப் பாஷையினும் சில நூல்கள் அச்சிடப்பட்டன. அவற்றின் விவரம் தெரியவில்லை.

மலையாள தேசத்தில், அம்பலக்காடு என்னும் இடத்தில், மற்றொரு யந்திரம் கஎ-ம் நூற்றாண்டில் அமைக்கப்பட்டது. எந்த ஆண்டில் நிறுவப்பட்டதென்று தெரியவில்லை. ஆனால், கசுஎகூ-ல் இன்னாசி ஆச்சாமணி (Ignatius Aichamani) என்னும் உபதேசியார் தமிழில் அச்செழுத்துக்களை உண்டாக்கினார். ஷை ஆண்டிலே அந்தோனி டிப்ரில் பாதிரியார் எழுதிய தமிழ் - போர்ச்சுகீஸ் அகராதியும், தெகோஸ்ற்றா பாதிரியார் எழுதிய தமிழ் இலக்கணமும் இங்கு அச்சிடப்பட்டன. இங்கு அச்சிடப்பட்ட தமிழ் நூல்களின் முழு விவரமும் கிடைக்கவில்லை.

பறங்கியர் இலங்கைத் தீவிலும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தார்கள். அங்கு யாழ்ப்பாணம் முதலிய இடங்களிலுள்ள தமிழர்களில் அனேகரைக் கிறிஸ்தவராக்கியும், அனேக கோயில்களைக் கட்டியும் மத ஊழியம் செய்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் அச்சு யந்திரங்கள் அமைத்து, தமிழ் நூல்களை அச்சிட்டார்களா என்பது தெரியவில்லை. யாம் ஆராய்ந்தவரையில் இல்லை என்றே தோன்றுகிறது. பறங்கியருக்குப் பிறகு, இந்தியாவுடன் வியாபாரம் செய்யவந்த ஒல்லாந்தர், பிற்காலத்திற் பறங்கியர்களை இந்தியாவிலிருந்தும் இலங்கையிலிருந்தும் துரத்திவிட்டு, பறங்கியரின் ஆதிக்கத்தை அழித்துவிட்டார்கள். அன்றியும், பறங்கிகளின் சார்பாகச் சமய ஊழியம் செய்திருந்த ஏசுவின் சபைப் பாதிரிமார்களையும் ஊரை விட்டுப்போகும்படி கண்டிப்பான உத்தரவு இட்டார்கள். ஏசுவின் சபைப் பாதிரிமார்கள் போய்விட்டதனால், அவர்கள் செய்து

வந்த அச்சு வேலைகளும் நிறுத்தப்பட்டன. ஒல்லாந்தரும் தமது கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பரப்புவதற்காக முயற்சி செய்தார்கள். ஆனல், இந்தியாவில் அவர்கள் தமது வேலையை அதிகமாகச் செய்யவில்லை என்று தோன்றுகிறது. ஒல்லாந்தர் இந்தியாவில் தமிழ் நூல்களை அச்சிட்டதாகத் தெரியவில்லை. ஒல்லாந்தர் காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் அச்சுவேலை நின்றுவிட்டது என்று உறுதியாகச் சொல்லலாம். ஆனல், இலங்கையில், யாழ்ப்பாணத்திலும் கொழும்பிலும் கலாசாலைகள் அமைத்து, கிரீக்கு, லத்தீன், ஒல்லாந்த பாஷை, தமிழ் முதலிய மொழிகளைக் கற்பித்துவந்தார்களென்பதும், ஒரு அச்சு யந்திரமும் நிறுவினர்கள் என்பதும் தெரிகின்றன. யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழராகிய மெல்லோ பாதிரியார் (Philip-de-Melho) ஒல்லாந்தருடைய கல்லூரியிற் கல்வி கற்றுத் தேர்ந்தவர்களில் ஒருவர். இந்த மெல்லோ பாதிரியார் எபிரேயு, கிரீக், லத்தீன், போர்த்துகீசியம், ஒல்லாந்து, தமிழ் என்னும் ஆறுபாஷைகளில் வல்லவர். இவர் கிரேக்க பாஷையிலிருந்து தமிழில் மொழி பெயர்த்த புதிய ஏற்பாடு (விவிலிய வேதம்) ௧௭௪௯-ல் ஒல்லாந்தருடைய அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டது. இலங்கையில் ஒல்லாந்தர் காலத்தில் அச்சிடப்பட்ட வேறு தமிழ் நூல்களின் விவரங்கள் தெரியவில்லை. ஆனல், மேலே சொல்லியபடி ஒல்லாந்தர் இந்தியாவிலிருந்து பறங்கியரைத் துரத்திவிட்ட பிறகு, கத்தோலிக் கிறிஸ்தவர் புத்தகங்களை அச்சிடுவது நின்றுவிட்டது.

பதினெட்டாம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியில், தஞ்சைக் கடுத்த தரங்கம்பாடியிலிருந்த டேனிஷ் மிஷனரியான ஸீகன் பால்கு ஐயர், தமிழ் நாட்டில் அச்சுயந்திரம் இல்லாத குறையைப்பற்றி ஜெர்மனி தேசத்திலுள்ள தமது நண்பர்களுக்கு

எழுதிய கடிதங்களிலிருந்து, அக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் அச்சுயந்திரம் ஒன்றேனும் இருந்திருக்கவில்லை என்பது தெளிவாகிறது. ஸீகன்பால்கு ஐயர் எழுதிய கடிதத்தில், தமக்கு வேண்டிய தமிழ்ப் புத்தகங்களையும், பாடசாலை மாணவருக்கு வேண்டிய பாடப் புத்தகங்களையும் ஓலைச்சுவடிகளில் எழுதுவித்துவருவதனால், அதிகப்படியான காலச் செலவும் பணச் செலவும் ஆகின்றனவென்றும், அவ்விதம் பணமும் காலமும் அதிகமாகச் செலவிட்டாலும் சில பிரதிகள்தாம் எழுதி முடிக்கப்படுகின்றனவென்றும், ஆகையால், பணச் செலவைக் குறைத்துத் துரிதமாகப் புத்தகங்களை ஏராளமாக அச்சிடுவதற்கு உதவியாகத் தமிழ் அச்செழுத்துக்களையும் அச்சுயந்திரத்தையும் அனுப்பிவைக்கவேண்டும் என்றும், தமது ஜெர்மனி தேசத்து நண்பர்களுக்கு எழுதியிருக்கிறார். இவரது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, ஜெர்மனியிலிருந்து அச்சுயந்திரமும், தமிழ் அச்செழுத்துக்களும் அனுப்பப்பட்டன.
1713 இவை ௧௭௧௩-ம் ௵ தரங்கம்பாடிக்கு வந்து சேர்ந்தன. இது தமிழ் நாட்டில் முதல் முதல் அமைக்கப்பட்ட அச்சுயந்திரம் என்பதில் ஐயமில்லை. இதில் பல தமிழ்ப்புத்தகங்கள் அச்சிடப்பட்டன. அக்காலத்தில் அச்சிடுவதற்குக் காகிதம் ஐரோப்பாவிலிருந்து அதிகமாக வருவதில்லையாகையால், தரங்கம்பாடிச் சபையார் ஒரு காகிதப் பட்டரை ஏற்படுத்திக் காகிதம் செய்தனர். ஆனால், உழைப்புக்குத் தகுந்த பலன் கிடைக்காதபடியால், அத்தொழில் சிறிது காலத்துக்குப் பிறகு நிறுத்தப்பட்டது. இதுவே இந்தியாவில் முதல் முதல் ஏற்பட்ட காகிதத் தொழிற்சாலை என்று தோன்றுகிறது. இந்தத் தரங்கம்பாடி அச்சுயந்திரம் ஏற்பட்ட பிறகு, பொது ஜனங்கள் அச்சுப் புத்தகங்களை வாங்கிப் படிக்க அதிகமாக முற்பட்டனர் என்பது தெரிகிறது.

ஞானமுறைவிளக்க

De Baptismo Infantum.

சிறுபிள்ளைகளுக்குஞானஸ்நானங்
கொடுக்கிறவாறதமானம

இந்தபபிள்ளை வீட்டிலெஞானஸ்
நானமபெறறதுணடோ. பிற: யில்லை.
அதுககுபபெயொனன. பிற.
கிறிஸ்ததியான.
நீ அசசெயகிஷிட்டசிஇவையின
உடையாளைததை ஏாததுக்கொள
உன(†)னெத்திபிலெயுமஉன(†)மாாபி
லெயும

Oratio I

நாங்களெல்லாருமபிராத்திததுக
கொள்ளக்கடவோம்: சறுவததுக்கும
வல்ல அறுதிபாாபானெ, நமமுடைய
நாதா யெசு கிறிஸ்ததுவின பிதா
வெ

களஅக-ம் ௵, தரங்கம்பாடியில் அச்சிடப்பட்ட “ஞான முறைகளின் விளக்கம்” என்னும் புத்தகத்தின் முதற் பக்கம். (இப்படம் புத்தக அளவிற் காற்பங்கு குறைக்கப்பட்டது.)

1761
௧௭௬௧-ம் ஆண்டில், இங்கிலீஷ்காரர் புதுச்சேரியைப் பிடித்தனர். அப்பொழுது ஆங்கிலேயர் பிரெஞ்சுக் கவர்னரின் அரண்மனையில் இருந்த ஒரு அச்சு யந்திரத்தைக் கைப்பற்றினர். கைப்பற்றிய அந்த யந்திரத்தைச் சென்னைக்குக் கொண்டுவந்து, வேப்பேரி என்னும் இடத்தில் இருந்த மிஷனரிமாரின் பார்வையில் விட்டுவைத்தனர். இது தமிழ் நாட்டில் ஏற்பட்ட இரண்டாவது அச்சுயந்திரமாகும். இதில் அரசாங்கத்தாருக்கு வேண்டிய புத்தகங்களும், மிஷனரிமாருக்கு வேண்டிய புத்தகங்களும் அச்சிடப்பட்டன. தரங்கம்பாடிச் சபையாரின் அச்சுக்கூடத்தினால் பொது ஜனங்களுக்கு வேண்டிய அச்சுப் புத்தகங்கள் அவ்வளவையும் உண்டாக்க முடியாமலிருந்த குறை சென்னை அச்சு யந்திரம் உண்டான பிறகு நீங்கிவிட்டது. தமிழ்நாட்டில் ௧௮-ம் நூற்றாண்டில் இந்த இரண்டு அச்சுயந்திரங்கள்தாம் இருந்தன.

ஆனால், ௧௯-ம் நூற்றாண்டில்தான் அச்சுப் புத்தகங்கள் ஏராளமாக உற்பத்தி செய்யப்பட்டன. ஏனென்றால், மிஷனரிமார் தமிழ் நாட்டிற் பல இடங்களிற் சபைகளை ஏற்படுத்தி மும்முரமாகச் சமயத்தொண்டு செய்ய முற்பட்டார்கள். அன்றியும், முந்திய நூற்றாண்டுகளைவிட இந்த நூற்றாண்டில் ஏராளமான பாடசாலைகளை ஏற்படுத்தினார்கள். இந்துக்களும் முகம்மதியருங்கூடத் தங்கள் தங்கள் மதத்தைப் பரப்புவதற்காகப் புத்தகங்களைப் புதியன புதியனவாக அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினதும் இந்த நூற்றாண்டிலேதான். அன்றியும் தினசரி, வாராந்தரப் பத்திரிகைகளும் இந்த நூற்றாண்டிலேதான் ஏற்பட்டன. இஃதன்றியும், இந்தியர் அச்சுயந்திரம் வைக்கக்கூடாதென்றிருந்த தடை

௧௮௩௫-ம் ஆண்டில் நீக்கப்பட்டது. அதுமுதல் தமிழரும் அச்சுயந்திரங்கள் அமைக்க முற்பட்டனர். இக்காரணங்க ளால் இந்த நூற்றாண்டில் அச்சுப் புத்தகங்கள் மிகுதியாக அச்சிடப்பட்டன. சென்ற ௧௯-ம் நூற்றாண்டில், கீழ்க்கண்ட அச்சுக்கூடங்கள் மிஷனரிமாரால் ஏற்படுத்தப்பட்டன.

"எஸ். பி. ஸி. கே." (Society for Promoting Christian Knowledge) என்னும் சங்கத்தார் சென்னை யில் ௧௮௧௫-ல் ஒரு அச்சுயந்திரம் நிறுவினார்கள்.

திருநெல்வேலிப் பாளையங்கோட்டையில் ஒரு மதப் பிரசார சங்கம் ௧௮௨௨-ல் ஏற்படுத்தப்பட்டு, அதன் சார்பாக ஒரு அச்சுயந்திரம் நிறுவப்பட்டது. இதே ஆண்டில் நாகர் கோயில் என்னும் இடத்திலும் ஒரு சபையும் அச்சுயந்திர மும் நிறுவப்பட்டன.

௧௮௩0-ல் நெய்யூர் என்னும் இடத்தில் பிரசார சபை யும் அச்சுயந்திரமும் அமைக்கப்பட்டன.

௧௮௨௧-ல் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரில் சர்ச்மிஷன் சபை யார் ஒரு அச்சுயந்திரம் நிறுவினார்கள்.

௧௮௪0-ல்புதுச்சேரியில் ஒரு அச்சுயந்திரசாலை நிறுவப் பட்டது.

௧௮௭0-ல்இலங்கைக் கத்தோலிக் சபையார் ஒரு அச்சு யந்திரத்தைக் கொழும்பில் ஏற்படுத்தினர். மூன்று வருடங் களுக்குப் பிறகு, இது யாழ்ப்பாணத்துக்குக் கொண்டுபோகப் பட்டதாகத் தெரிகிறது.

மேற்சொன்ன அச்சுக்கூடங்களிலிருந்து வெளிவந்த அச்சுப் புத்தகங்கள் மிகப் பல. அச்சுப் புத்தகங்களை உண் டாக்குவதற்கு இவை நல்ல வேலை செய்துவந்தன. இவை யன்றி, "சென்னைக் கல்விச் சபை" (College of Fort St.

George), "சென்னைப் பாடசாலைப் புத்தகச் சங்கம்" (The Madras School Book Society), "தென்னிந்திய கிறிஸ்தவப் பாடசாலைப் புத்தகச் சங்கம்" (The S. India Christan School Book Society) முதலிய சங்கங்களும் அச்சுப் புத்தகங்களை வெளிப்படுத்துவதில் ககூ-ம் நூற்றாண்டிலே அதிகமாக உழைத்துவந்தன.

ச. விஞ்ஞான நூல் (சையன்ஸ்) வரலாறு.

ஐரோப்பியரின் தொடர்பினால் தமிழ் மொழியில் வசன நூல்களும் அச்சுப்புத்தகங்களும் ஏற்பட்டதுபோலவே, மற்றொரு வகை நூலும் உண்டாயிருக்கிறது; அதுதான் விஞ்ஞான நூல். நாம் விஞ்ஞான நூல் என்று சொல்வது பூகோள நூல், வான நூல், பிராணி நூல், தாவர நூல், க்ஷேத்திரக் கணிதம், தேசசரித்திரம், உடல் நூல் முதலியவைகளையே. ஐரோப்பியர் வருவதற்கு முன்னே இந்த விஞ்ஞான நூல்கள் (வான நூலைத் தவிர) தமிழ் மொழியிலும் ஏனைய இந்திய மொழிகளிலும் இருந்ததில்லை. எவையேனும் இருந்தனவென்றால், அவை உண்மைக்கு மாறான கற்பனைக் கதைகளாகத்தான் இருந்திருக்கக்கூடும். பால், தயிர், நெய், கருப்பஞ்சாறு முதலான ஏழுவகைப் பொருள்களால் நிரம்பப் பெற்ற ஏழுகடல்கள் இருக்கின்றன என்பதும், சகரனுடைய பிள்ளைகள் தோண்டியபடியால் சாகரம் (கடல்) உண்டாயிற்றென்பதும், மலைகள் பண்டைக் காலத்திற் சிறகுகளைப் பெற்று ஆகாயத்தில் இங்கும் அங்கும் விருப்பம்போல் பறந்து திரிந்துகொண்டிருந்தபோது, அவற்றின் சிறகுகளை இந்திரன் வெட்டி வீழ்த்தியபடியால், அவை பறக்க முடியாமல் பூமியிலே விழுந்து நகரமுடியாமல் அங்கங்கே

கிடக்கின்றன என்பதும், பூமியைப் பாய்போல் சுருட்டிக் கொண்டுபோய் ஓர் அசுரன் கடலுக்குள் ஒளித்து வைத்தான் என்பதும், இவை போன்ற கற்பனைக் கதைகளுமே நமது பண்டைப் பூகோள சாஸ்திரங்கள். பூமியைச் சூரியன் சுற்றிவருகிற தென்பதும், இராகு கேது என்னும் பாம்புகள் சூரிய சந்திரர்களை ஒரு பகை காரணமாக விழுங்குவதால் சூரிய சந்திர கிரகணங்கள் உண்டாகின்றன என்பதும், தக்கனுடைய சாபத்தினால் சந்திரன் தேய்வதும் சிவனுடைய அருளினால் அது வளர்வதும் நேரிடுகிறதென்பதும், இவை போன்றவைகளுமே நமது பண்டைக்காலவான சாஸ்திரங்கள். மேகம் கடலில் மேய்ந்து தண்ணீரைக் குடித்து வானத்திற் சென்று மழையாகப் பெய்கிறதென்பதும், இந்திரனுடைய கோபத்தினால் இடி மின்னல்கள் உண்டாகின்றன என்பதும், இவைபோன்ற கற்பனைகளுமே பண்டைக்கால இயற்கைச்சாஸ்திரங்கள். இத்தகைய கற்பனைக் கதைகளைப் படித்தும் கேட்டும் பண்டைக்கால மக்கள் உண்மை யுணராமல் மூடத்தனத்தில் ஆழ்ந்திருந்தனர். ஐரோப்பியரின் தொடர்பு உண்டான பிறகு, பாதிரிமார்கள் பாடசாலைகளை அமைத்து, நமது நாட்டுச் சிறுவர் சிறுமிகளுக்கு ஐரோப்பிய வழக்கத்தைப் பின்பற்றிப் பாடங்களைப் போதிக்க முற்பட்ட பொழுது, எழுதல் படித்தல் கணக்குப் போடுதல் என்னும் மூன்றுடன் மட்டும் நில்லாமல், பூகோள நூல், வான நூல், இயற்கைப் பொருள் நூல், க்ஷேத்திர கணிதம், தேசசரித்திரம் முதலிய விஞ்ஞான நூல்களையும் கற்பிக்கத் தொடங்கினார்கள். பாடசாலைகளில் இத்தகைய விஞ்ஞான சாஸ்திரங்களைப் போதிக்கத் தொடங்கியபடியால், தமிழில் இந்நூல்கள் எழுதப்படவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது.

முதலில் பாதிரிமாரும் மிஷனரிமாரும், பின்னர் அரசாங்கத்தாரும் விஞ்ஞான நூல்களைத் தமிழில் எழுதி அச்சிட்டும் பிறரை எழுதும்படி தூண்டியும் இவ்விஷயத்திற் பேருதவி செய்திருக்கிறார்கள்.

இந்த விஞ்ஞான நூல்களும் சென்ற பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலேதான் தமிழில் எழுதப்பட்டன. இந்நூல்களின் முழுவரலாற்றினையும் கூறுவதற்கு ஆதாரங்கள் முற்றும் எமக்குக் கிடைக்கவில்லை. கிடைத்த சிலவற்றைக் கொண்டு ஒருவாறு கூற முற்படுகின்றோம்.

"சென்னைப் பாடசாலைப் புத்தகச் சங்கம்" என்னும் இச்சங்கம் ஏற்பட்டு, பாடசாலைப் புத்தகங்களையும் வேறு புத்தகங்களையும் எழுதி வெளியிட்டு வந்தது. இச்சங்கம் ௧௮௫௦-முதல் அதிகச் சுறுசுறுப்பாக வேலைசெய்யத் தொடங்கிற்று. இச்சங்கம் மதச்சார்பற்ற பொதுவான சங்கம். பாடசாலைப் புத்தகங்களை அச்சிட்டு உதவியதோடு, பூகோளம், சரித்திரம் முதலிய விஞ்ஞான நூல்களையும் தமிழில் எழுதி வெளிப்படுத்தியது. தமிழில் புதிய நூல்களை எழுதுவோருக்கு வெகுமதியளித்து ஊக்கப்படுத்தியது இச்சங்கம். "இந்துதேச சரித்திரம்," "உலக சரித்திரம்," "பல தேசசரித்திரம்," "இராபின்சன் குரூசோ" முதலான நூல்கள் இச்சங்கத்தின் ஊக்கத்தினால் வெளிவந்தவை.

இதைத் தவிர, கிறிஸ்தவ மதச்சார்பாக, "தென் இந்திய கிறிஸ்தவபாடசாலைப் புத்தகச்சங்கம்"(The South Indian Christian School Book Society) என்னும் சங்கம் ௧௮௫௪-ல் ஏற்படுத்தப்பட்டது. இன்னும் பாளையங்கோட்டை, நாகர்கோயில், நெய்யூர், யாழ்ப்பாணம் முதலிய ஊர்களிலும் கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார், சென்ற ௧௯-ம் நூற்றாண்டில்

அச்சுக்கூடங்களை நிறுவி, விஞ்ஞான நூல்களையும் ஏனைய புத்தகங்களையும் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இவ்வாறு, சென்ற நூற்றாண்டில் வெளிவந்த விஞ்ஞான நூல்களை யாம் அறிந்தவரையிற் கீழே தருகிறோம்.

பூகோள நூல்

பூமி சாஸ்திரம்:—இதை இரேனியுஸ் ஐயர் ௧௮௩௨-ல் எழுதிச் சென்னையில் அச்சிட்டார். இதுதான் முதல் முதல் தமிழில் எழுதப்பட்ட பூகோள நூல் எனத் தெரிகிறது. கத்ரி (Guthrie) என்பவர் எழுதிய "ஆரம்ப பூகோளம்" (Grammar of Geography) என்னும் நூலை ஆதாரமாகக்கொண்டு இவர் இந்த நூலை எழுதினர்.

பூமி சாஸ்திரச் சுருக்கம் (௧௮௪௬), பூமி சாஸ்திரக் குறிப்பு:- இவ்விரண்டு நூல்களும் நாகர்கோயில் அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டன. பூமி சாஸ்திரப் பொழிப்பு இலங்கையிலும், பூமி சாஸ்திரப் பாடங்கள் புதுச்சேரியிலும் அச்சிடப்பட்டன. இவையன்றி, இன்னும் அநேக பூமிசாஸ்திர நூல்கள் சென்ற நூற்றாண்டில் ஏராளமாக வெளியிடப்பட்டன.

தேச சரித்திரக் கதைகள்

உலக சரித்திரம் (௧௮௮௧), இங்கிலாந்து தேச சரித்திரம் (௧௮௫௮), இந்துதேச சரித்திரம், பலதேச சரித்திரச் சுருக்கம், உரோம சரித்திரம் (History of Rome), இவை சென்னைப் பாடசாலைப் புத்தகச் சங்கத்தாரால் வெளியிடப்பட்டவை.

பிரிட்டிஷ் தேச சரித்திரம் (௧௮௫௫) (History of Great Britain), புராதன சரித்திரச் சுருக்கம் (Outline of Ancient History) (௧௮௫௧), இவ்விரு புத்தகங்களும்

ரெவரண்டு ஹாப்ஸ் என்பவரால் எழுதிப் பாளையங்கோட்டை அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிடப்பட்டன.

உலக சரித்திர மாலை (கஅ௬௦) (Outline of General History): இது டாக்டர் ஷிமிட் (Dr. Schmid) என்பவரால் எழுதப்பட்டுச் சென்னை சி. எம். எஸ். அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சாதாரண இதிகாசம் (Universal History): இது ஆர்னல்ட் (J. R. Arnold) என்பவரால் எழுதப்பட்டு, கஅ௫அ-ல் யாழ்ப்பாணத்து அமெரிக்கன் மிஷன் அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

பூர்வீக சரித்திரம் (Early History of Egypt, Assyria, Etc.,): ரெவரண்டு ஸார்ஜன்ட் என்பவரால் எழுதப்பட்ட இப்புத்தகம் கஅ௫௦-ல் பாளையங்கோட்டையில் அச்சிடப்பட்டது.

இந்து சாதி விளக்கம் சார்ல்ஸ் சைமன் என்பவரால் எழுதி கஅ௫உ-ல் சென்னையில் அச்சிடப்பட்டது.

க்ஷேத்திரக் கணிதம் முதலியன

வீச கணிதம் (Elementary Algebra): இது யாழ்ப்பாணத்தவரான காரல் (D. L. Carroll) என்பவரால் கஅ௫௫-ல் எழுதப்பட்டு, யாழ்ப்பாணத்தில் அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

க்ஷேத்திரக் கணிதம்: இது பாளையங்கோட்டைச் சர்ச் மிஷன் உயர்தரப் பாடசாலையின் தலைமையாசிரியராயிருந்த டேவிட் சாலமன் என்பவரால் எழுதப்பட்டது. கஅ௫௯-ல் அச்சிடப்பட்டதாகத் தெரிகிறது.

க்ஷேத்திரக் கணிதம் (English-Tamil Euclid): இங்கிலீஷிலும் தமிழிலும் எழுதப்பட்ட இந்நூல் கஅ௯௯-ல்

சென்னையில் அச்சிடப்பட்டது. H. ஹாலிம், M. D., அடைக்கலம் என்பவர்களால் எழுதப்பட்டது.

(Land's Geometry as an Art) (௧அ௫௬), Land's Geometry as a Science) (௧அ௫௭) இவ்விரண்டு புத்தகங்களும் கனம் ஜி. யு. போப் ஐயரவர்களால் அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்டன. இவை யாரால் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப் பட்டன என்பது தெரியவில்லை. க்ஷேத்திரக் கணிதம் (Geometry): இது ஸ்ப்ராட் (Rev. T. Spratt) என்பவரால் பாளையங்கோட்டையில் அச்சிடப்பட்டது.

"நிலஅளவை நூல்" (Best's Surveying): இது ௧அ௫அ-ல் அச்சிடப்பட்டது. மொழிபெயர்ப்பாளர் இன்னார் என்று தெரியவில்லை.

இயற்கைப் பொருள் நூல், பிராணி நூல் முதலியன

பலவகைத் திருட்டாந்தம் (General Knowledge): இது பொது அறிவு நூல். கனம் இரேனியுஸ் ஐயரால் எழுதிப் பாளையங்கோட்டை அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிடப்பட்டது.

ஊர்திரி விலங்கியல் (௧அ௬௬-௭0) (Domestic Animals), வனவிலங்கியல் (Wild Animals), மச்சவியல் இவை நாகர் கோயில் அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிடப்பட்டன.

நியாய இலக்கணம்: இந்தத் தர்க்க சாஸ்திரம் யாழ்ப்பாணத்தவரான வில்லியம் நெவின்ஸ் (William Nevins) என்பவரால் எழுதப்பட்டு, யாழ்ப்பாணத்தில் அச்சிடப்பட்டது.

அங்காதிபாதம் (Human Anatomy): (S. F. Green) கிரீன் என்பவர் எழுதியது; ௧அ௭௨-ல் யாழ்ப்பாணத்தில் அச்சிடப்பட்டது. அருமையான சிறந்த நூல்.

மருந்துச் சரக்குகளின் பெயர் (Vocabularies of Materia Medica and Pharmacy): இதுவும் கிரீன் என்பவர் எழுதியது; ௧அஎரு-ல் நாகர் கோயில் அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிடப் பட்டது.

ரசாயன முதல் நூல் (Elements of Chemistry): பவர் ஐயரால் எழுதப்பட்ட ரசாயன நூல். கெமிஸ்தம் (Chemistry): கிரீன் வைத்தியர் இயற்றியது. ௧அஎரு-ம் ஆண்டில் நாகர் கோயிலில் அச்சிடப்பட்டது. வான சாஸ்திரம், சுகரணவாதம், உற்பாலனம் என்னும் நூல்களும் யாழ்ப்பாணத்தில் அச்சிடப்பட்டன. தமிழில் எழுதப் பட்ட விஞ்ஞான நூல்களின் முழு விவரமும் எமக்குக் கிடைக்காதபடியால், எமக்குத் தெரிந்தவரையிற் சுருக்கமாக எழுதப்பட்டது.

ரு. தமிழில் வழங்கும் ஐரோப்பிய திசைச் சொற்கள்.

வழக்காற்றிலுள்ள எல்லா மொழிகளிலும் அயல்நாட்டுத் திசைச் சொற்கள் கலந்துவிடுவது இயற்கை. இது எக்காலத்திலும் எல்லா நாட்டிலும் எல்லா மொழிகளிலும் ஏற்பட்டுவருகிறது. கி. மு. ௧௦௧ரு-ம் ஆண்டில் இருந்த சாலமன் என்னும் அரசன் காலத்திலும், அவனுக்கு முற்பட்ட காலத்திலும், துணி, தந்தம், குரங்கு, இஞ்சி, மிளகு, அரிசி, மயில், சந்தனக்கட்டை முதலிய பொருள்களின் பெயர்கள் தமிழ்ப் பெயராகவே எபிரேய(Hebrew) பாஷையில் வழங்கிவந்ததை "பைபிள்" என்னும் விவிலிய நூலிற் காணலாம். அவ்விதமே, அரிசி, இஞ்சிவேர் போன்ற தமிழ்ச்

சொற்கள் கிரீக்கு, லத்தீன் என்னும் பாஷைகளிற் சிதைந்து வழங்கிவந்ததையும் காண்கிறோம். இந்தியாவுக்குப் பன்னூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னே வந்த ஆரியர் பேசிய ஆரிய மொழியிலும் திராவிட பாஷைச் சொற்கள் பல கலந்திருக்கின்றன என்று ஆராய்ச்சி வல்ல அறிவாளர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆங்கில பாஷையிலும் கறி, கட்டுமரம், மிளகுத் தண்ணீர், கூலி, வெற்றிலை முதலிய தமிழ்ச் சொற்கள் சிதைந்து வழங்கிவருகின்றன.

இவ்வாறே ஐரோப்பிய திசைச் சொற்கள் சில தமிழில் வழங்கிவருகின்றன. இப்போது ஆங்கிலம் அரசாங்க மொழியாக இருப்பதுபற்றியும், ஆங்கிலம் கற்றவர்க்கே உத்தியோகங் கிடைக்கின்றமைபற்றியும், வியாபாரத் துறையிலும் ஆங்கில மொழி வேண்டப்படுகிறதுபற்றியும் நாம் ஆங்கிலம் கற்றுவருகிறோம். இவ்விதம் ஆங்கிலத் தொடர்புடைமைபற்றிச் சில ஆங்கிலச் சொற்கள் தமிழில், முக்கியமாகப் பேச்சு வழக்கிற் பயின்றுவருகின்றன. அவற்றுட் சிலவற்றைக் கீழே தருகிறோம்: கவர்னர், கோர்ட்டு, ஆபீஸ், காப்பி, ரைட்டர், பட்லர், ஜட்ஜ், பேப்பர், பினல் கோடு, சம்மன், ஷாப்பு, மோட்டார், ஷர்ட்டு, கோட்டு, கம்பெனி, சர்ச்சு, மிஷன், ரோட்டு, சோப்பு, கமிட்டி, மீட்டிங்கு, டிராம்கார், சோப்பு முதலியன. இது நிற்க.

௧௬-ம் நூற்றாண்டு முதல் நமது நாட்டில் வியாபாரம் செய்துவந்த போர்ச்சுகீசியர், ஒல்லாந்தர், பிரெஞ்சுக்காரர் முதலிய ஐரோப்பிய ஜாதியாரின் பாஷைச் சொற்களும் தமிழிற் கலந்திருக்கவேண்டுமல்லவா? இதைப் பற்றி ஆராயுமிடத்துப் போர்ச்சுகீசியராகிய பறங்கியர் மொழிச் சொற்கள் தவிர, ஏனைய ஒல்லாந்து பாஷைச் சொற்

களும் பிரெஞ்சு பாஷைச் சொற்களும் தமிழிற் கலந்து வழங்கியதாகத் தெரியவில்லை. பிரெஞ்சு, ஒல்லாந்து, டேனிஷ் பாஷைச் சொற்கள்மட்டும் தமிழிற் கலக்காமல், போர்ச்சுகீசு பாஷைச் சொற்கள்மட்டும் தமிழிற் கலந்தது ஆச்சரியமாகத் தோன்றலாம். கசு, கஎ, கஅ-ம் நூற்றாண்டுகளில் நமது தமிழ் நாட்டில் நான்கு ஐரோப்பிய ஜாதியார் வந்திருந்து வாணிகம் செய்திருக்க, அந் நான்கு பாஷைச் சொற்களும் தமிழில் திசைச் சொற்களாகக் கலக்காமல், போர்ச்சுகீசு பாஷைச் சொற்கள்மட்டும் கலக்கவேண்டிய காரணம் என்ன? காரணம் இதுவாகும். முதல்முதலில் நமது நாட்டிற்கு வந்த ஐரோப்பிய ஜாதியார் போர்ச்சுகீசியராவர். அவர்களுக்குப் பிறகுதான் மற்ற ஐரோப்பிய ஜாதியார் இங்கு வந்தனர். முதலில் வந்த போர்ச்சுகீசு ஜாதியார் நமது நாட்டினரிற் சிலரைக் கிறிஸ்தவராக்கி, அவர்களுக்குப் போர்ச்சுகீசு பாஷையைக் கற்பித்தனர். அன்றியும், இவர்கள் தங்கள் கோட்டைகளைக் காப்பதற்காக அழைத்துவந்த சிப்பாய்களுக்கு இந்தியப் பெண்களைக் கலியாணம் செய்துவைத்தனர். இந்தக் கலப்புக் கலியாணத்தினாற் பிறந்த பிள்ளைகள், துப்பாசிகள் என்னும் பெயருள்ள ஒரு தனி ஜாதியாராக இருந்தனர். இந்தத் துப்பாசிகள் போர்ச்சுகீசு பாஷையைத் தங்கள் தாய்மொழியாகப் பேசிவந்தனர். (இப்பொழுது இந்தியர்களுக்கும் ஆங்கிலேயருக்கும் பிறந்த பிள்ளைகள் ஆங்கிலோ இந்தியர் என்னும் பெயர்பெற்று, ஆங்கிலபாஷையைத் தாய்ப்பாஷையாகக் கொண்டிருப்பதுபோல, போர்ச்சுகீசியருக்கும் இந்தியருக்கும் பிறந்த துப்பாசி என்னும் வகுப்பார் போர்ச்சுகீசு பாஷையைத் தாய்மொழியாகப் பேசிவந்தனர்.) போர்ச்சுகீசி

யருக்குப் பிறகு நமது நாட்டிற்கு வந்த மற்ற ஐரோப்பியரும் போர்ச்சுகீசு பாஷையையே அக்காலத்தில் இந்தியாவில் பொது பாஷையாகப் பேசிவந்தார்கள். ஐரோப்பிய வர்த்தகர் எல்லோரும் போர்ச்சுகீசு பாஷையைப் பொது பாஷையாக வழங்கிவந்ததுபற்றி, வாணிகத்தின்பொருட்டும் பிற காரணத்தின்பொருட்டும் அவர்களுடன் பழகிய தமிழரும் அப்பாஷையை அக்காலத்திற் கற்கவேண்டியது அவசியமாயிற்று. இவ்வாறு முந்நூறு ஆண்டுகளாக நமதுநாட்டிற் போர்ச்சுகீசு பாஷை ஒரு வகையிற் பொதுபாஷையாக வழங்கி வந்தபடியால், அம்மொழிச் சொற்கள்மட்டும் தமிழிற் கலக்க, மற்ற ஐரோப்பிய மொழிச் சொற்கள் கலக்க இடமில்லாதபடி போயின. போர்ச்சுகீசு பாஷைச் சொற்கள் சில தமிழில் வழங்குவதற்கு இதுவே காரணமாகும். தமிழில் வழங்கும் போர்ச்சுகீசு திசைச்சொற்கள் இன்னின்னவை என்பதை யாராய்ந்து யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் உயர்திரு. ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் O. M. I., ஆங்கிலப்பத்திரிகை யொன்றில் (Portuguese in Tamil by Rev. S. Gnanaprakasar, O. M. I., in Ceylon Antiquary and Literary Register, Vol. V. Part ii Page 70.) ஒரு கட்டுரை எழுதியிருக்கிறார்கள். சுவாமிகளின் உத்தரவு பெற்று அக்கட்டுரையிலிருந்து தமிழில் வழங்கும் பறங்கிச் சொற்கள் சிலவற்றைக் கீழே தருகிறோம்:

அன்ளுசி அல்லது அன்னதாழை, கொய்யா, பப்பாய் (பப்பளி), வாத்து, குசினி, பீங்கான், கோப்பை, விஸ்கோத்து (பிஸ்கோத்து), அரக்கு (Arrack), கமிசு, சப்பாத்து, பாப்பூசு, பொத்தான், அலுப்புநேத்தி, மேசை, கதிரை (நாற்காலி), வாங்கு (பெஞ்சு), புனல் (Funnel)

கடுதாசி, பேனு, கிராதி, விராந்தை (Veranda), சிமேந்து (சிமிட்டி), பீப்பா, மேஸ்திரி, கப்பித்தான், ஆயா (செவிலித் தாய்=Nurse), பாதிரி, விசுப்பு (Bishop), பாப்பு (போப்), பட்டாளம், துருப்பு, சிப்பாய், துப்பாக்கி, வயி ஞைத்து (Bayonet), கும்பாசு, நங்கூரம், சாவி, ஏலம், ரசிது, ஆசுபத்திரி, இஸ்கூல், கும்பாதிரி (God father), கும்மாதிரி (God mother), விவிலியம் (பைபிள்), பட்டாசு, ஜன்னல் முதலியன.

உயர்திரு. ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் ஆராய்ந்தெழுதிய பறங்கிச் சொற்கள் அத்தனையும் இங்குக் காட்டப்படவில்லை. அவர்கள் எழுதியவற்றில் ஒரு சிலவற்றைமட்டும் மேலே குறிப்பிட்டோம். தமிழில் வழங்கும் எல்லாப்பறங்கிச் சொற்களையும்அறிய விரும்புவோர் மேலே சொன்னஆங்கிலப் பத்திரிகையைப் பார்த்து அறிந்துகொள்ளலாம். அப் பறங்கித் திசைச் சொற்களிற் சிலமட்டும் எல்லாத் தமிழர்களாலும் வழங்கப்படுகின்றன. சில சொற்கள் கிறிஸ்தவத் தமிழர்களால் வழங்கப்படுகின்றன. மற்றுஞ்சில இலங்கைத் தமிழர்களிடையே வழங்குகின்றன. அவற்றில் இப்போது வழக்கொழிந்தனவும் சில உண்டு.

௬. செய்தித்தாள் முதலிய வெளியீடுகள்.

சமாசாரப்பத்திரிகை, வாரப்பத்திரிகை, மாதப்பத்திரிகை முதலிய வெளியீடுகள் முதல் முதல் ஐரோப்பாவில் தோன்றின. பிறகுதான் ஏனைய தேசங்களில் இவைகள் பரவின. தமிழ் நாட்டில், "மிஷன்" என்னும் கிறிஸ்தவப் பிரசார சங்கங்களின் மூலமாக, முதல் முதல் பத்திரிகைகள்

வெளிப்படலாயின. சென்ற ௧௯-ம் நூற்றாண்டில், அதாவது ௧௮௩௧-ம் ஆண்டில், முதல் முதல் ஒரு மாதப் பத்திரிகை வெளிவந்தது. இதுதான் தமிழ் நாட்டில் தோன்றிய முதற் பத்திரிகை எனத் தோன்றுகிறது. அதுமுதல் பல பத்திரிகைகள் தோன்றி உலாவிவருகின்றன. சென்ற நூற்றாண்டில், தமிழ் நாட்டில் உலாவிய பத்திரிகைகளின் சுருக்கமான வரலாற்றை எமது ஆராய்ச்சிக்கு எட்டிய வரையிற் கீழே தருகிறோம்.

"தமிழ்ப் பத்திரிகை" (Tamil Magazine) என்னும் பெயருள்ள ஒரு மாத வெளியீடு ௧௮௩௧-முதல் "சென்னை மதத் துண்டு பிரசுரக் கழகம்" (The Madras Religious Tract Society) என்னும் சங்கத்தாரால் சென்னையில் வெளியிடப் பட்டது. இப்பத்திரிகையின் தமிழ்ப் பெயர் யாதென்று திட்டமாகத் தெரியவில்லை. இதுதான் தமிழில் முதல் முதல் வெளிவந்த மாதப் பத்திரிகை எனத் தோன்றுகிறது. இது ௧௮௪௬-ம் ஆண்டுவரையில் நடைபெற்றுவந்தது. பிறகு, ௪௭ ஆண்டில் மாத மிருமுறை வெளியீடாக மாற்றப் பட்டது. ஆனால், ஆறு மாதத்திற்குப் பின்னர் நிறுத்தப்பட்டது.

"சுவிசேஷ பிரபல விளக்கம்" என்பது மாத வெளியீடு. ௧௮௪௦-முதல் திருவாங்கூரைச் சேர்ந்த நாகர்கோயில் என்னுமிடத்திலிருந்த பிரசார சபையாரால் வெளியிடப் பட்டது. இதே ஆண்டில் "நற்போதகம்" என்னும் மாத வெளியீடு, திருநெல்வேலியைச் சேர்ந்த பாளையங்கோட்டைப் பிரசார சபையாரால் வெளியிடப்பட்டது. இதே ஆண்டில், "பாலதீபிகை" என்னும் பத்திரிகை சிறுவருக்காக நாகர் கோயிற் பிரசார சபையாரால் வெளியிடப்பட்டது. மூன்று

மாதத்திற் கொருமுறையாக வெளியிடப்பட்ட இது ௧௮௫௨-ம் ஆண்டு வரையில் நடைபெற்றுவந்தது.

"ஜனசிநேகன்" என்னும் பத்திரிகை ௧௮௪௧-முதல் சென்னையில் நடைபெற்றுவந்ததாகத் தெரிகிறது. இது சமாசாரப் பத்திரிகை என்றுமட்டும் தெரிகிறதேயன்றி, யாரால் வெளியிடப்பட்டதென்று தெரியவில்லை. இது மாதமிரு முறை வெளியீடாக நிலவி நின்றது. ௧௮௪௭-ல் "திராவிட தீபிகை" என்னும் பத்திரிகை வெளிப்படத் தொடங்கிற்று. இது யாரால் வெளியிடப்பட்டதென்றும், மாத வெளியீடா, வாரப்பத்திரிகையா என்றும் தெரியவில்லை.

"உதய தாரகை" யாழ்ப்பாணத்து அமெரிக்கன் மிஷன் சார்பாக ௧௮௪௧-முதல் வெளிவருகிற மாதப் பத்திரிகை. இதில் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டுவருகின்றன. ஆங்கிலப் பகுதிக்கு என்ரி மார்ட்டின் என்பவரும், தமிழ்ப்பகுதிக்குச் செத் பேசன் (Seth Payson) என்பவரும் முதல்முதல் பத்திராசிரியர்களாக இருந்தனர். இப்பத்திரிகை இன்றும் நடைபெற்றுவருகிறது.

"சிறுபிள்ளையின் நேசத்தோழன்" என்னும் பத்திரிகை சிறுவர்களின்பொருட்டு ௧௮௪௯-ம் ஆண்டுமுதல் பாளையங்கோட்டைப் பிரசார சபையாரால் வெளியிடப்பட்டுவந்தது.

"தின வர்த்தமானி" என்னும் செய்தித்தாளைப் பெர்ஸிவல் ஐயர் சென்னையில் ௧௮௫௬-முதல் பல ஆண்டுகளாக நடத்திவந்தார். இது வாரப்பத்திரிகை. ராவ்பகதூர் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை அவர்கள் இப்பத்திரிகையின் ஆசிரியராகச் சிறிது காலம் இருந்தார்கள்.

"ஜில்லா கெஜட்டு" (District Gazette) என்னும் வார வெளியீடு ௧௮௫௬-முதல் சென்னை அரசாங்கத்தாரால் வெளியிடப்படுகிறது. சென்னை, செங்கற்பட்டு, ஆர்க்காடு, தஞ்சை, திருச்சி, மதுரை, திருநெல்வேலி, கோயம்புத்தூர், சேலம் முதலிய தமிழ் ஜில்லாக்களின்பொருட்டு இது தமிழில் வெளியிடப்படுகிறது.

"மிஷன் பாடசாலைப் பத்திரிகை" (The Mission School Magazine) என்னும் மாத வெளியீடு தென் இந்திய கிறிஸ்தவப் பாடசாலைப் புத்தகச் சங்கத்தாரால் ௧௮௫௮-முதல் நடைபெற்றுவந்தது.

"பாலியர் நேசன்" மாணுக்கரின்பொருட்டு ௧௮௫௯-முதல் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்றுவந்தது.

"தேசோபகாரி" திருவாங்கூரைச் சேர்ந்த நெய்யூர்ப் பிரசார சபையாரால் ௧௮௬௧-முதல் நடைபெற்றுவந்தது. இது சித்திரப் படங்களுடன் கூடிய மாதப்பத்திரிகை. இது இந்துக்கள், கிறிஸ்தவர் என்னும் இருதிறத்தாருக்கும் பயன்படும்படி நடத்தப்பட்டுவந்தது.

"அருணோதயம்": இது ௧௮௬௩-முதல் ஆர்த்தரன் மிஷன் சங்கத்தாரால் நடத்தப்பட்டுவந்தது. இந்த ஆண்டிலேயே "சுவிசேஷ தூதிகை" என்னும் தமிழ்ப் பத்திரிகை நாகர்கோயிலிலிருந்து வெளிவந்தது.

"தத்துவ போதினி" சென்னை வேத சமாஜம் என்னும் இந்து மதப்பிரசார சபையாரால் ௧௮௬௪-ல் தொடங்கப்பட்டது. முதலில் மதசம்பந்தமான கட்டுரைகள் இதில் எழுதப்பட்டன. பிறகு, இலக்கியம், உலக விஷயம் முதலிய பலவை சம்பந்தமான கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டன.

"விவேக விளக்கம்" இந்துக்களால் ௧௮௬௫-முதல் நடைபெற்றுவந்தது. இதில் மதசம்பந்தமான கட்டுரைகள் வெளிவந்தன. பிரம்ம சமாஜத்தை ஆதரித்தும், வைதீகர்களைத் தாக்கியும் இதிற் கட்டுரைகள் வெளியிடப்பட்டன.

"அமிர்த வசனி" இந்துப் பெண்மக்களின் பொருட்டுச் சென்னையில் ௧௮௬௫-முதல் வெளி வந்த மாத வெளியீடு. சித்திரப்படங்களோடு கூடியது.

"கத்தோலிக் பாது காவலன்": இது இலங்கையிற் கத்தோலிக் கிறிஸ்தவ மதத்திற்கு அத்தியட்சகராய் இருந்த டாக்டர் கிறிஸ்ரோபர் பொன்ஜீன் என்பவரால் ௧௮௭௬-ல் தொடங்கப்பட்ட மாத விருமுறை வெளியீடு. இதில் தமிழ், ஆங்கிலம் என்னும் இரண்டு பாஷைகளிற் கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டன. ௧௮௭௭-ல் இலங்கை கத்தோலிக் சபையார் இப்பத்திரிகையின் பொறுப்பை ஏற்று நடத்தி வந்தார்கள். ௧௮௭௮-முதல் இது வாரப் பத்திரிகையாக மாற்றப்பட்டது. பிரான்ஸிஸ் தம்பு என்பவர் இப்பத்திரிகையின் ஆசிரியராக ௩௦-ஆண்டுகள் இருந்தார்.

"சத்திய வேதக்கொடி" ௧௮௮௨-ல் தொடங்கப்பட்ட மாத வெளியீடு. "தீர்க்க தரிசன வர்த்தமானி" ௧௮௮௪-ல் தொடங்கப்பட்ட மூன்று மாதத்திற் கொருமுறை வெளியீடு. "தீர்க்க தரிசன சுப்பிர தீபிகை" ௧௮௮௯-முதல் வெளிவந்த மாத வெளியீடு. "கிறிஸ்தவன்": இது ௧௮௯௦-முதல் வெளி வந்த மாதப்பத்திரிகை. இப்பத்திரிகைகள் மாசிலாமணி என்பவரால் நாகர்கோயிலில் நடத்தப்பட்டன.

எ. சில பழமொழிகள்.

தமிழர் பேசும்போது இடை இடையே பழமொழிகளை உபயோகிப்பதில் விருப்பமுடையவர். ஆயிரக்கணக்கான பழமொழிகள் தமிழில் உண்டு. தமிழரின் வழக்கவொழுக்க நடையுடைபாவனைகளைப்பற்றிய பழமொழிகள் ஒருபுறமிருக்க, தமிழ்நாட்டில் இருந்தனவும் இருக்கின்றனவுமான சமயங்களைப்பற்றியும், ஜாதிகளைப்பற்றியும் பழமொழிகளும் உண்டு. 'திகம்பர சந்நியாசிக்கு வண்ணான் உறவு ஏன்?', 'ஜைனன் கைச் சிலைப்பேனைப் போல' என்பவை போன்ற பழமொழிகள் தமிழ்நாட்டில் ஜைன மதம் சிறந்தோங்கியிருந்த காலத்தில் உண்டான பழமொழிகளாகும். 'டில்லிக்கு ராஜாவானாலும் தல்லிக்குப் பிட்டா', மரியாதை கெட்டால் மாலவாம்', 'காது காது என்றால் நாதி நாதி என்கிறான்' என்பன போன்றவை தமிழ் நாட்டில் வடுகர் தொடர்புண்டான பிறகு ஏற்பட்ட பழமொழிகள். 'காகம் இல்லாத ஊர் சோனகன் இல்லாத ஊர்', 'நவாப் அத்தனை ஏழை புலியத்தனை சாது,' 'துலுக்கத் தெருவில் தேவாரம் ஓதினது போல,' 'நிஜாமாலி தண்டிலே நிஜார்காரனைக் கண்டாயா?' என்பவை போன்ற பழமொழிகள் தமிழ் நாட்டில் முகம்மதியரின் தொடர்பு ஏற்பட்ட பின்னர் உண்டானவை. அதுபோலவே, ஐரோப்பியரும் கிறிஸ்தவ மதமும் தமிழ் நாட்டில் வந்த பிறகு ஐரோப்பியரைப்பற்றியும் கிறிஸ்தவ மதம்பற்றியும் சில பழமொழிகள் தமிழில் வழங்கிவருகின்றன. அவை வருமாறு:—

க. உடுத்திக் கெட்டான் வெள்ளைக்காரன், உண்டு கெட்டான் சோனகன், புதைத்துக் கெட்டான் தமிழன்.

உ. உன் சமர்த்திலே குண்டு பாயாது.

௩. ஊசியின் காதிலே ஒட்டகம் நுழையுமா?
௪. எத்தனைதரம் சொன்னாலும் பறங்கி வெற்றிலை தின்னான்.
௫. ஒரு குண்டிலே கோட்டை பிடிக்கலாமா?
௬. ஒரு சுருட்டுப் பத்து நாள் பிடிப்பான்.
௭. குண்டுபட்டுச் சாகாதவன் வண்டு கடித்துச் செத்தானாம்.
௮. குண்டு போனவிடத்தில் குருவி நேர்ந்தது.
௯. குண்டுமில்லாமல் மருந்துமில்லாமல் குருவி சுடலாமா?
௧௦. தண்டு சோற்றுக்காரா, குண்டு போட்டால் வாடா.
௧௧. தண்டுக்கு ரொட்டி சுட்டுப் போடுகிறவள்.
௧௨. தாடிபற்றிக்கொண்டு எரியச்சே சுருட்டுக்கு நெருப்புக் கேட்கிறான்.
௧௩. தீர்க்கதரிசி பீங்கான் திருடி.
௧௪. துப்பாக்கியிலே பீரங்கி பறந்தது போல.
௧௫. பங்காளி வீடு வேகிறபோது சுங்கான்கொண்டு தண்ணீர் விடு.
௧௬. ராங்கி (Rank) மிஞ்சி ரூம் (Room) தேடுகிறது; ஆக்கிப் போட ஆள் தேடுகிறது.

தமிழ் நாட்டில் வழங்கிவந்த பழமொழிகளில் நானூறு பழமொழிகளைமட்டுந் திரட்டிச் சுமார் ஆயிரத்திருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னே முன்றுறையரையர் என்னும் சமண சமயத்தைச் சேர்ந்த ஆசிரியர் பழமொழி நானூறு என்னும் பெயருடன் வெண்பா யாப்பில் ஒரு நூல் இயற்றினார். அவருக்குப் பிறகு, புதியன புதியனவாகப் பன்னூற்றுக் கணக்காகப் பழமொழிகள் தமிழில் உண்டாகி வழங்கிவருகின்றன. அவற்றை யெல்லாம் ஒருங்கு திரட்டிப் புத்தக

மாக அமைக்க ஒருவரும் முற்பட்டிலர். சென்ற நூற்றாண்டில், யாழ்ப்பாணத்திலும் பிறகு சென்னையிலும் வாழ்ந்திருந்த பீட்டர் பெர்ஸிவல் ஐயர் என்னும் பாதிரியார் தமிழில் வழங்கும் பழமொழிகளை யெல்லாம் திரட்டி அச்சிற் பதிப்பித்த செய்தி இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. இப்புத்தகத்தில் ௧௮௭௨ பழமொழிகள் திரட்டிச் சேர்க்கப்பட்டன. இப்புத்தகம் ௧௮௪௩—௪௫ யாழ்ப்பாணப் புத்தகச் சங்கத்தாரால் அச்சிடப்பட்டது. "பழமொழி நானூறு"க்குப் பிறகு, புத்தக உருவமாகத் தொகுத்தெழுதப்பட்ட பழமொழி நூல் இதுவே. இதற்குப் பிறகு சிலர் தமிழ்ப் பழமொழிகளைத் திரட்டி அச்சிட்டிருக்கிறார்கள்.

அ. தமிழறிந்த ஐரோப்பியர்.

I. தத்துவபோதக சுவாமிகள் (௧௫௭௭—௧௬௫௬)

Robert De Nobili

தத்துவபோதக சுவாமி இத்தாலி தேசத்தைச் சேர்ந்த தஸ்கனி மாகாணத்தில் ஓர் உயர்ந்த பிரபுக் குடும்பத்திற் பிறந்தவர். நேப்பில்ஸ் நகரத்திலிருந்த ஏசுவின் சபையிற் சமயக்கல்வி பயின்று, பின்னர் 1606 ௧௬0௬-ல் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்தார். இவர் நமது நாட்டிற்கு வந்த நோக்கம் யாதென்றால், தமிழ்நாட்டு "உயர்ஜாதி" இந்துக்களைக் கிறிஸ்தவமதத்தில் திருப்பவேண்டும் என்பதே. அதன்பொருட்டு, மானைக் காட்டி மானைப் பிடிப்பதுபோல, இவர் தமது நடை யுடை பாவனைகளை முழுவதும் மாற்றிக்கொண்டு, இந்து சந்நியாசி வேடந்தரித்து வாழ்ந்துவந்தார். புலாலுணவை நீக்கி, "சைவ" உணவை ஒரேவேளை உண்டுவந்தார். நெற்றியிற் சந்தனம் அணிவார். மார்பிற் பூணூல் தரித்துக்கொள்வார். ஐந்து புரியாக அமைக்கப்பட்டிருந்த அப்பூணூலில் மூன்று புரிகள் பொன்னாலானவை; மற்ற இரண்டு புரிகளும் வெள்ளியாலானவை. மூன்று பொற்புரிகளும் கிறிஸ்தவர்களின் மும்மூர்த்திகளைக் குறிப்பன என்றும், இரண்டு வெள்ளிப் புரிகளும் இயேசுகிறிஸ்துவின் உடலையும் உயிரையும் குறிப்பன என்றும் இவர் தத்துவார்த்தம் சொன்னார். அப்பூணூலில் சிலுவையொன்று கட்டித் தொங்கவிட்டிருந்தார். ராபர்ட்-டி-நொபிலி என்னும் தமதுபெயரை மாற்றி, "தத்துவ போதகர்" என்று வைத்துக்கொண்டார். மதுரையிலிருந்த பார்ப்பனர், இவர் தாம் பிராமணர் என்று சொல்லியதில் நம்பிக்கை கொள்ளாதபோது, பழைமையான ஓலையில், சம்ஸ்கிருத

மொழியில், தாமே ஒரு சாசனம் எழுதிக்கொண்டு, ரோமா புரியிலுள்ள ஏசுவின்சபைக் குருக்கள்மார் இந்துதேசத்துப் பிராமணர்களைப் பார்க்கிலும் பூர்வீக பிராமணர்கள் என்று காண்பித்து அவர்களை நம்பச்செய்தார்.

தத்துவ போதக சுவாமி மதுரையில் வாழ்ந்துவந் தார். தமிழ், சம்ஸ்கிருதம் என்னும் பாஷைகளைக் கற்றுத் தேர்ந்து, அவ்விருமொழிகளிலும் நன்ருகப் பேசவும், சொற் பொழிவு நிகழ்த்தவும், நூல் இயற்றவும் வல்லவராயிருந்தார். இவருடைய போதனைகளைக் கேட்க நாள்தோறும் பெருந் திரளான மக்கள் இவரிடம் வருவார்கள். சம்ஸ்கிருத மொழியில் தேர்ந்தவராகையால், கிறிஸ்துமதச் சார்பாகச் சில சுலோகங்களை எழுதிவைத்துக்கொண்டு, அவை ஏசுர வேதம் என்பதாகவும், கடவுளாற் செய்யப்பட்டனவென்ப தாகவும், ஐந்தாம் வேதமாகிய அதனை உரோமாபுரியிலிருந்து தாம் கொண்டுவந்ததாகவும் சொல்ல, அதனைப் பிராமணர் முதலாக எல்லோரும் உண்மை என்றே நம்பிவந்தனர். இவர் இவ்வாறெல்லாம் வேடத்தை மாற்றியதும், மாறு பாடான சில காரியங்களைச் செய்ததும் சுயநலத்தின் பொருட்டன்று. தாம் உண்மை மதம் என்று நம்பிய கிறிஸ்து மதத்தில் இந்துக்களைச் சேர்த்து, அவர்களையும் உய்விக்கவேண்டும் என்னும் நன்னோக்கம்பற்றியே. "யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்" என்பது ஆன்ரேரின் கொள்கையன்ரே? இவ்விதம் இவர் மதுரையில் வாழ்ந் திருந்த காலத்தில், இவரைப்பற்றிக் கேள்வியுற்ற மதுரை நாயக்க மன்னன் இவரைத் தன் அரண்மனைக்கு அழைத் தான். ஆனல், இவர் அங்குச் செல்ல மறுத்துவிட்டார்.

தத்துவ போதக் சுவாமி அனேக பிராமணர்களை யும் "உயர் ஜாதி" இந்துக்களையும் கிறிஸ்தவராக்கினர். ஆனால், மதம் மாறிய அவர்கள் சந்தனம் அணிதல், பூணூல் தரித்தல், குடுமிவளர்த்தல் முதலிய இந்துக்களின் வழக்கங்களை விடவில்லை; இவரும் அவற்றை விடும்படி சொல்லவில்லை. இதைக் கண்டு மற்றக் கிறிஸ்தவ மதபோத கர்கள் இவருடைய செய்கையைக் கண்டித்து, கொச்சியில் இருந்த கிறிஸ்தவ மத மேலதிகாரிக்குத் தெரிவித்துக்கொண் டார்கள். அந்த அதிகாரி இவரை அழைத்து விசாரணை செய்தார். இந்த விசாரணை பல ஆண்டு வரையில் நடை பெற்றது. கடைசியாக, உரோமாபுரியில் உள்ள போப் என் னும் மதத்தலைவர் இவர் செய்தது தவறல்ல என்று தீர்ப் பளித்தார். ஆயினும், இந்த விசாரணையின் பலனாக இவரது பிற்கால வாழ்க்கை துன்பமாக முடிந்தது.

தத்துவ போதக சுவாமி மேற்சொன்ன விசாரணை யின்பொருட்டு அடிக்கடி கொச்சிக்குப் போவதும் வருவது மாக இருந்த காலத்தில், மதுரையில் இருந்த இந்துக்களுக்கு இவரது உண்மை நிலை தெரிந்துவிட்டது. இவரும் பறங்கி யர்தாம் என்று அவர்கள் நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டார் கள். அக்காலத்தில் இந்துக்கள் பறங்கியரையும் ஏனைய ஐரோப்பியரையும் இழிந்தவராகக் கருதி, அவர்களைப் பஞ்ச மர்போல ஒதுக்கி வெறுத்துவந்தார்கள். தத்துவ போதக சுவாமியும் பறங்கியர்தாம் என்று தெரிந்தபோது, அவரை யும் இழிந்தவராகக் கருதிப் புறக்கணிக்கத் தொடங்கினர் கள். மதுரையில் அவருக்கிருந்த செல்வாக்கு நாளுக்கு நாள் குறைந்துவிட்டது. அவரது போதனைகளைக் கேட்க ஜனங்கள் அவரிடம் செல்லவில்லை. ஆகவே, அவர் அந்நகரை

விட்டுப் புறப்பட்டுத் திருச்சிராப்பள்ளி, சேலம் முதலிய இடங்களுக்குச் சென்று, கிராமங்கள்தோறும் கிறிஸ்தவ மதபோதனை செய்துவந்தார். இவர் துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமியுடன் சமயவாதம் செய்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள்.

இவ்வாறு இவர் சஉ ஆண்டுகள் தமிழ் நாட்டிற் சமய போதனை செய்துவந்தார். முதுமையில் இவருக்குக் கண் பார்வை குறைந்துவிட்டது. பிறகு, இலங்கைக்குச் சென்று அங்குச் சிலகாலம் தங்கியிருந்த பின்பு, மீண்டும் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்து, சென்னைக்கு அடுத்த மயிலாப்பூரில் உள்ள தோமையார் ஆலயத்துக்கு அருகில், ஒரு சிறு வீடு அமைத்துக்கொண்டு அதில் வாழ்ந்துவந்தார். கடைசியாக, முதிர்ந்த வயதில், கி. பி. கஅருசு-ல் பிப்ரவரி மீ கசு-உ காலமானார்.

செல்வம் படைத்த பிரபுக் குடும்பத்திற் பிறந்தும், அச்செல்வப் பயனைத் துய்த்துக்கொண்டிராமல், தாய் நாட்டைவிட்டு நெடுந்தூரத்திலிருக்குந் தமிழ் நாடு போந்து, தமது வாழ்நாள் முழுவதையும் சமயவூழியஞ் செய்வதிற் கழித்துப் பல இடர்ப்பாடுற்ற இப்பெரியாரின் ஊக்கமும் மதப்பற்றும் போற்றற்பாலது.

இவர் தமிழிற் சொற்பொழிவு ஆற்றுவதிலும் நூல் இயற்றுவதிலும் வல்லவர். பல தமிழ் வசன நூல்களை இவர் எழுதியிருக்கிறார். இவர் தமிழில் இயற்றிய நூல்கள் எல்லாம் வசன நடையே; செய்யுள் ஒன்றேனும் இல்லை. இவர் காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் அச்சுயந்திரம் இல்லாமையால் இவரது நூல்கள் அச்சிடப்படாமற்போனபடியாலும், நூல்களைப் போற்றுவார் இல்லாக் குறையினாலும், இவரது

நூல்கள் பெரும்பாலும் மறைந்துவிட்டன. இவரியற்றிய நூல்களாவன:

(க) ஞானோபதேச காண்டம் (உ) மந்திரமாலை (ங) ஆத்தும நிர்ணயம். (ச) தூஷண திக்காரம் (ரு) சத்தியவேத லக்ஷணம் (சு) சகுண நிவாரணம் (எ) பரம சூட்சமாபிப் பிராயம். (அ) கடவுணிருணயம் (கூ) புனர் ஜென்ம ஆட்சேபம் (கo) நித்திய ஜீவன் சல்லாபம் (கக) தத்துவக் கண்ணடி (கஉ) சேசுநாதர் சரித்திரம் (கங) தவசுச் சதம் (கச) ஞான தீபிகை (கரு) நீதிச்சொல் (கசு) அநித்தியநித்திய வித்தியாசம் (கஎ) பிரபஞ்ச விரோத வித்தியாசம் (கஅ) தமிழ்—போர்ச்சுகீசு அகராதி.

தத்துவபோதக சுவாமியின் வசன நடையைக் காட்டும் பொருட்டு, அவர் இயற்றிய "ஞானோபதேச காண்ட"த்திலிருந்து இரண்டு பகுதிகளைக் கீழே தருகிறோம்:

"இதிலே யவசியமா யறியவேண்டிய வொரு விசேஷமுண்டு. அதே தென்றாற் காரணமானது காரியத்துக்கு *நன்மையெல்லாங் கொடுக்கிற தென்கிறது காரியத்தைக் காரணமானதுண்டாக்குகிறதென்று சொல்லப்படும். காரணத்தினாலே கொடுக்கப்படுகிற *நன்மை காரியத்திலே இரண்டு வகையாயிருக்கலாம். ஒரு வகையாவது: காரியத்திலேயிருக்கிறதெல்லாங் காரணத்திலே சரியாயிருக்கிறது. இந்த வகையிலே அக்கினி யக்கினியைச் செனிப்பிக்கும். சிங்கத்தைச் சிங்கமானது பிறப்பிக்கும். மனுஷனும் மனுஷனைப் பிறப்பிப்பான். இப்படிப்பட்ட காரண காரியத்தை விசாரிக்கும்போது காரணத்திலேயிருக்கிற *நன்மையெல்லாங் காரியத்திலே சரியாயிருக்கிற தொழிய எற்றக்குறைச்சலா

---

* நன்மை - Virtue.

யிராது. இப்படிப்பட்ட காரண காரியத்தை °அனுரூபகாரண மென்றும் †அனுரூபகாரியமென்றுஞ் சொல்லத்தகும்.

"இப்படிப்பட்ட காரண காரிய வகை தவிர வேறொரு காரண காரிய வகையுண்டு. அதை விசாரிக்கு மிடத்திற் காரணத்திலே யிருக்கிற சுபாவமுஞ் சுபாவத்துக்கடுத்த எல்லா *நன்மைகளுங் காரியத்திலேயிராமற் காரணத்திலேயிருக்கிற நன்மைகளுக் குள்ளே யாதாமொன்று காரியத்திலேயிருக்கும். அதெப்படியென் னுல், சிற்பாசாரியானவனொரு விக்கிரகத்தை யுண்டாக்கினன்; குலாலனுனவன் கலசபாத்திரத்தை வனைந்தான்; பூமியினுள்ளே விளைகிற மாணிக்கங்களுடைய வொளிவுக்குச் சூரியனுனது காரணமாயிருக்கிறது. இந்த வகையுள்ள காரண காரியத்தைப் பார்க்கும்பொழுது காரணமாகிற சிற்பாசாரியிடத்திலேயிருக்கிற புத்திபெல முதலான நன்மைகள் காரியமாகிற விக்கிரகத்திலே யிராமற் புத்திக்குள்ளேயிருக்கிற *நன்மையாகிற ரூபம் விக்கிர கத்திலேயிருக்கிற தொழியச் சிற்பாசாரிக்குண்டான மற்ற *நன்மை யெல்லாம் விக்கிரகத்திலே யிராது. குலாலனிடத்திலே யிருக்கிற சாமர்த்திய முதலான *நன்மைகள் பாத்திரத்திலே யிராமற் குலாலன் புத்திக்குள்ளேயிருக்கிற பாத்திர ரூபம் கல சத்திலே யிருக்குமொழிய மற்றப்படியல்ல. இத்தன்மையா கச் சூரியனிடத்திலே யிருக்கிற பல பல வகையுள்ள பலங்கள் மாணிக்கத் திடத்திலே யிராமல் ஒளிவு மாத்திரங் காணப்படும். ஆனபடியினுலே யிப்படிப்பட்ட காரண காரிய வகையை விசா ரிக்கு மிடத்திற் காரணமானது தன்னிடத்திலே யிருக்கிற நன்

° அனுரூப காரணம் - அக்கினி அக்கினியையும் சிங்கம் சிங்கத்தையும் பிறப்பிப்பது போன்றது.

† அனுரூபகாரியம் - காரணத்துக்குள்ள குணமெல்லாங் கொண்டிருப்பது.

* நன்மை - Virtue.

மையெல்லாங் காரியத்துக்குக் கொடாமல் தன்னிடத்திலே யிருக்கிற பலபல நன்மைகளுக்குள்ளே சில நன்மைகளை மாத்திரம் காரியத்துக்குக் கொடுக்கும். அப்படியே சிற்பாசாரியானவனும் குலாலனவனும் தங்கள் தங்கள் புத்திக்குள்ளே யிருக்கிற ரூபங்களை விக்கிரகத்துக்கும் பாத்திரத்துக்கும் கொடுக்கிறார்களொழியத் தங்களுக்குண்டான மற்ற அனேக நன்மைகளைக் காரியத்துக்குக் கொடுக்கிறதில்லை. இந்தவைவாகச சூரியனனது தன்னிடத்திலே யிருக்கிற நன்மைகளெல்லாம் மாணிக்கங்களுக்குக் கொடாமல் ஒளிவு மாத்திரங் கொடுக்கிறது. .... இந்த வகையாயுள்ள காரண காரியமானது அனுரூபமாகாத காரியமும் அனுரூபமாகாத காரணமு மென்று சொல்லத்தகும்.''

ஞானேபதேசம்: முதற் காண்டம் ச-ம் பாடம்.

Adam + Eve. *

"......ஆதிமனுஷனையும் அவனுக்குத் துணையாகக் கற்பித்தருளின ஸ்திரீயையும் பரிபூரண செல்வங்களைப் பொழிந்திருக்கிறவொரு ஸ்தலத்திலே நிறுத்திப் பூமியிலே யிருக்கிற மனுஷனுக்கு அப்படிப்பட்ட ஸ்தலத்தை விசேஷ ஸ்தலமாயிருக்கத்தக்கதாகக் கர்த்தரானவர் கட்டளையிட்டருளினர். கடவுள்.

"ஆகையினலே அந்த ஸ்தலத்திலே நிர்மல ஜலமுள்ள பீசோன், சேயோன், திகிரீஸ், எவுபிருத்தே என்ற நாலு நதிகள் பரவியோட, அவைகளுடைய தரங்கங்களின் வேகத்தினலே புறத்திலே ஒதுக்கப்பட்ட வச்சிர வயிரேரியங்கள் விளங்க, புஷ்பராக முதலான கெம்பு ரத்தினங்கள் அங்கங்கே பிரகாசிக்க, பச்சை நீலம் மாணிக்கங்கள் அதினுடைய கரைகளைச் சிங்காரிக்க, கோமேதகம் பவளம் முத்து முதலானவைகள் அங்கங்கே சுவாலித்திருக்க, ஒன்றேடொன்று பின்னினற்போல அலைகள் கரையிலே மோத, அஞ்ச மிதுனங்கள் நீந்த, தாமரை நெய்தல் முதலான புஷ்பங்கள் சலத்தை யலங்கரிக்க, நானவிதங்களான மச்சவினங்

கள் நாலெல்லையினுமோடித் திரிந்து விளையாட, அப்படிப் பட்ட நதிகளுடைய மட்டோடு பரம்பியோடுகிற பிரவாகங்களினாலே அந்த ஸ்தலமானது மிகவும் மதுரமானதாய் வேடிக்கையோடே பொருந்தியிருக்கிற பலபல விருக்ஷங்களாலே அலங்கரிக்கப்பட்டது மாயிருந்து, கர்த்தரானவர் தாமே யுண்டாக்கின அப்படிப் பட்ட சிங்கார வனத்திலே கண்ணுக்குப் பிரியமானவைகளுமாய் பற்பல வர்ணங்களினாலே விளங்கப்பட்டவைகளுமாய் ஸ்பரிசத்துக்கு மிருதுவானவைகளுமாய் கனிந்த பழங்களுடைய பாரத்தினாலே கவிழ்ந்திருக்கிற கப்புக் கவர்களுள்ள விருக்ஷங்களுடைய சாலைகள் அங்கங்கே ஒழுங்காகக் காண்பித்திருக்க, பலபல வர்ணங்களைக் கொண்டிருக்கிற வாசனையுள்ள புஷ்பங்கள் விகசித்திருக்க, அவைகள் உதிர்ந்து பட்டுப்பட்டாவளிபோலே தரையெல்லாஞ் சிங்காரிக்க, மலர்ந்திருக்கிற புஷ்பங்களிலே ஒழுகுந் தேனையும் வீசுகிற வாசனையையும் மதுகரங்கள் நுகர, எண்ணப்படாத பக்ஷி சாதிகள் காதுக்கின்பமாய்க் கூவுகிற குரல்களினாலே மதுரமான நாதகீதம் பண்ணுகிறாப் போலே பாடிக் கொண்டிருக்க, மான் கலை முயல் மரை முதலான வேடிக்கையுள்ள மிருகங்கள் பயமில்லாமல் அங்கேயும் இங்கேயும் ஓடி விளையாட, சவாது கஸ்தூரி முதலான பரிமளங்களைப் பிறப்பிக்கிற மிருகங்களினாலே ஆகாசத்திலேயும் பூமியிலேயுஞ் சுகந்தங்கள் வீச, சிங்கம் புலி கரடி முதலான துஷ்ட மிருகங்கள் தமது துஷ்ட குண மென்னப்பட்ட யாவையும் மறந்து பயங்கர சொரூபியாயிராமல் சாந்த குணத்தைக் கொண்டிருந்து சாதுமிருகங்களாய் அங்கேயு மிங்கேயுந் திரிய, பலபல புஷ்பங்களுடைய மதுரமான பரிமளங்களை மதுகரங்கள் பானம் பண்ணுகிறாப்போலே யிருக்க, குளிர்ச்சியான தென்றல் வீச, சூரியனானது தனது உக்கிரமான உஷ்ணத்தை மனுஷனிடத்திலே தைக்கப் பண்ணாமல் சகலத்துக்கும் மிதமான பிரகாசத்தைப் பரம்பப்பண்ண, தொங்குகிற மேற்கட்டிகள்போலே கவிழ்ந்திருக்கிற பரமண்டலமானது இரத்தின

வீரமா முனிவர்.

H. P. Rao. II. U. C

மாணிக்கங்களைத் தோற்கடிப்பதுபோல் நிரைநிரையே பதிக்கப்பட்ட நக்ஷத்திரங்களுடைய சொல்லப்படாத அலங்காரங்களினாலே விளக்கப்பட்டிருக்க, இதெல்லாம் மனுஷனானவன் பார்த்துக் கர்த்தருடைய அளவறுக்கப்படாத பெலத்தையும் பரம சாமர்த்தியத்தையும் தப்பில்லாக் கிரமத்தையும் கொண்டிருக்கிற விமரிசையையும், கரைகாணாத கருணையையுங் கண்டுபிடித்துச் சகலத்தையும் உண்டாக்கி நடத்திக்கொண்டுவருகிற கர்த்தனை அகோராத்திரம் இடைவிடாமற் கொண்டாடுகிறதுக்கும் அவர் பேரிலே குறையற்ற பக்தியை வைக்கிறதற்கும் அவருடைய சித்தத்தின்படியே குறையற்ற பிரகாரமாய் மனுஷன் நடக்க முழுமனதோடு துணிகிறதற்கும் முன் சொல்லப்பட்ட பொருட்களுடைய வேடிக்கையுள்ள தெரிசனமானது பரிபூரண காரணமாயிருந்ததென்று அங்கீகரிக்கக் கடவோம்."

ஞானோபதேச காண்டம். இரண்டாங் காண்டம்.
எட்டாம் பாடம்.

II. வீரமா முனிவர் (கசூஅ0—கஎசஉ)

Father C. J. Beschi.

வீரமா முனிவர், தத்துவ போதக சுவாமியைப் போலவே இத்தாலி தேசத்திற் பிறந்தவர். கான்ஸ்டன்டின் ஜோசப் பெஸ்கி (Constantine Joseph Beschi) என்பது இவரது இயற்பெயர். உரோமாபுரியிற் கல்விகற்றுத் தேர்ந்து, பின்னர் ஏசுவின் சபையிற் சேர்ந்து துறவு பூண்டார். பின்னர், தமிழ் நாட்டிற் சமய ஊழியஞ் செய்வதற்காக அனுப்பப்பட்டு கஎ00—ல் (1700) நமது நாட்டிற்கு வந்தார். தத்துவ போதக சுவாமியைப் போலவே இவரும் மதுரையைத் தமது உறைவிடமாகக் கொண்டு வாழ்ந்துவந்தார்.

இவர் இத்தாலி, லத்தீன் பாஷைகளை நன்கு கற்றவர். மதுரைக்கு வந்தபின்னர், தெலுங்கு, சம்ஸ்கிருத பாஷைகளையும் கற்றுக்கொண்டார். தமிழ்மொழியை நன்கு கற்று முழுத் தேர்ச்சியடைந்து, அம்மொழியிற் செய்யுளிலும் வசனத்திலும் நூல் இயற்றும் வல்லமை பெற்று விளங்கினார். அக்காலத்தில் மதுரையில் மிக்க சிறப்புடன் வாழ்ந்திருந்த சுப்பிரதீபக் கவிராயர் அவர்கள் இவருக்குத் தமிழ்க் கற்பித்த ஆசிரியர்களில் முக்கியமானவர் என்று சொல்லுகிறார்கள். தத்துவ போதகரைப் போலவே இவரும் இந்து சந்நியாசி வேடம் பூண்டு, புலாலுணவை நீக்கிச் "சைவ" உணவை உண்டுவந்தார். ௧௮௨௨-ல் முதல் முதலாக இவருடைய சரித்திரத்தைத் தமிழில் எழுதி வெளியிட்ட வித்துவான் முத்துசாமி பிள்ளையவர்கள் இவரது நடையுடை பாவனைகளை அப்புத்தகத்திற் கீழ்வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்:

"இந்தத் தேசத்தில் வந்த நாள் முதலாகப் புலால் மாமிசங்களை நிவர்த்தித்து இரண்டு தமிழ் தவசிப்பிள்ளைகளைப் பரிசுத்த அன்னபாகஞ் செய்யச்சொல்லித் தினமொருபொழுது மாத்திரம் போசனம் பண்ணிக்கொண்டிருப்பார். தமது மடத்திலிருக்கும் பொழுது கோபிச் சந்தனம் நெற்றியிலிட்டுக்கொண்டு தலைக்கு சூரியகாந்திப் பட்டுக் குல்லாவும் அரைக்கு நீர்க்காவிச் சோமனும் திருநெல்வேலிக் கம்பிச்சோமன் போர்வை முக்காடு மிட்டுக் காலிற் பாதகுறடும் போட்டுக்கொண்டிருப்பார். இவர் வெளியிற் சாரி போகும்போது பூங்காவி அங்கியும், பூங்காவி நடுக்கட்டும், வெள்ளைப் பாகையும், இளங்காவி யுத்தரிய முக்காடும், கையினிற் காவியுறுமாலையும், காதில் முத்துக் கடுக்கனும் கெம்பொட்டுக் கடுக்கனும், விரலிற்றம்பாக்கு மோதிரமும், கையிற் றண்டுக் கோலுங் காலிற் சோடுடனும் வந்து பல்லக்கு மெத்தையின்

மேலிட்டிருக்கும் புலித்தோலாசனத்தின்மேலெழுந்தருளியிருந்து, உபய வெண்சாமரை வீசவும், இரண்டு மயிற்றோகைக் கொத்தி ரட்டவும், தங்கக் கலசம் வைத்த காவிப்பட்டுக் குடை பிடிக்கவுஞ் சாரிபோவார். இவரிறங்கும் இடங்களிலும் புலித் தோலாசனத்தின்மே லுட்காருவார்."

திருச்சிராப்பள்ளிச் சீமையை அக்காலத்து அரசாண்டிருந்த சந்தாசாகிபு என்னும் நவாபைக் காண்பதற்காக, வீரமா முனிவர் இந்துஸ்தானி, பாரசிக பாஷைகளை மூன்று மாதத்திற் கற்றுக்கொண்டாராம். பின்னர், சந்தாசாகிபைக் கண்டு பேசியபோது, அவர் இவருடைய கல்வியின் ஆழத்தையும் அறிவின் விசாலத்தையுங் கண்டு மெச்சி, இவருக்கு "இஸ்மாத்தி சந்நியாசி" என்னும் பட்டம் அளித்து, ஆண்டுதோறும் பன்னிரண்டாயிரம் ரூபாய் வருமானமுள்ள ஊர்களை இனமாகக் கொடுத்து, தமது பாட்டனார் சாதுலாகான் என்பவர் உபயோகித்துவந்த தந்தப் பல்லக்கையும் அளித்து உபசரித்தார். அன்றியும், இவரைத் தமக்குத் திவானாக (மந்திரியாக)வும் நியமித்துக்கொண்டார். வீரமா முனிவர் இந்த உத்தியோகத்தை ஏற்றுக்கொண்டு ௧௭௪௦ வரையில் சந்தாசாகிபின் திவானாக இருந்தார். அவ் ஆண்டில், திருச்சிக்கோட்டையை மகாராட்டிர வீரர் முற்றுகையிட்டுச் சந்தாசாகிபைச் சிறைப்பிடித்துக் கொண்டுபோய் விட்ட பின்னர், வீரமா முனிவர் திருநெல்வேலியில் உள்ள மணப்பாடு என்னும் ஊரிற் சென்று வாழ்ந்துவந்தார். கடைசியாக, ௧௭௪௨-ம் ஆண்டில் அவ்வூரிற் காலமானார்.

1. வீரமா முனிவர் தமிழ் எழுத்தில் எகர ஒகரங்களுக்குச் சில திருத்தத்தை உண்டாக்கினர். பண்டைக் காலத்தில் எகர ஒகரக் குற்றெழுத்துக்களும் அவற்றின் நெட்டெழுத்

துக்களும் ஒரே மாதிரி எழுதப்பட்டன. ஆகவே, குற்றெழுத்துக்கும் நெட்டெழுத்துக்கும் வித்தியாசம் அறிவதற்காக, எகர ஒகரங்களின்மேல் புள்ளிவைத்தும், ஏகார ஓகார நெட்டெழுத்துக்களின்மேல் புள்ளி வையாமலும் எழுதிவந்தனர். (உதாரணம். எ், ஒ், கெ், கொ் இவை குற்றெழுத்துக்கள்; எ, ஒ, கெ, கொ இவை நெட்டெழுத்துக்கள்.)

"மெய்யி னியற்கை புள்ளியொடு நிலையல்."
"எகர ஒகரத் தியற்கையு மற்றே"

(தொல். எழுத்து. சூத்திரம் 15, 16.)

"எகர ஒகர மெய்யிற் புள்ளி மேவும்."

(வீரசோழியம். சூத்திரம் 6.)

"தொல்லை வடிவின எல்லா வெழுத்துமாண்
டெய்து மெகர மொகர மெய்புள்ளி."

(நன்னூல், எழுத்து 43.)

வீரமா முனிவர் இவ்விதிகளில் ஒரு சிறு மாறுதல் செய்து, எகர ஒகரக் குற்றெழுத்தின்மேல் நீண்ட புள்ளியும், மெய் எழுத்துக்களின்மேல் சுழித்த புள்ளியும் வைக்க வேண்டுமென்று சூத்திரம் எழுதினார். அச்சூத்திரம் வருமாறு:

"நீட்டல் சுழித்தல்
குறின்மெய்க் கிருபுள்ளி."

(வீரமா முனிவர் இயற்றிய "தொன்னூல் விளக்கம்.")

(உ-ம்:) எ̄ரி, ஒ̄தி, மண̊, கண̊.

இவர் இயற்றியமைத்த இவ்விதியைப் பின்பற்றியே ௧௬-ம் நூற்றாண்டில் சில அச்சுப் புத்தகங்களில் நீண்ட

புள்ளியும சுழித்த புள்ளியும் அமைத்து அச்சிடப் பட்டன. [ஆனால், இக்காலத்தில் எகர ஒகரக் குற்றெழுத்துக்கள், வீரமா முனிவரின் தொன்னூல் விளக்கத்தில் கூறியபடி நீண்ட புள்ளி பெறுமலும், நன்னூல் முதலிய பண்டைக்கால இலக்கணங்களின்படி சுழித்தபுள்ளி பெறுமலும் எழுதப்பெறுவதோடு, ஏகார ஓகார நெட்டெழுத்துக்கள் முறையே நீண்ட புள்ளியும் சுழித்த புள்ளியும் கீழே அமைக்கப்பட்டு எழுதப்படுகின்றன. இந்த மாறுதல் யாரால் எப்பொழுது உண்டாக்கப்பட்டதென்று தெரியவில்லை.]

௨. உயிர்மெய் எகர ஒகரங்களில் வீரமா முனிவர் இன்னொரு திருத்தத்தையும் உண்டாக்கியிருக்கிறார். அஃதென்னவென்றால், பண்டைக்காலத்தில் எகர ஒகரக் குற்றெழுத்துக்கள் மேலே புள்ளிகொடுத்து எழுதப்பட்டன போலவே, எகர ஒகர உயிர்மெய்க் குற்றெழுத்துக்களும் மேலே புள்ளி வைத்து எழுதப்பட்டன. உதாரணம்: கெ̇, பெ̇, செ̇ (இவைகள் குற்றெழுத்து.) கெ. பெ. செ. (புள்ளிபெறாத இவை நெட்டெழுத்து. கே. பே. சே என்று இவை வாசிக்கப் பட்டன.) கொம்பு பெற்று வருகிற இந்த எழுத்துக்கள் குற்றெழுத்துக்கும் நெட்டெழுத்துக்கும் ஒரே மாதிரி எழுதப்பட்டபடியால், அவற்றின் வித்தியாசத்தை எளிதில் தெரிந்துகொள்ளும்பொருட்டு, வீரமா முனிவர், நெட்டெழுத்துக்குக் கொம்பை மேலே சுழித்தெழுதும் வழக்கத்தை உண்டாக்கினார். இவர் செய்த இவ்வெழுத்துச் சீர்திருத்தம் படிப்பதற்கும் எழுதுவதற்கும் தெளிவாக இருக்கிறபடியால், இவர் அமைத்த முறைப்படியே இப்போது வழங்குகிறோம்.

இதைப்பற்றி வீரமா முனிவரே, தாம் லத்தீன் பாஷையில் எழுதிய "கொடுந்தமிழ்" இலக்கணத்தின் முதல் அதிகாரத்திற் கீழ்க்கண்டவிதம் எழுதியிருக்கிறார்; அதாவது:—

"எகரக் குற்றெழுத்தும் ஏகார நெட்டெழுத்தும், ஒகரக் குற்றெழுத்தும் ஓகார நெட்டெழுத்தும் (குறில் நெடில் வேறுபாடுகளைக் காட்டும் அடையாளம் இல்லாமல்) ஒரே விதமாக எழுதப்படுவதால், அவர்கள் (தமிழர்) குற்றெழுத்து நெட்டெழுத்தென்னும் வேறுபாட்டினைப் பிரித்தறியும் பொருட்டு, நெட்டெழுத்துக்களின்மேல் புள்ளி இல்லாமலும், குற்றெழுத்துக்களின் மேல் புள்ளி வைத்தும் எழுதும்படி (பிள்ளைகளுக்குக்) கற்பிக்கிறார்கள். ஆகவே மெய் என்னும் சொல்லில் உள்ள (ெ) கொம்பின்மேல் புள்ளி வைக்காதபடியால் மேய் என்று படிக்கப்படுகிறது. ஆனால், மெ̇ய் என்னும் சொல்லில் கொம்பின்மேல் புள்ளி வைத்திருக்கிறபடியால் அது மெய் என்று படிக்கப்படுகிறது. அப்படியே போய் என்னும் சொல்லில் கொம்பு புள்ளி பெறாதபடியால் போய் என்றும், பொ̇ய் என்பதிற் கொம்பு புள்ளி பெற்றிருக்கிறபடியால் பொய் என்றும் படிக்கப்படும். ஆனால், (சில வாக்கியங்களில் தவிர) இந்த அடையாளம் வைத்து எழுதுவதை நான் பார்த்ததில்லை; இது எழுதுவோரின் அசட்டைத்தனமாக இருக்கலாம். இந்த எகர ஒகரக் குற்றெழுத்து நெட்டெழுத்துக்களின் வேறுபாட்டை எளிதாகத் தெரிந்துகொள்வதற்கு வேறொரு வகையை நான் கண்டறிந்தேன் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அது இதுவாகும். குறிலுக்கும் நெடிலுக்கும் ஒரே மாதிரியாக எழுதப்பட்டுவருகிற கொம்பு என்று சொல்

லப்படுகிற (ெ) இந்த எழுத்தைக் குற்றெழுத்தைக் குறிப்பிடவும், இக் கொம்பையே மேலே சுழித்து (ே) இவ்விதமாக எழுதினல் நெட்டெழுத்தைக் குறிப்பிடவும் மாற்றி அமைத்தேன். உதாரணமாக, மெய், மேய், பொய், போய். (இச்சொற்களில் கொம்பு மேலே சுழிக்கப்படாதவை குற்றெழுத்து; மேலே சுழிக்கப்பெற்றவை நெட்டெழுத்து.) இந்த முறை ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு அநேகரால் வழங்கப்பட்டுவருகிறது."

3 முதல் முதல் தமிழில் அகராதி எழுதியவரும் வீரமா முனிவர்தாம். பண்டைக்காலத்தில் நிகண்டுகள் செய்யுள் வடிவில் எழுதப்பட்டு வழங்கிவந்தன. இந்நிகண்டுகளை மாணவர் உருப்போட்டு மனப்பாடம் பண்ணிவைக்க வேண்டியிருந்தது. மனப்பாடம் பண்ணவிட்டால் நிகண்டுகளினுற் பலனில்லை. அகராதி என்பது அத்தகையதன்று. பொருள் தெரியாத கடின பதங்களுக்கு அகராதியைப் புரட்டிப்பார்த்து எளிதிற் பொருள் தெரிந்துகொள்ளலாம். இதுவே மாணவர் சுலபமாகக் கற்பதற்கு ஏற்ற எளியமுறை. அகராதி எழுதும் வழக்கம் ஐரோப்பியர்களுக்குரியது. அந்த முறையைத் தமிழருக்குக் காட்டியவர் வீரமா முனிவரே. இவரால் எழுதப்பட்ட "சதுரகராதி" தமிழில் எழுதப்பட்ட முதல் அகராதியாகும். வீரமாமுனிவருக்குத் "தைரியநாத சுவாமி" என்றும் பெயருண்டு. இவரியற்றிய நூல்களாவன:—

"தேம்பாவணி": இதை ௧௭௨௬-ல் இயற்றினர். ௧௭௨௯-ல் இந்நூலுக்கு உரை எழுதினர். "திருக்காவலூர்க் கலம்பகம்", "அடைக்கல மாலை", "கலிவெண்பா", "அன்னை அழுங்கல் அந்தாதி", "கித்தேரியம்மாள் அம்மானை" முதலியன இவர் இயற்றிய செய்யுள் நூல்கள்.

* "வேதியர் ஒழுக்கம்", "வேதவிளக்கம்", "பேதக மறுத்தல்", "ஞானம் உணர்த்தல்", "திருச்சபைக் கணிதம்", "வாமன்கதை", "பரமார்த்தகுரு கதை" இவை இவர் இயற்றிய வசன நூல்கள்.

* "தொன்னூல் விளக்கம்": இது ஐந்திலக்கணங்களையும் கூறும் செந்தமிழ் இலக்கணம். "கொடுந்தமிழ் இலக்கணம்": இது ஐரோப்பிய பாதிரிகள் தமிழ்ப் பேசக் கற்றுக்கொள்வதற்காக லத்தீன் பாஷையில் எழுதப்பட்டது.

* "சதுரகராதி": இதுவே தமிழில் எழுதப்பட்ட முதல் அகராதி.

வீரமா முனிவர் இயற்றிய நூல்களிலிருந்து சில செய்யுள்களையும் வசனங்களையும் கீழே தருகிறோம். இம்மா பெரும் புலவரின் தமிழ்ப் புலமையை இவை நன்கு தெளிவுறுத்தும்.

இவர் இயற்றிய தொன்னூல் என்னும் இலக்கண நூலில் கலிப்பாவுக்கு உதாரணமாகக் கீழ்க்கண்ட செய்யுளை அமைத்திருக்கிறார். இச்செய்யுள் இவர் பிறந்த ஈத்தல நன்னாட்டினை (இத்தாலி தேசத்தை) வர்ணிப்பதாக விருந்தும், தமிழ்க் கவிகளின் போக்கை யொட்டி அமைந்திருப்பது நோக்குக:

"சென்னை நீர்பொழிய செல்வ நிலைக் கறமுமிகப்
பொன்னை நீர்புரையப் புவனமேலாம் புரந்தாண்டே
கருமேவும் வளைதவழுங் கமழ்வயற்பாய் பூந்தடஞ்சூழ்
மருமேவு நிழற்சோலை மயின்மேவிக் களித்தாடக்
கரும்போப்பச் செஞ்சாலி காய்த்தலாக்கைக் கடைச்சியரேல்

சுரும்பொப்பச் சூழிரப்போர் துதித்துவப்ப வீந்தீந்து
மாலைதாழ் குழலசைய மணக்குரவை யொலித்தாட
ஆலைதாழ் புனலொழுகி யலர்வனமுங் கனிபொழிலும்
மல்கிவளர் சிறப்போங்க வரையாச்சீர் மனம்வெறுப்ப
நல்கிவள ரீத்தல நன்னாடு."

கீழ்க்கண்ட செய்யுள்கள் "தேம்பாவணி"யிலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை:—

கடவுள் வாழ்த்து.

"கார்த்திரள் மறையாக் கடலினுண் மூழ்காக்
கடையிலா தொளிர பரஞ்சுடரே
நீர்த்திரள் சுருட்டி மாறலையின்றி
நிலை பெறுஞ் செல்வ நற்கடலே
போர்த்திரள் பொருதக் கதுவிடா வரணே
பூவனந் தாங்கிய பொறையே
சூர்த்திரள் பயக்கு நோய்த்திரள் துடைத்துத்
துகடுடைத் துயிர்தரு மமுதே.

தேறுந் தகையின் முனிவோய் நீ
சினத்திற் கெருள் செய் கனிவோய் நீ
கூறுங் கலையற் றுணர்வோய் நீ
கூறுந் தொனியற் றுரைப்போய் நீ
மாறும் பொருள் யாவிலு நின்றே
மாறா நிலைகொள் மரபோய் நீ
யீறுந் தவிர்ந்துன் புகழ்க் கடலாழ்ந்
தெனக்கே கரைகாட்டருளாயோ.

ஒளி நாக்கோடு வான்சுடர் புகழ
வொளிநாக் கோடு பன்மணி புகழக்
களிநாக் கோடுபற்புள் புகழக்
கழுநாக் கோடு கா மலர் புகழத்
தெளிநாக் கோடுநீர்ப் புனல் புகழத்
தினமே புகழப்படு வோய் நீ
அளிநாக் கோடு நானுனைப் புகழ
வழியாழ்கை யுணர்த்தாயோ."

கீழ்க்கண்ட செய்யுள்கள் "திருக்காவலூர்க் கலம்பகத்" தினின்று எடுத்தவை. இக்கலம்பகம், திருக்காவலூரில் எழுந்தருளியுள்ள, இயேசுகிறிஸ்துவின் அன்னையாராகிய மேரி அம்மையார்மீது இயற்றப்பட்டது:—

(தரவு)

"பார்மேவும் பழிநீப்பப் பகர்ந்தடங்காப் பரிவுள்ளிச்
சீர்மேவுந் திருவுளத்தைத் தெரிந்தமர ருளம்பனிப்ப
வுருவில்லா னுருவாக வுலகிலொரு மகனுதிப்பக்
கருவில்லாக் கருத்தாங்கிக் கன்னித்தா யாயினையே.

விண்ணுலகம் புகழ்ந்தேத்த வியந்தலர்சே வடிவருட
மண்ணுலகந் துயர்நீங்க மன்னுயிர்கள் சிறந்துவப்ப
வான்றளங்கள் புறங்காப்ப வானவர்கள் பணிகேட்ப
மீன்றளங்கள் அணிமதிபோல் விண்ணரசா ளாயினையே.

(தாழிசை)

தண்சுடர்கால் மதிக்குழவி தாங்கியபூ வடிவிளங்கத்
தெண்சுடர்கா லுடுவரைந்த திருமுடிக்கோள் சிரமிசைப்ப
பனியுயிர்த்து மனங்குளிர்க்கும் பருதியுடுத் துடலிலங்கத்
தனியுயிர்த்துன் னரசணியாய்த் தரிப்பதுநின் விருதாமோ.

Washington. widowed son.

வீரமா முனிவர்

கனைபூத்த சோணாட்டுக் காவிரியின் வடகரைமேற்
சினைபூத்த நிழற்பொழில்வாய்ச் சிங்கநெடுங் கொடிநிழற்றுந்
திருக்காவ லூரகத்துத் திகழொளிவாய் மணிக்கோயில்
அருட்காவ லியற்றிநம்மை அளிப்பதுநின் றன்மையாமோ.

உள்ளுருவாக் கவசமென வுத்திரிக்த் துடன்மருடர்
தெள்ளுருவா மணிமாலை சிறந்தேத்துங் கைநீட்டி
வாய்பொய்யா மறைத்திசையாம் வடதிசையே தனிநோக்கித்
தாய்பொய்யா அடைக்கலமே தருவது நின் புகழாமோ.

கான்போதுளும் பூம்புகையுங் கமழ்பூவு மணந்தேக்க
மீன்போதுளு மொளிமணியார் விமானத்து ளெழுந்தருளிப்
பார்பூத்த வினையறநீ பயந்தநலத் திவ்வுலகுஞ்
சீர்பூத்த வானடைப்பச் செய்வதுநின் சிறப்பாமோ.

Famous Sermon on the Mount.

தாணமலரே மலைபணியத் தரும்பணிகேட் டுளம்பனிப்ப
மாண்மலரே பெய்தகலுன் வரக்கடலூ டினிதாழ்ந்து
வானவருங் கரைகாணா மனந்தேற்றப் புன்பாவா
லினவரு ளியானுந்தற் கியைந்ததுநின் றரமாமோ.

யாழ்குரலே யினிதேன்ற தீன்றூட்டித் தன்மகன்சோற்
யாழ்குரலே யினிதேனற தகைமைத்தோ மனத்திரங்கித்
துவர்வாய்ப்போங் கல்மணிபோற் றேடர்புளதாய் நீயெனவேன்
னுவர்வாய்ப்புன் புகழுரைக்கொண் டுவப்பதுநின் பரிவாமோ.

ஆதியிலா வந்தமிலா வனைத்துயிர்க்குங் காரணர்க்கே
சோதியிலா நிகர்கடந்த வுற்பத்தி பரயினை.
பூவாதி மூவுலகின் புலத்தடங்கா வரைவொழிக்குந்
தேவாதி தேவனையுன் திருவயிற்றி லடக்கினை.

செய்யுள் வசன நடையைப் பற்றிய [illegible]

ஆராய்ச்சி.

[illegible] கிறிஸ்தவமும் தமிழும் [illegible]

வானவர்க்குந் தெளியாத வடிவொளியான் வினையிருணீத்
தீனவர்க்குந் தெளிவதற்கே யென்னுருவென் றுக்கினை நீ.
மூவுலகு மூவிரலால் மூந்தேந்து முதலோனைத்
தேவுலகும் வியந்தேத்தச் செங்கரமே லேந்தினை. [னை
பொருள்சுரந்து ஞுயிர்க்கெல்லாம் பொழிந்தூட்டி வளர்த்தோ
யருள்சுரந்த திருக்கொங்கை யமுதூட்டி வளர்த்தனை.
அனைத்துலகு மேவலிற்கொண் டசைந்தருளி யாணையினு
னினைத்துலகு வியப்புறவிந் நிலத்தேவல் கொண்டனை."

இனி, வீரமா முனிவரின் செந்தமிழ் வசன நடையின் மாதிரியைக் கீழே தருகிறோம். இஃது, அவரியற்றிய "தொன்னூல் விளக்கத்தின்" பொருளதிகாரத்தில், "அறம்" என்னும் பொருள்பற்றி எழுதப்பட்டதாகும்: —

"வேதநூன் முதலெவ்வகை நூலுங் கல்லாதுணரவுஞ் சொல்லாதுணர்த்தவும் வல்லவராகி, மெய்ஞ்ஞானத் திருக்கடலாகிய வொரு மெய்க்கடவுள் திருவடிமலரே தலைக்கணியெனக் கொண்டேத்தி, இருளிராவிடத்து விளங்கிய வொருமீன்போலவும் பாலைச்சுரத்திற் றலர்ந்த பதுமம் போலவும் மெய்யாஞ்சுருதி விளக்காதிருளே மொய்த்த நாட்டின் கண்ணுங் கடவுளேற்றிய ஞானத் திருவிளக்கெறிப்பத் தெளிந்து உணர்ந்தெங்கும் ஒரு விளக்கென நின்றுயர்ந்த திருவள்ளுவருரைத்த பலவற்றுளொன்றை நான் தெரிந்துரைப்பத் துணிந்தேன். அந்நாயனார் தந்த பயனென்னும் பெருங்கடலாழத்தின் மூழ்கியாற் குடையருமணி யொருக் கெடுத் தொருசிறு செப்பினடைத்தாற்போலத் திருவள்ளுவனார் பயனெலாம் விரித்துப் பகரும்படி நான் வல்லனல்லே னாகையின், அக்கடற்றுறை சேர்ந்தொரு மணியெடுத்துக் காட்டலுணர்ந்தேன். அவர் சொன்ன குறளி னொன்றே யினவென நான் விரித்துரைப்பத் துணிந்தேன். அஃதாவது,

மனத்துக்கண் மாசில னாத லனைத்தற
னாகுல நீர பிற

[illegible]

எ - து. இல்லறந் துறவறமென்ற இவ்விரண்டினுள்ளும் அடங்கிசிற்கு மெல்லாவறங்களும் மனத்தின் தூய்மையாற் பெறும் பெருமையே தருமமெனவும், மனத்திலுண் மாசு கொண்டவன் செய்யுந்தவமுந் தானமுமற்றையாவு மறத்தினரவமாவதன்றி யறத்தின் பயனுள வல்லவெனவு மக்குறளிந பயனிவை யென விரித்துக் காட்டுதும். விரிப்பவே மெய்யும் பொய்யும் விளக்கி யுட்பயன்றரு மெய்யறத்தின் நன்மையே வெளியாயிஃதொன் றுணர்ந்து நாமதற்கொப்ப நடந்தாலிது வீடெய்தும் வழியெனக் காணப்படும். பெரும்பொரு ளோர்ந்து பொய்ம்மணி கொள்வது கேடாயினும் பொருளை நேர்ந்தும் உடலினை வாட்டியும் உயிரை வருத்தியு மேற்கதி வீட்டிற் செல்லாச் சில பொய்யறங்களை யீட்டு வதிலுங் கேடாமன்றோ? இதனை விலக்கித் தனதுயிராக்கங் காப்பது வேண்டி யிக்குறட் பயனாராய்வது நன்றே.''

''அறமெனப்பட்ட யாவு மன்னுயிர்க்கோருயிராகவும் மனத் திற்கோரணியாகவும் நெஞ்சத்திற்கொரு செல்வமாகவும் வழங்கு மியல்பினையுடையன வாகையிற் புறத்துத்தோன்றும் வேற்றுருக் கோலங்காட்டி யகத்துண்ணுழையா வறமோ அறத்தின் பேரும் பெருமையுமுடைய வென்பர். எப்பொருளினும் அதனுண்மை யுணர்தலே ஞானம். உணர்ந்தபொருளிவையே நல்லவை யெனவும் இவையே யலலவை யெனவுந் தெளிதலே காட்சி. தெளிந்த வழியே யல்லவை யொருவி நல்லவை மருவி யொழுகலே யொழுக் கம். இந்நல்லொழுக்கமே யனைத்தற ஞைகயி லிவை யெலா மனமுயற்சியாலாக வேண்டுழி, மனமொவ்வா வறனெல்லாம் பொய் யென விகழப்படுவது முறையே யென்பது. அன்றியும் பிறர்நோய் கண்டு அகத்திரங்கா னையோவென வாய்பொய்த்த இரக்கங்காட் டல் தயையோ; நெஞ்சங்கடுத்து சுடுபகை கொண்டான் முகநக நட்பது நட்போ; ஒன்றீந் தொருபக் தடித்துக் கொள்ளத் துணிந் தான் பிறர்க்கீந்துதவுதல் கொடையோ; மனைநகர்நாடு மகவநீக்கி யுட்பொருளின்ப மனுகுமாசை நீங்கான் மறுதுணையில்லா வனம்

புக்குறைதல் துறவோ? பிணியுறப் பசிமிகப் பகைபட மொய்த்த துன்பமின்பமெனவுணர்ந் தகங்கலங்காதான் புறத்தும் புலம்பா திருப்பது பொறையே; பிறர் அழகாசை மனம்புகாத் தன்னிறை காத்த மகளிர் புறத்துக்காட்டு மொடுக்கமுங் கற்பே; தம் மனக் கோட்டங்கண்டு நாணுதல் நாணமே; மனத்திலிறைஞ்சிப் பிறரைப் பணிவான் புறத்துப் பொய்யாச் சொல்லின் வணக்கமும் பணிவே; உளத்திற் கலங்கா தெதிர் வெம்போர்முகத் தஞ்சான் துணிவாய சேவகந்தானும் வீரமே. அன்றியும் உள்ளொவ்வாமற் புறத்துத் தோன்றுஞ் சித்திர அறத்தின் சாயலும் பயன்றரு நல்லறமெனப்படுமோ? ணைகொண்டாட்டிய புன்மரப்பாவையுங் களிகொண்டாடிய கருங்கட்பாவையும் வேறுபாடின்றி யொக்குமெனவுங் கண்ணேகனிய வழகு காட்டி யுள்ளுயிர் கொல்லு நஞ்சுடைக் காஞ்சிரப் பழனும், புறத்துவீசு மணமே யொப்ப வகத்துமினிய தேறல் கொண்ட மாங்கனிதானு மொன்றெனவு மொளிபெற வெழுதிய வோவியப்படமு முயிர் பெற்றெழில் வாழுடலு மொன்றெனவு மிவை வேறல்ல வென்புழியன்றே மனமுள்ளொவ்வா வரைந்தோன் முகத்தெழும் பொய்யறச் சாயலும் நெஞ்சில் வீற்றிருந் தினிதிற் புறத்துத் தோன்று மெய்யறமாட்சியும் ஒன்றெனச் சொல்லவும் படுமே. பசியபொற்றா ணிரைத்து நாட்டி நெற்றியிற் பவளப் போதிகை யேற்றுப் வயிர நன் மணியுத்திரம் பாய்த்திப் பளிக்குச் சுவர் மேன்முகிலகடுரிஞ் சுயர் சிகர மொளியின் மணியாற் கூட்டி வாணிகர் மாளிகை யருந்தொழிற் றச்சர் வழுவற முடிப்பினு முள்ளாளரசன் கொடுங்கோலோச்சுங் குரூரனாயி னுலகிலாய வொருபயனுண்டோ? அவ்வாறொருவன் அருமறை யோதினும் அரும்பொருட்கலைநூ லளவறக் கற்கினும் பல நதியாடினும் பலதலஞ் சேரினும் வரைவில கொடுப்பினும் உழுவில நடப்பினுங் கோயின் மண்டபுங் குளமுதற் பற்பல வாயிற் றருமமெனவுவந்தியற்றினுந் திரட்பொருளீட்டியசெல்வந்துறப்பினும் மனை நகர் நாடு மகார் மனைசுற்றமுந் துறந்தரு

வனத்திடை துணையறவுறையினு மின்புறு சுவை சுகமெல்லா மறுத் தே யைம்பொறி கொன்றுடலழிய நோற்பினு மீரற வழியெலா நேரச் செல்லினு மனத்தூடிய வினைமாசுளனுயிற் றனக்கொரு பயனுந் தராதெனவுணர்க....''

வீரமா முனிவர், பாமரர் படிக்கும்பொருட்டு எழுதிய சாமானிய வசன நடையின் மாதிரியைக் கீழே தருகிறோம். இப்பகுதி, அவர் எழுதிய "பரமார்த்தகுருவின் கதை" யிலிருந்து எடுக்கப் பட்டது:

ஏழாவது குதிரையிலிருந்து விழுந்த கதை.

"சொன்ன வெச்சரிக்கையோடு நெடுநாளிருந்த பின்பு சீர்மை வழிபோனாற் சீஷர்கள் கையிற் பணம் பறியுமொழிய மடத்திலது வரவறியாதென்றதைப் பற்றி யூருக்கூர் சுற்றித் திரியப் புறப்பட் டார்கள்.

"ஒருநாளவர்கள் மடத்துக்குத் திரும்பிவருகையி லசைந் தசைந்து குருக்கள் குதிரைமேல் வரும் போது கீழே தொங்கின வொரு மரக் கொப்புப்படவே யவர் தலைப்பாகை பிறகே விழுந் தாம். அதனைச் சீஷர்களெடுத்தார்களென் றெண்ணி சும்மா வனேகந்தூரமவர் சென்ற பின்பு தலைப்பாகெங்கே தாருங்கோ ளென்று கேட்டார். அதங்கே விழுந்த விடத்திற் கிடக்குமென் றவர்கள் சொல்ல வவர் கோபித்து விழுந்ததெல்லா மெடுக்கத் தேவையில்லையோ; நான் சொல்ல வேணுமோ வென்றார். அப் படியே யுடனே மடைய னோடிப்போய் விழுந்தபா கெடுத்துக் கொண்டு வருகையி லன்றிராத்திரி மழை சொரிந்து பெய்ததி னாலே பசும்புற் காட்டிலே மேய்ந்திருந்த குதிரை கழிந்துவிட்ட லெத்தியைத் தலைப்பாகி லேந்திக் குருவின் கையில் வைத்தான்.

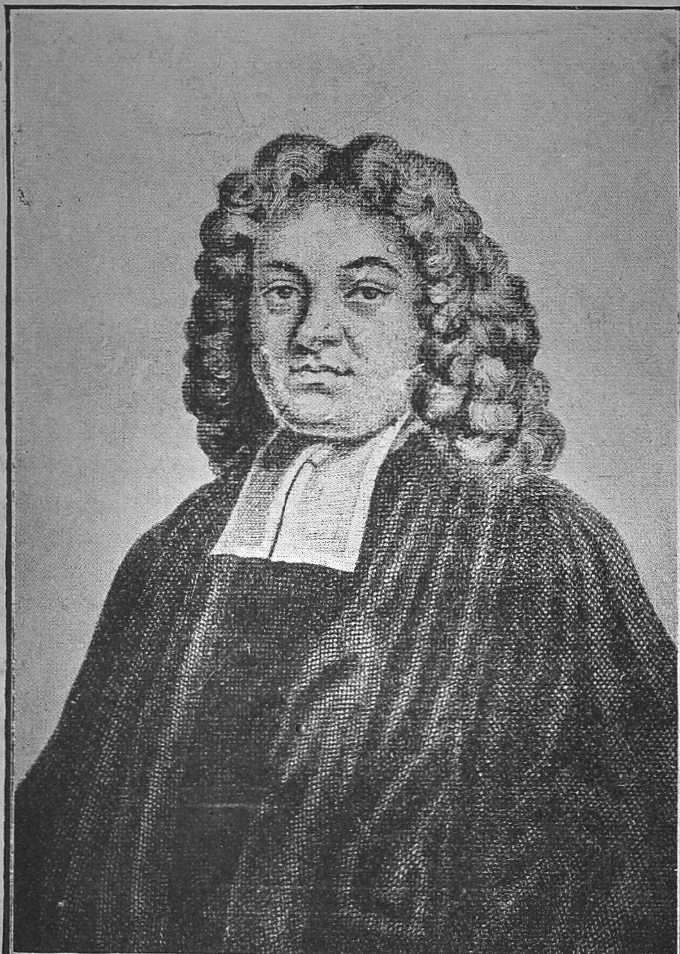
"அப்போதவர் சீச்சீ யென்று வெகுவாய்ச் சினந்தார். அதுக் கெல்லாருங் கூடியிதேதையா விழுந்த சகலமு மெடுக்கச் சொல்லி முன் கற்பித்த தல்லவோ. கற்பித்தபடி செய்ததினாலிப்போ நீர்

கோபங்காட்டுவோனே னென்றார்கள். குருவோ வென்றாலப்படி யன்றே எடுக்கத்தகுவது மெடுக்கத்தகாதது முண்டு விறைவறிந்து நடக்க வேணுமென்றார். அதுக் கவர்க ளம்மாத்திரத்துக்கு நாங் கள் மனுஷரல்ல வென்றெடுக்க வேண்டியதைமாத்திரம் வேறுபட வெழுதச் சொன்னார்க ளவரெழுதினார்.

"அப்புறம் போகையில் வழுக்கு நிலத்திலீரமாகக்கொள்ளத் தளர்ந்த நடையாய்ப் போகிற நொண்டிக்காற் குதிரை தவறி விழுந்ததாம். அந்தண்டையிலிருந்த குழியிற் குருவுந் தலை கீழுங் கால் மேலுமாக விழுந்து கோவென்றலறி யென்னை யெடுக்க வோடிவாருங்கோ வென்று கூப்பிட்டார். சீஷருமோடி வந்து முன்னெழுதித் தந்தவோலையை யெடுத்தொருவன் வாசிக்க விழுந்த தலைப்பாகெடுக்கவும் விழுந்த சோமன் வேஷ்டி யெடுக் கவும் விழுந்த சட்டை யுள்ளுடை யெடுக்கவு மென்றவன் வாசித்த படி ஒன்றொன்று யெல்லாத்தையு மெடுத்து வைக்கக் குருக்கள் திருவாணமா யங்கே கிடந்தார்.

"அவரிப்படிக்கிடந்து தம்மையுமெடுக்கக் சொல்லி யெத்தனை கெஞ்சினாலு மெத்தனை சினந்தாலு மிதுவும் எற்கனவே யோலையி லெழுதாததினாலே மாட்டோமென்று சாதித்தார்கள். ஐயா வும் மையுமெடுக்க வெழுதின தெங்கே காட்டும் எழுதினபடியே செய் வோமே யொழிய வெழுதாததை யொருக்காலுஞ் செய்யச் சம்ம தியோ மென்றார்கள். அவருமிவர்கள் சாதனை கண்டு தப்பும் வழி வேறொன்றுங் காணாம லோலையு மெழுத்தாணியும் வாங்கிக் கிடந்த விடத்தில் நானும் விழுந்தாலெடுக்கக் கடவீர்களென்றெழுதினார்.

"எழுதினதைக் கண்டு சீஷர்களுமொருமிக்கப் போயவரை யெடுத்தார்கள். விழுந்த குழியிற் சேறிருந்தபடியினா லவருடம் பெல்லாஞ் சகதியாயழுக்குப்பட்ட தென்று சமீபத்திலிருந்த தண் ணீரிலே குளிப்பாட்டினார்கள். பின்பு பழையபடி யுடுப்பெல்லா முடித்தவரைக் குதிரையிலேற்றி மடத்துக்குக் கொண்டுபோய் விட்டார்கள்".

ஸீகன்பால்கு ஐயர்.

III. ஸீகன்பால்கு ஐயர்.

(கசுஅரு—களகக)

Barthalomew Ziegenbalg.

ஸீகன்பால்கு ஐயர் ஜெர்மனி தேசத்தவர். ஸக்ஸோனியா நாட்டின் சிறுபட்டணமாகிய புல்ஸ்நித்ஸ் (Pulsnitz) நகரிற் பிறந்தவர். இவர் தமது சு-வது வயதில் பெற்றோரை இழந்தபடியால், இவரது தமக்கையார் இவரை வளர்த்து வந்தார். இளமையிலேயே கல்வியிலும் இசைப்பயிற்சியிலும் ஊக்கங்கொண்டு அவைகளைக் கருத்துடன் பயின்றுவந்தார். பாடசாலையில் வாசிக்கும்போது தமது பிற்கால வாழ்நாளைச் சமய ஊழியஞ்செய்து கழிக்கவேண்டும் என்று முடிவு செய்துகொண்டார். கஎ0ரு-ம் ஆண்டில் ஹாலி (Halle) பட்டணத்திலுள்ள பல்கலைக் கழகத்திற் சேர்ந்து உயர்தரக் கல்வி பயின்றார். இவர் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்த வரலாறு இதுவாகும்:—

அக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் தஞ்சைக்கடுத்த தரங்கம் பாடியில், டென்மார்க்கு தேசத்தவராகிய டேனிஷ்காரர் வியாபாரம் செய்துவந்தனர். டென்மார்க்கு தேசத்தரசன் நாலாம் பிரதரிக் (Frederic IV) என்பவன் தரங்கம்பாடியில் வியாபாரஞ் செய்யும் டேனிஷ்காரர்களுக்கும் அங்கு வாழும் தமிழர்களுக்கும் மத உபதேசம்செய்து அவர்களைத் தெய்வபக்தி யுள்ளவர்களாகச் செய்யவேண்டும் என்னும் எண்ணங்கொண்டு, அதன்பொருட்டுச் சில மதபோதகர்களை அனுப்பிவைக்க விரும்பினன். இந்தியா தேசஞ்சென்று மத போதனை செய்ய விரும்பும் மதபோதகர் யாரேனும் உளரோ என்று தேடியபோது, டென்மார்க்கு தேசத்தில் ஒருவரும்

முன்வரவில்லை. ஆனால், ஜெர்மனி தேசத்திற் பிறந்தவர்களான ஸீகன்பால்கு என்பவரும்பிளீச்செள என்பவரும் தரங்கம்பாடிக்குச் செல்வதாக ஒப்புக்கொண்டு முன்வந்தனர். இவ்விருவரும் டென்மார்க்கு தேசஞ்சென்று அரசனைக் கண்டார்கள். அரசனும் இவர்களை ஏற்றுக்கொண்டு, கி. பி. ௧௭௦௫-ம் ஆண்டு நவம்பர் மீ ௨௪-௨ மரக்கலமேற்றி அனுப்பினான். ஸீகன்பால்கும் அவரது கூட்டாளியாகிய பிளீச்செள என்பவரும் ௧௭௦௬-ம் ௵ ஜூலை மீ ௯-௨ தரங்கம்பாடி வந்து சேர்ந்தனர். ஆனால், இவ்விரு மதபோதகரின் வரவு தரங்கம்பாடி அதிகாரிகளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. தரங்கம்பாடி கவர்னர் இவர்களுக்குச் செய்த கொடுமைகளையும் இன்னல்களையும் இங்கு எழுதப் புகுந்தால் அதிக இடங்கொள்ளும், ஆகையால் அவற்றை எழுதவில்லை. பிறகு, இவர்கள் மதபோதனை செய்ய முற்பட்டபோது, ஷை அதிகாரி இவர்களுக்குப் பல தடைகளை யுண்டாக்கினர். கடைசியாக, இவர்கள் சமயத் தொண்டு செய்வதற்கு இடமளிக்கப்பட்டது. ஆனால், மற்றொரு தடை இவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. அது என்னவென்றால், பாஷைத் தடையே. இவர்களுக்குத் தமிழ், போர்ச்சுகீசு என்னும் பாஷைகள் தெரியா. ஆகையால், இவர்களால் ஜனங்களுக்குச் சமயபோதனை செய்ய இயலவில்லை. அக்காலத்தில் இந்தியாவில் வாழ்ந்திருந்த ஐரோப்பியர்களும், அவர்களுக்கும் இந்தியருக்கும் பிறந்த கலப்பு ஜாதியாரும் போர்ச்சுகீசு பாஷையைப் பேசிவந்தனர். ஆகவே, ஐரோப்பியருக்கும் கலப்பு ஜாதியாருக்கும் மத போதனை செய்ய வேண்டுமானால், அவர்கள் பேசும் போர்ச்சுகீசு பாஷையை இவர்களும் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். இரண்டாவது, சுதேசிகளாகிய தமிழர்களுக்குச் சமய போதனை செய்ய

PRUmavathi.

வேண்டுமானாலும், அவர்களின் தாய்மொழியாகிய தமிழ் மொழியை அல்லது "மலபார் பாஷை"யைக் கற்கவேண்டும். (அக்காலத்தில் நமது நாட்டில் வாழ்ந்திருந்த ஐரோப்பிய ஜாதியார் தமிழரை "மலபாரிகள்" என்றும், தமிழ் மொழியை "மலபார் பாஷை" என்றும் வழங்கிவந்தனர்.) இவ்விதம் இவ்விரண்டு ஜெர்மானிய மத போதகர்களுக்கும் பாஷைத் தடை ஏற்பட்டபடியால், முதலில் இந்த இரண்டு பாஷைகளையும் கற்றுக்கொள்வதென்று தீர்மானித்து, அதன்படி பிளிச்செள என்பவர் போர்ச்சுகீசு பாஷையையும், வீகன்பால்கு ஐயர் "மலபார்" (தமிழ்) பாஷையையும் கற்றுக்கொள்ளத் தொடங்கினார்கள்.

வீகன்பால்கு ஐயர் தமிழ் மொழியைக் கற்பதிற் சில கஷ்டங்கள் இருந்தன. தமிழ் மொழி ஐரோப்பிய பாஷைகளுக்குப் பெரிதும் வேறுபட்ட பாஷையாகையால், இதைக் கற்பது அவருக்குக் கடினமாக இருந்தது. அன்றியும், தமிழ் மொழியைக் கற்பிக்க வீரமாமுனிவருக்கு வாய்த்ததுபோல், தேர்ந்த தமிழ்ப்புலவர்கள் இவருக்கு ஆசிரியராக வாய்க்கவில்லை, மேலும், ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் அச்சுப் புத்தகத்தைப் படித்துப் பழகிய இவர் ஓலைச்சுவடிகளைப் படிக்கவேண்டிய கட்டாயம் நேரிட்டது. ஏனென்றால், அக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் அச்சுப் புத்தகங்கள் கிடையா. இவ்வித இடையூறுகளோடு வீகன்பால்கு ஐயர் தமிழ்க் கற்கத் தொடங்கினர். இவர் தமிழ்ப் படித்தது விந்தையானது.

அக்காலத்தில், தரங்கம்பாடிக்கு அடுத்த சிறு கிராமத்தில், எல்லப்ப உபாத்தியாயர் என்னும் ஒருவர் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடம் வைத்து நடத்திவந்தார். இவர் தேர்ந்த வித்துவானல்லர்; சிறு பிள்ளைகளுக்குப் பாடஞ் சொல்லக்கூடிய

சாதாரண படிப்புள்ளவர். வேறு தேர்ந்த உபாத்தியாயர் கிடைக்காதபடியால், ஸீகன்பால்கு ஐயர் இந்த உபாத்தியாய ரைக் கண்டு பேசித் தமக்குத் தமிழ் மொழியைக் கற்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டதோடு, ஓட்டுத் திண்ணை யிற் பாடசாலையை நடத்தவேண்டுவதில்லை என்பதாகவும், தமது வீட்டில் ஒருபெரிய அறையிற் பாடசாலையை நடத்திக் கொள்ளத் தாம் இடங்கொடுப்பதாகவும், அங்குப் பாடசாலை யை நடத்திக்கொள்ளும்படியாகவும் சொன்னார். உபாத்திய யர் இவரது விருப்பத்துக்கு இணங்கி, ஸீகன்பால்கு ஐயர் வீட்டில் தமது பாடசாலையை ஏற்படுத்திக்கொண்டார். ஸீகன் பால்கு ஐயர் இந்தப் பாடசாலையிற் சேர்ந்து பாட சாலைச் சிறுவரோடு தாமும் தரையிற் கால்களை மடக்கி உட்கார்ந்து, மணலைப் பரப்பி, விரலினால் அ, ஆ, இ, ஈ எழுதக் கற்றுக்கொண்டார். இவ்விதம் இவர் தமிழ் நெடுங்கணக்கைக் கற்றுக்கொண்ட பிறகு, பனை யோலைகளில் எழுதப்பட்ட பாடங்களைப் படிக்கத் தொடங் கினார். இவ்வாறு தமிழைப் பேசவும் எழுதவும் கற்றுக் கொண்டு, எட்டுமாதத்திற்குப் பிறகு கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பற்றிச் சொற்பொழிவு செய்யத் தொடங்கினார். ஓலைச்சுவடி கள் பலவற்றைச் சேர்த்துத் தொகுத்து ஒரு தமிழ்ப் புத்தக சாலையை ஏற்படுத்திக்கொண்டு, நாள்தோறும் அச்சுவடி களைப் படிப்பதிலும், பிறரைப் படிக்கச்சொல்லிக் கேட்பதி லும் காலங்கழித்துவந்தார். ஆனால், இவர் வீரமாமுனி வரைப்போலச் சிறந்த தமிழ்ப்புலவராக முடியவில்லை. ஏனென்றால், இவர் தமிழைத் துறைபோகக் கற்கவேண்டும் என்று ஆர்வங் கொண்டிருந்தபோதிலும், தேர்ந்த ஆசிரியர் கள் இவருக்கு வாய்த்திலர்.

புரொட்டஸ்டண்டு கிறிஸ்தவமதத்தை முதல்முதல் தமிழ்நாட்டிற் போதித்த முதல் ~~மிஷனரி~~ இவரே. தரங்கம் பாடியிற் கோயில்களைக் கட்டியும், அநேகரைக் கிறிஸ்தவ மதத்திற் சேர்த்தும், சிறுவர் சிறுமிகளுக்குப் பாடசாலைகளை நிறுவியும், மதபோதனைகளைச் செய்தும், கிறிஸ்தவமத நூல்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து அச்சிற் பதிப்பித்தும் இவர் மதஊழியம் செய்துவந்தார்.

௧௭௧௪-ம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதத்தில், இவர் தமது உடல் நலத்தைப் பேணிக்கொள்வதற்காக ஐரோப்பாவுக்குப் புறப்பட்டார். ஐரோப்பா சென்று திரும்புவதற்குள் தமிழ் மொழியை மறந்துவிடக்கூடுமோ என்று அஞ்சி, தமிழைப் பேசிப் பழகிக்கொண்டிருப்பதற்காக மலையப்பர் என்னும் தமிழரைத் தம்முடன் அழைத்துக் கொண்டு போனார். ஐரோப்பா சென்றதும் டென்மார்க்கு தேசத்தரசனைக் கண்டு, தரங்கன்பாடியில் நடைபெறும் சமய ஊழிய விவரங்களை அவனுக்குத் தெரிவித்தார். அவ்வரசன் இவரது ஊழியத்தை மெச்சிப் புகழ்ந்து, இவரைத் தரங்கன் பாடி மிஷனுக்குத் தலைவராக்கியதோடு, இன்னும் சில மத போதகரை யனுப்பியும், பொருளுதவி செய்தும் ஊக்கப் படுத்தினன். இவர் ஐரோப்பாவில் இருக்கும்போது ஹாலி (Halle) நகரத்தில் தமிழ் - லத்தீன் இலக்கணத்தையும், தமிழ் - லத்தீன் அகராதியின் சில பகுதிகளையும் அச்சிற் பதிப்பித்தார். பிறகு தமது சொந்தஊர் சென்று அங்கு டொரொதியா ஹால்ஸ்மான் என்னும் மங்கையை மணஞ் செய்துகொண்டார். பிறகு தமது மனைவியுடன் இங்கிலாந்து சென்றார். அங்குள்ள "கிறிஸ்தவ அறிவு விளக்கச் சபையார்" இவர் தமிழ் நாட்டிற் செய்துள்ள சமய ஊழியத்

தைப் பாராட்டி, லத்தீன் பாஷையில் ஒரு உபசாரப் பத்திரம் வாசித்துக்கொடுத்தனர். இவர் அதற்கு முதலில் லத்தீன் பாஷையிலும், பின்னர்த் தமிழ்மொழியிலும் பதிலளித்தார். தமிழ்நாட்டின் சார்பாகப் பதிலளித்தபடியால் தமிழிற் பேசினார்போலும். பிறகு இங்கிலாந்திலிருந்து புறப்பட்டு, ௧௭௧௬-ம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மீ ௯-உ மீண்டும் தமிழ்நாடு வந்து சேர்ந்தார். தமிழ்நாடு வந்த பிறகு பல ஆண்டு அவர் வாழ்ந்திருக்கவில்லை. மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு நோய்வாய்ப்பட்டுக் கடைசியாக ௧௭௧௯-ம் ஆண்டு பிப்ரவரி மீ ௨௩-உ தரங்கம்பாடியிற் காலமானார்.

இவர் தமிழ்மொழிக்குச் செய்த சிறந்த தொண்டு என்னவென்றால், தமிழ் நாட்டுப் பொதுமக்களின் உபயோகத்திற்காகத் தமிழ்ப் புத்தகங்களை அச்சிட்டு உதவியது தான். அக்காலத்தில் அச்சுப் புத்தகம் கிடையாதபடியால், எல்லோரும் ஓலைச்சுவடிகளைப் படித்துவந்தனர். ஸீகன்பால்கு ஐயரும் தாம் தமிழ்ப் படித்தபோது ஓலைச் சுவடிகளையே படிக்கவேண்டியிருந்தது. ஏட்டுச் சுவடிகளைப் படிப்பது அச்சுப் புத்தகத்தைப் படிப்பதுபோலச் சுலபமான காரியமன்று. ஏட்டுச் சுவடிகளை எழுதுவது அதைவிட இன்னும் கடினமான காரியம். கஷ்டப்பட்டு எழுதினாலும், ஒரு புத்தகத்தை எழுதிமுடிக்க அதிகக் காலஞ்செல்லும்; எழுத்துச் செலவும் அதிகம். ஏட்டுச் சுவடிகளைக் கையாளுவதிலும் கஷ்டம் உண்டு. ஸீகன்பால்கு ஐயர் இந்தக் கஷ்டங்களை யுணர்ந்து, எப்படியாவது முயன்று அச்சுயந்திரம் நிறுவித் தமிழில் அச்சுப்புத்தகம் உண்டாக்க எண்ணினார். இவர் சிறுவர்களுக்குப் பாடசாலை ஏற்படுத்தினபோது, பாடப்புத்தகங்களின் அவசியம் ஏற்பட்டபடியால், இந்த

எண்ணம் இன்னும் அதிகமாக அவர் மனத்தில் ஊன்றியது. அன்றியும், தமிழர்களுக்குக் கிறிஸ்தவ மத உண்மைகளைத் தெரியப்படுத்தவேண்டுமானால் ஏட்டுச் சுவடிகள் பயன்படா வென்றும், சொற்ப நேரத்திற் சொற்பச் செலவில் ஏராளமான அச்சுப் புத்தகங்களைப் பதிப்பித்து ஜனங்களுக்குச் சொற்பவிலைக்குக் கொடுத்தால், அல்லது இலவசமாக வழங்கினால், அவர்கள் வெகு எளிதில் மத உண்மைகளைத் தெரிந்து கொள்ளக் கூடும் என்றும் இவர் நன்குணர்ந்திருந்தார். ஆகையால், இவர் இங்கிலாந்திலுள்ள "கிறிஸ்தவ அறிவு விளக்கச் சங்கத்"துக்கும் (Society for Promoting Christian Knowledge), ஜெர்மனி தேசத்தில் உள்ள தமது நண்பர்களுக்கும் கடிதம் எழுதி, தமிழ் நாட்டில் அச்சுப் புத்தகம் இல்லாத குறையையும் அச்சுப் புத்தகத்தினால் உண்டாகக்கூடிய நன்மைகளையும் எடுத்துக்காட்டி, அச்சுயந்திரம், அச்சு எழுத்துக்கள், காகிதம் முதலியவற்றை அனுப்பி உதவிபுரியுமாறு அவர்களைக் கேட்டுக் கொண்டார். அவ்வாறே அவர்களும் அச்சுயந்திரம் முதலியவற்றை யனுப்பி யுதவி புரிந்தனர்.

ஜெர்மனி தேசத்திலிருந்து ஒரு அச்சுயந்திரமும், தமிழ் அச்செழுத்துக்களும், அச்சு வேலையில் தேர்ச்சிபெற்ற ஆல்டர் என்னும் பெயருள்ள இரண்டு சகோதரர்களும் அனுப்பப்பட்டனர். ஸீகன்பால்கு ஐயர் கடித மூலமாக எழுதியனுப்பிய தமிழ் எழுத்துக்களைப் பார்த்து, முன்பின் தமிழறியாத ஜெர்மனி தேசத்தார் தமிழ் அச்செழுத்துக்களை யுண்டாக்கியது அதிசயந்தான். இந்த அச்செழுத்துக்கள் ஜெர்மனி தேசத்தில் ஹாலி (Halle) நகரத்தில் உண்டாக்கப்பட்டன. அங்கிருந்து அனுப்பப்பட்ட அச்சு

யந்திரம் முதலியவை ௧௭௧௩-ம் ஆண்டு ஜூன் திங்களில் தரங்கம்பாடி வந்துசேர்ந்தன. இவற்றைக்கொண்டு ௸ ஆண்டிலேயே தமிழிற் சில புத்தகங்களை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினர். ஜெர்மனியிலிருந்து வந்த அச்செழுத்துக்கள் பெரியவையா யிருந்தபடியாலும், அவற்றால் அச்சிடும்போது காகிதத்தில் அவை அதிக இடத்தைக் கவர்ந்துகொண்டபடியாலும், அக்காலத்தில் அச்சிடுவதற்குக் காகிதங் கிடைப்பது அருமையாயிருந்தபடியாலும், காகிதச் சிக்கனத்தை முன்னிட்டு, தரங்கம்பாடியில் சிறிய அச்செழுத்துக்களை உண்டாக்கினர். ஐரோப்பாவிலிருந்து போதிய அளவு காகிதம் அச்சிடுவதற்கு அனுப்பப்படாமையால், தரங்கம் பாடியிலேயே காகிதப் பட்டரை யொன்றை நிறுவிக் காகிதம் செய்ய முயன்றார். இந்தக் காகிதப் பட்டரையில் செலவுக்குத் தக்கபடி பலன் கிடைக்காதபடியால், சிறிது காலத்துக்குப் பிறகு அது மூடப்பட்டது.

1713 ௧௭௧௩-ம் ஆண்டுமுதல் தரங்கம்பாடியில் ஸீகன்பால்கு ஐயரால் அச்சிடப்பட்ட புத்தகங்கள் பொது ஜனங்களுக்குச் சொற்ப விலைக்கு விற்பனை செய்யப்பட்டபடியால், அவைகளை ஜனங்கள் ஆவலுடன் வாங்கி ஆசையோடு படிக்கத் தொடங்கினார்கள். ஜனங்கள் தரங்கம்பாடி அச்சுக்கூடத்திற்குச் சென்று அச்சுயந்திரத்தைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டதோடு, ஓலைச்சுவடிகளைவிடப் பல வழிகளிலுஞ் சிறப்புடைய அச்சுப் புத்தகத்தை வாங்கி வாசிக்கத் தொடங்கினார்கள். தமிழ் நாட்டிற் பொது ஜனங்களுக்கு முதல் முதல் அச்சுப் புத்தகம் வழங்கிய பெரியார் ஸீகன்பால்கு ஐயரே யாவர். தமிழ்மொழியைப் பொறுத்தவரையில் ஸீகன்பால்கு ஐயர் செய்த தொண்டு இது ஒன்றுதான். தமிழ்நாட்டில் தோட்டி

முதல் தொண்டமான் வரையில் எல்லோரும் அச்சுப் புத்தகத்தை உபயோகிக்கும்படி செய்தவர் என்கிற முறையில் இவரது பெயர் என்றும் மறக்கற்பாலதன்று.

இவருக்கு முன்னமே, கருஎஎ-ம் ஆண்டிலும், அதற்கு அடுத்த சில ஆண்டுகளிலும், மலையாள தேசத்தில் தமிழ்ப் புத்தகங்கள் அச்சிடப்பட்டன என்பது உண்மையே. ஏசுவின் சபைப் பாதிரிமார்களால் அச்சிடப்பட்ட அப்புத்தகங்கள் பாதிரிமார், மதபோதகர்கள் இவர்களின் உபயோகத்துக்காகமட்டும் வழங்கப்பட்டனவேயன்றி, பொது ஜனங்களுக்காக அவை அச்சிடப்படவில்லை; ஆகவே பொதுஜனங்கள் அப்புத்தகங்களைப் பெறமுடியாமற் போய்விட்டது. பண்டிதர் முதல் பாமரர் வரையில் எல்லோருக்கும் அச்சுப் புத்தகம் கிடைக்கச் செய்த முதற் பெரியார் நமது ஸீகன் பால்கு ஐயரே என்பதிற் சற்றும் ஐயமில்லை.

IV. எல்லிஸ் துரை (?—கஅகக)

Francis Whyte Ellis

எல்லிஸ் துரையவர்கள் ஆங்கிலேயர். சென்னை அரசாங்கத்தில் கஎகூ-உத்தியோகத்தில் அமர்ந்தார். பின்னர், பற்பல உயர்தர உத்தியோகங்கள் செய்து, கடைசியாய், சென்னை நகரம் முதலிய இடங்களிற் கலெக்டராக இருந்தார். இவர் மிராசுதார சம்பந்தமான விவகாரங்களிலும், சென்னைமாகாண அரசியல் சம்பந்தமான எல்லா விஷயங்களிலும் தேர்ந்த நிபுணர் என்று நன்குமதிக்கப்பட்டவர். தமிழ்மொழி, வடமொழி என்னும் இரண்டிலும் வல்லவர். சென்னையில் வாழ்ந்திருந்த வித்துவான் சாமிநாத பிள்ளை என்பவரிடம் தமிழ்கற்றார். "சென்னைக் கல்விச் சங்கத்"தின்

(Madras College) பொறுப்பு வாய்ந்த அங்கத்தினராக இருந்தவர். ஷை கல்விச் சங்கத்தின் மானேஜரும் சிறந்த தமிழ்ப் புலவருமாய் விளங்கிய முத்துசாமிபிள்ளை என்பவரை ௧௮௧௬-ல் தமிழ் ஜில்லாக்களில் அனுப்பி, பல ஏட்டுச் சுவடிகளைத் தேடிச் சேர்ப்பித்ததோடு, முக்கியமாக, வீரமாமுனிவர் இயற்றிய நூல்களைத் தேடிக்கொண்டுவரச் செய்தார். அன்றியும், முத்துசாமிபிள்ளை யவர்களைக் கொண்டே வீரமா முனிவரின் வாழ்க்கை வரலாற்றினைத் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் எழுதி வெளியிடத் தூண்டினர். இவர் அவ்விதம் செய்திராவிட்டால், தத்துவ போதக சுவாமி இயற்றிய நூல்கள் அக்காலத்துப் போற்றுவாரின்றி இறந்துபட்டதுபோலவே, வீரமா முனிவர் இயற்றிய நூல்களும் அவரது சரித்திரமும் இப்போது தமிழருக்குத் தெரியாமலும் பயன்படாமலும் இறந்துபட்டிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. இதன்பொருட்டுத் தமிழுலகம் இவருக்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது.

இவர் திருக்குறளின் முதல் பதின்மூன்று அதிகாரத்திற்கு ஆங்கிலத்தில் உரை யெழுதி அச்சிட்டிருக்கிறார். சிந்தாமணி, புறநானூறு, நாலடியார், பாரதம் முதலிய நூல்களிலிருந்து மேற்படி உரையில் மேற்கோள்கள் காட்டியிருப்பதிலிருந்து, இவர் பண்டைத் தமிழ் நூல்கள் பலவற்றைப் படித்திருக்கிறார் என்பது நன்கு விளங்குகிறது. திருக்குறளின் மற்றப் பகுதிகளுக்கும் விளக்கவுரை எழுதி அச்சிடுவதற்கு முன்னே, ௧௮௧௯-ல் ஆண்டில் இராமநாதபுரத்தில் காலமானார்.

இவர் செய்யுள் இயற்றுவதிற் பிரியமுள்ளவர் என்று தோன்றுகிறது. தரவு கொச்சகக் கலிப்பாவாற் சில

செய்யுள்களை இயற்றியிருக்கிறார் என்று தெரிகிறது. அச்செய்யுள்கள் எமக்குக் கிடைக்கவில்லை. இவர் காலத்தில் சென்னை மாநகரில் வாழ்ந்துவந்தவரும் சிறந்த தமிழ்க் கவிஞருமாகிய இராமச்சந்திரக் கவிராயரின் உற்ற நண்பராக இருந்தார். இந்த இராமச்சந்திரக் கவிராயர் "சகுந்தலை விலாசம்", "பாரதி விலாசம்," "தாருகா விலாசம்" "இரணிய வாசகப்பா," "இரங்கோன் சண்டை நாடகம்" முதலிய நூல்களை இயற்றியவர். இக் கவிராயரின் கல்வித் திறமையைப் புகழ்ந்து, எல்லிஸ் துரையவர்கள் ஒரு பாடல் பாடியிருக்கிறார். அது தனிப்பாடற்றிரட்டிற் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்பாடல் இது:

"செந்தமிழ்ச் செல்வனுமோ ராயிரந்தலைச் சேடனும்யாழ்
சுந்தரத்தோ டிசைவல்லோனும், யாவருந் தோத்திரஞ்செய்
கந்தனைச் சொல்லுங்கவி ராமச்சந்திரனைக் கண்டுவெட்கி
அந்தர வெற்பிழி பாதாளத் தோடி யடங்கினரே."

V. இரேனியுஸ் ஐயர் (௧௭௯௦—௧௮௩௮)

Charles Theophilus Edward Rhenius.

இரேனியுஸ் ஐயர் ஜெர்மனி தேசத்திற் பிறந்தவர். தாய்மொழியைக் கற்றுத் தேர்ந்து அரசாங்க ஊழியத்தில் அமர்ந்திருந்த இவர், ௧௮௧௦-ல் பெர்லின் நகரஞ் சென்று "லூத்தரன் மிஷன்" என்னும் சங்கத்தைச் சேர்ந்து, சமய நூல்களைக் கற்றுத் தேர்ந்து, ௧௮௧௨-ல் குருப் பட்டந்தரிக்கப் பெற்றார். பிறகு, இங்கிலாந்து சென்று "சர்ச் மிஷன் சங்கத்"தில் ௧௮-மாதம் இருந்தபின்னர், ௧௮௧௪-ல் சென்னைக்கு வந்து சமயத் தொண்டாற்றிவந்தார். ௧௮௨௦-ல் திருநெல்

வேலியில் உள்ள பாளையங்கோட்டைக்கு மாற்றப்பட்டு, அங்கே பல ஆண்டுகளாகச் சமயஊழியஞ் செய்து, பெரும்பாலோரைக் கிறிஸ்தவ மதத்திற் சேர்த்தார். கடைசியாகத் தமது ௪௯-ம் வயதில் ௧௮௩௮-௵ ஜூன் ௴ ௫-௳ காலமானார். இவரது தேகம் திருநெல்வேலியில் உள்ள முருகன் குறிச்சி என்னும் இடத்தில் அடக்கம் செய்யப்பட்டது.

நல்லொழுக்கமும் நற்குணமும் பொருந்திய இவர், சமயத்தொண்டுமட்டுமன்றி, பற்பல தருமகாரியங்களையும் செய்திருக்கிறார். டோனா என்னும் ஜெர்மானியப் பிரபுவின் பொருளுதவி பெற்றுப் பாளையங்கோட்டைக்குத் தெற்கே ௨௫-மைல் தூரத்தில் ஒருநிலத்தை வாங்கி, அதற்கு டோனாவூர் என்று பெயரிட்டு, அதிற் கிறிஸ்தவர்களைக் குடியேற்றினார். "தர்மசங்கம்" என்று ஒரு சங்கம் ஏற்படுத்தி, அதன் மூலமாகப் பாடசாலைகள், வீடுகள், கோயில்கள் முதலியன கட்டுவதற்கு நிலங்கள் வாங்கிக் கொடுத்தார். இச்சங்கத்தின் உதவியினால்தான், திருநெல்வேலியில் சாந்தபுரம், சந்தோஷபுரம் முதலிய பன்னிரண்டு கிராமங்கள் ஏற்பட்டன. புத்தகம் எழுதும் சங்கம் ஒன்றுண்டாக்கி, அதன் மூலமாகப் பல புத்தகங்களை வெளியிடச் செய்தார். விதவைகளின் ஆதரிப்புச் சங்கம் ஒன்று ஏற்படுத்தி, மிஷன் ஊழியர்களின் விதவைகளுக்குப் பென்ஷன் (ஜீவனாம்சம்) கொடுத்துவர ஏற்பாடு செய்தார். இவ்விதம் பற்பல நற்செயல்கள் புரிந்துவந்த இப்பெரியார் இவ்வுலகவாழ்க்கையை நீத்தபொழுது கண்ணீர் விட்டிரங்காதார் இலர். அவ்வமயம் இரேனியுஸ் ஐயரின் உற்ற நண்பராகிய திருப்பாற்கடல்நாத கவிராயர் அவர்கள் பாடிய இரங்கற்பா வருமாறு:

இரேனியுசையர்க்குத் திருப்பாற்கடனாதர் பாடிய கையறுநிலை.

சரணமென் றடைந்தோர் தங்களுக்கிரங்கித்
தமனியமீந்து மூவகையாங்
கரண மென்பவையாற் றீங்குரு வண்ணங்
காசினிதன்னி லாதித்தன்
கிரணம்போலறிவைப் பரப்பிய விரேனியூ
சென்னுங் கிழவனைச்சார்ந்த
மரணமே நினக்கு மரணம்வந்துறுதேன்
மனத்துயராறுது நல்லோர்க்கே.

வேதங்கள் யாவுமறிந்தவர் போலு மெய்ம்மைபாந்
தன்மையை விளக்கும்
போதகர் போலுங் கோலத்தாற் காட்டிப்
பொருட்படாத்தீமையே யியற்றும்
பாதகரிருக்க விரேனியூ சென்போன்
டண்புள்ள குருவெனவறிந்தும்
ஏதமிலாதமரணமே யவனை யேற்றதா
லென்பயனடைந்தாய்?

அன்பெனும்விளக்கி லருளெனு நெய்பெய் தாழ்ந்த
சிந்தையைத் திரியாக்கி
மன்பெரு மானத் தீபம தேற்றிவான்
கடவுளைக் கண்டு மனிதர்க்கு
என்புருகிட நல்லறிவினைப் புகட்டு இரேனியூ
சென்னும் பேரிறைவன்
தன்பெரும் புகழை யுலகினிற் பரப்பிச்
சார்ந்தனன் பரகதிதன்னில்.

அனை நிகரன்பு மியேசுவினருளு மவனியிற்
பொறையும் விண்சுடரோன்
றனைநிக ரொளியு மலைநிகர் வலியுந் தழைத்திட
வாழ்ந்து நன்மொழியால்
கனைகழல் வேந்தர் முதலினோர்க் கறிவு காட்டி
நற்கதியினைச் சார்ந்தான்
இனையள வைய மின்றி நற்கலைக
டேர்ந்த விரேனியூ சென்போன்.

இரேனியுசு ஐயர் தமிழ் மொழியில் மிக்க வல்லவர். அக்காலத்தில், 'கவிராயர்' என்றும், 'மகாவித்துவான்' என்றும் சிறப்புப் பெயர்பெற்று விளங்கிய முகவை இராமாநுஜ கவிராயரிடத்தில் இவர் தமிழ்க்கற்றார். கனம் ஜி.யூ. போப் ஐயர் அவர்களும் இரேனியுசு ஐயரைத் தமிழிற் றேர்ந்த அறிஞர் என்று புகழ்ந்தெழுதியிருக்கிறார்கள். இரேனியுஸ் ஐயர் பிழையற்ற தெளிவான தமிழ் நடையில் பல நூல்களை இயற்றியிருக்கிறார். இவர் இயற்றியன யாவும் வசன நூல்களே; செய்யுளில் நூல் இயற்றியதாகத் தெரியவில்லை. தமிழிற் சொற்பொழிவு நிகழ்த்துவதில் நாவன்மையும், நூல் எழுதுவதிற் கைவன்மையும் பெற்றுத் திகழ்ந்த இப்பெரியாருடன் திருப்பாற்கடனாத கவிராயர் போன்ற பல தமிழ்ப் புலவர்கள் நட்புரிமை பூண்டிருந்தனர்.

இரேனியுஸ் ஐயர் எழுதிய வசன நடையின் மாதிரியைக் கீழே தருகிறோம். இப்பகுதி, அவர் எழுதிய வேதவுதாரணத் திரட்டு என்னும் நூலின் ௩-ம் அதிகாரத்திலுள்ளது:

"அவர்கள் (அப்போஸ்தலர்கள்) வஞ்சகர்களாயிராமற் களங்கமில்லாத உண்மையுஞ் சத்தியமுமுள்ளவர்களா யிருந்தார்களே.

இது அவர்கள் எழுதின வகையினாலும் எப்படி விளங்குகிற தென்றால், அவர்கள் தாங்கள் எழுதினவைகளாலே யுலகத்திலே தங்களுக்குப் பேருண்டாக்கலா மென்றெண்ணி யெழுதாமற் சனங்களிடத்திலேதோன்றிய அருள்காரணத்தினாலே யேவப்பட்டு எழுதினார்கள். அந்தக் காரணங்கள் தோன்றாமலிருக்குமானால், அவர்கள் ஒரு சரித்திரத்தையும் ஒரு நிருபத்தையு மெழுதமாட்டார்களென்று தோன்றுகிறது. சபைகள் பெருகினபொழுதுந் தூரமாயிருந்த யூதர்களும் அஞ்ஞானிகளுங் கிறிஸ்து மார்க்கத்தைக் குறித்துப் பலவிதமாய்ப் பேசிக்கொண்டு வந்தபொழுது மல்லவோ, மத்தேயு முதலானவர்கள் தங்கள் புஸ்தகங்களை யெழுதினார்கள். எழுதுகிறபொழுது, அவர்கள் தங்கள் புஸ்தகங்களுக்குச் சாதுரியமான முகவுரைகளை யெழுதாமலும் அந்தந்தச் சரித்திரங்களை இணைக்கும்படிக்கு இலக்கணமான பேச்சுக்களைக் கூட்டாமலும், முன்னே நடந்தவைகளைக் குறித்தாவது, அவைகளை நடப்பித்தவர்களைக் குறித்தாவது கண்டிப்புக்களைச் சொல்லாமலும் வாசிப்பவர்களுக்கு விசனமுங் கலக்கமு முண்டாக்கத் தக்கவைகளைக் குறித்துப் போக்குகளைச் சொல்லாமலுஞ் சந்தேகமுள்ள காரியத்தை நிச்சயமாக்கும் படிக்குத் தந்திரமான தருக்கங்களைக் காட்டாமலும், இந்தக் காரியம் உலகத்தாருக்கு எப்படித் தோன்றுமோ, என்ன விரோதஞ் செய்வார்களோ, இதை நம்புவார்களோ இல்லையோ வென்று விசாரியாமலுந் தாங்கள் கண்டுங் கேட்டுமிருந்த நடக்கைகளை வித்தியாசமில்லாமல் இயல்பா யெழுதினார்கள். அவர்களிப்படி யெழுதினவகையே மிகுந்த வுண்மையைக் காட்டுகின்றது. மற்றெந்தச் சரித்திர புஸ்தகங்களிலேயும் அப்படிப்பட்ட அடையாளங்களைக் காணோம். அப்போஸ்தலர்கள் தாங்களே நிச்சயமாய் நம்பினதை யுலகத்திற் கறிவிக்கிறார்கள். வாசிக்கிறவர்களுக்கு ஆச்சரிய முண்டாகும்படிக்கு அவர்கள் பிரயாசப்படாமல், நல்ல புத்தியையும் மெய்யறிவையுங் கொடுக்கும்படிக்கு மாத்திரம் பிரயாசப்பட்டுத் தங்களை

யும் மறந்து தாங்கள் பிரசித்தம் பண்ணும்படி பெற்ற பெரிய சத்தியத்தால் நிறைந்தவர்களா யெழுதினார்கள். அதினாலே அவர்கள் தங்கள் எசமானுடைய சரித்திரத்திலே உலகத்தாருக்கு முன்பாக அவரை அற்பமாக்கத்தக்க சில விசேஷங்களை மறையாமல் அவருடைய தாயின் எளிமையையும் அவர் தரித்திரத்தோடே பிறந்ததையும், அவருடைய இனத்தார் அவரை யசட்டை பண்ணினதையும் அவர் எளியவராக நடந்து வந்ததையும், அவருடைய சீஷர்கள் கல்வியில்லாத தொழிலாளிகளாயிருந்ததையும், யூதர்களுடைய அதிகாரிகள் வேதபாரகர் முதலான பெரியோர்கள் அவரை நிந்தித்து எப்பொழுதும் விரோதித்ததையும், அவருடைய சீஷர்களில் சிலர் அவரை விட்டுப்போனதையும், பிரதான சீஷர்களிலொருவன் அவரைப் பகைஞருக்குக் காட்டிக்கொடுத்ததையும், அவர் மிகுந்த இகழ்ச்சி படத்தக்கதாக இரண்டு கள்ளரின் நடுவே சிலுவை மரத்தில் அறையப்பட்டதையும் விபரமா யெழுதியிருக்கிறார்கள். வஞ்சகர் இப்படி யெழுதுவார்களா? தங்களெசமானனுக்குக் கனவீனமானதை யெழுதாமல் அவரை மகிமைப் படுத்துகிறவைகளை மாத்திரம் மிகுந்த ஞாபகத்தோடே யெழுதுவார்களல்லவா? அப்போஸ்தலர்கள் அப்படிச் செய்யாமல், உலகத்தாருக்கு முன்பாகக் கனத்தையுங் கனவீனத்தையும் நடந்தபடியே யெழுதியபடியினாலே அவர்கள் நிசஸ்தரென்று நன்றாய் விளங்குகிறது. மேலும் இயேசு கிறிஸ்துவை மகிமைப்படுத்துகிற அற்புதங்களை அவர்கள் மற்றவர்களுடைய மனதை யெழுப்பும்படிக்கு அந்தச் செய்திகளுக்கு முன்னாலாவது, பின்னாலாவது அவரைப் புகழுகிற வசனங்களைச் சொல்லாமல் அந்தச் செய்தியை மாத்திரஞ் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர் தம்முடைய சத்துருக்கள் பேசாமலிருக்கும்படிசெய்து செயங்கொண்டதைச் சொல்லுகிறபொழுது, வெற்றி சிறப்பான வார்த்தைகளைக் கூட்டாமற் சொல்லியிருக்கிறார்கள். தங்கள் சத்துருக்களுக்கும் அவர்கள் மிகுந்த உண்மையையுஞ் சாந்தத்தையுங் காண்பித்திருக்

கிறார்கள். கிறிஸ்து நாதரைத் துன்பப்படுத்திக் கொலை செய்தவர்களிற் காய்பா, அன்னா, பிலாத்து, யூதா என்பவர்களை மாத்திரஞ் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்களைக் குறித்துச் சொல்லுகிற பொழுதும் அவர்களுக்கு இகழ்ச்சியான வார்த்தைகளைக் காட்டாமற் சரித்திரத்தை நிறைவாக்கும்படிக்குமாத்திரம் அவர்களைக் குறித்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

"அவர்கள் தங்களைக்குறித்துப் பேசுகிறபொழுதும் உண்மை தோன்றுகின்றது. எப்படியென்றால் தங்களுக்குண்டான கனவீனத்தை யவர்கள் மறையாமல் தாங்கள் தாழ்மையிற் பிறந்ததையும், உலகத்திலே யற்பமாயெண்ணப்படுகிற தொழில்களைச் செய்ததையுஞ் தாங்கள் அடைந்த தரித்திரத்தையுந் தாங்கள் மேன்மையான போதகருக்குச் சீஷர்களாயிருந்தும் அவருடைய போதகத்தை மிகவுந்தாமதமாய் உணர்ந்து கொண்டதையும், விசுவாசத்திற் பலவீனமாயிருந்ததையுஞ் சிலர் இவ்வுலகத்தின்மேலே மிகுந்தஆசையுள்ளவர்களாயிருந்ததையும், சிலர் தாமதம், கோபம், பொறாமை முதலானவைகளைக் காட்டினதையும், எல்லாரும் இலவுகீக சிந்தையுள்ளவர்களாயிருந்ததையும், தங்கள் போதகர் பிடிக்கப்பட்டபொழுது பயத்தினாலே அவரை விட்டோடிப் போனதையும், அவர் இறந்து போனபின்பு முன்பு போலத் தங்கள் தொழில்களைச் செய்ததையும் அறிவித்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு மனசிருந்தால், அவைகளெல்லாவற்றையும் மறைக்கலாமே, அல்லது சொன்னாலும் அவைகளை அற்பமாக்கும்படிக்குப் பல போக்குகளையுங்காட்டிச் சொல்லலாமே. அப்படிச் செய்யாமல் தங்களுக்கு இகழ்ச்சியானவைகளையுஞ் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார்கள். அது உண்மையல்லவா? வஞ்சகர் அப்படிச் செய்யமாட்டார்களே."

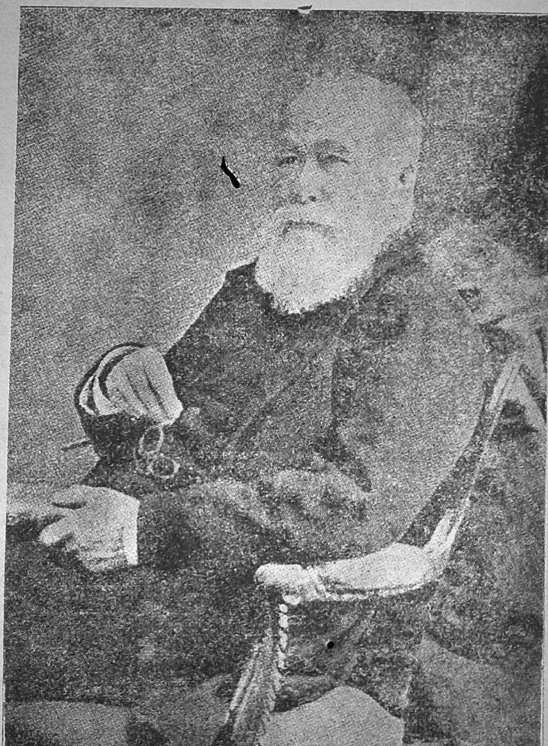
VI. போப் ஐயர் (௧௮௨௦—௧௯௦௮.)

Rev. G. U. Pope, M.A., D.D.

போப் ஐயர் ஆங்கிலேயர். வெஸ்லியன் மிஷன் சார்பாகத் தமிழ் நாட்டிற் சமயத் தொண்டு செய்துவந்தார். ௧௮௩௯-முதல் பத்து ஆண்டுகள் திருநெல்வேலியில் இருந்தார். அங்கிருக்கும்போது சாயர்புரம் என்னும் இடத்தில் ஒரு பாடசாலையை நிறுவினர். பிறகு, தஞ்சாவூரில் எட்டு ஆண்டுகள் வசித்து அங்குள்ள மிஷனையும் உயர்தரப் பாடசாலையையும் மேற்பார்வையிட்டு நிலைப்படுத்தினர். பிறகு உதகமண்டலம் சென்று சில ஆண்டு வரையில் தொண்டாற்றினர். ௧௮௭௧-ல் பெங்களூருக்குச் சென்று மத குருவாகவும், பிஷப் காட்டன் பாடசாலையின் தலைமை ஆசிரியராகவும் உத்தியோகம் செய்துவந்தார். ௧௮௮௨-ல் இங்கிலாந்து சென்று மான்செஸ்டர் (Manchester) மாகாணத்து எஸ். பி. ஜி. காரியதரிசியாய் மூன்றாண்டுகள் இருந்தார். பின்னர், ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழாசிரியராக அமர்ந்திருந்தார். ௧௮௬௪-ம் ஆண்டில் காந்தர்பரி நகரத் தலைமை அத்தியட்சகரால் வேதசாஸ்திரி என்னும் டி. டி. (D.D.) பட்டம் இவருக்கு அளிக்கப்பட்டது.

போப் ஐயர், மகா வித்துவான் இராமாநுஜ கவிராயரிடம் தமிழ்க் கற்றார். தமிழ் மொழியின் உண்மைச் சிறப்பை உலகம் அறியும்படி செய்தவர்களில் இவரும் ஒருவர். இவர் இயற்றிய தமிழ்ச்சார்பான நூல்களாவன : திருவாசகம் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு (இது இவரது ௮௦-வது வயதில் எழுதி முடிக்கப்பட்டது), நாலடியார் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு, திருக்குறள் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு, தமிழ்

PRAmavar.

டாக்டர் ஜி. யூ. போப் ஐயர்.

இலக்கணம் மூன்று பாகங்கள். இவையன்றியும், தமிழ்ச் செய்யுள்களைத் தொகுத்து, "தமிழ்ச் செய்யுட் கலம்பகம்" என்னும் பெயருடன் அச்சிட்டு வெளியிட்டார்; மத சம்பந்தமான துண்டுப் பிரசுரங்களைத் தமிழில் எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறார். புறநானூறு, புறப்பொருள் வெண்பாமாலை என்னும் நூல்களிலிருந்து சில பாட்டுக்களை ஆங்கிலத்திற் செய்யுளாக மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். தமிழ் இலக்கியங்களைப்பற்றி (Royal Asiatic Quarterly, The Indian Antiquary, The Indian Magazine and Review முதலிய) பத்திரிகைகளிற் கட்டுரைகள் எழுதியிருக்கிறார்.

போப் ஐயரின் தமிழ் நடையின் மாதிரிக்காக, அவர் எழுதிய "வெஸ்லியன் சங்கம்" என்னும் கட்டுரையைக் கீழே தருகிறோம். இக்கட்டுரை பவர் ஐயர் என்பவர் கஅசக-ல் வெளியிட்ட வேத அகராதி என்னும் நூலில் முதல் முதல் வெளி வந்தது:—

வெஸ்லியன் சங்கம்.

"யோவான் வெஸ்லி என்ற வேதசாஸ்திரியால் இந்தச் சங்கமேற்படுத்தப்பட்டதினாலே இதற்கு இந்தப் பேருண்டாயிற்று. அன்றியும் இந்தச் சங்கம் அர்மேனியுஸ் (Arminius) என்றவர் போதித்த சில முக்கியமான உபதேசங்களை ஏற்றுக் கொள்ளுகிறதினாலே அர்மேனியன் (Arminian) சபை என்றும், விசேஷித்த முறையின்படி நடக்கிறதினாலே விசேஷித்த முறைமையாளரென்று அர்த்தங் கொள்ளுகிற மெத்தோடிஸ்து சபை என்றும் (Methodist) பெயர் பெற்றது.

"வெஸ்லியன் சபை ஏற்பட்டதெப்படியெனில், யோவான் வெஸ்லி (John Wesley) என்பவருடைய சகோதரராகிய சார்லஸ்

வெஸ்லி (Charles Wesley) என்பவரும் மற்றப் பன்னிரண்டு பெயரும் ஆக்ஸ்போர்ட் (Oxford) என்னும் நகரத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிற கல்விச்சாலையிலே படிக்கிற நேரத்தில் அவர்கள் வாரத்தில் இரண்டு மூன்றுநாள் சாயங்காலத்திலே கூடிவந்து வேதப்பயிற்சி செய்து ஜெபம் பண்ணிவந்தார்கள். பிற்பாடு மேற்சொல்லிய இரண்டு சகோதரரும் அமெரிக்கா கண்டத்திற்குப் போய்ப் பிரசங்கம் பண்ணிஅங்கே ஏறக்குறைய ஒன்றரை வருடமட்டு மிருந்தார்கள். தங்கள் தேசத்துக்குத் திரும்பிவந்தபோது திரளான சனங்கள் கெட்டமார்க்கமாய் நடந்து சுவிசேஷத்தை யசட்டைபண்ணி யநேகர் வேதத்தைத் தள்ளியிருக்கிறதைப் பார்த்து மகாவயிராக்கியங் கொண்டு வீதிகளிலும் வெளிகளிலும் பிரசங்கித்து வீதிகளிலும் வேலிகளுக்கருகேயும் புறப்பட்டுப்போய் இயேசுநாதர் கட்டளை யிட்டபடி சனங்களை வருந்தி நன்மைக் கழைத்தார்கள்.

"இவ்விதமாய் வெளியிலே திரிந்து பிரசங்கிக்கத் துவக்குகிறதினாலே அவர்களுக்குப் பெரிய விரோதமுண்டாயிற்று. இப்படியிருக்கும்போது அநேக குருக்கள்மார் யோவான் வெஸ்லி என்பவரைத் தங்கள் கோயில்களிலே பிரசங்கியாமல் தடைசெய்தினாலே அவர் பல வூரிலுங் கிராமத்திலும் மற்ற இடங்களிலும் பிரவேசித்து ஒரு நாளிலே இரண்டு மூன்றுதரம் பிரசங்கம் பண்ணிச் சுவிசேஷத்தின் நற்செய்தியை வெளிப்படுத்தினார்.

"அவர் பண்ணும் பிரசங்கங்களைக் கேட்டிருக்கிறவர்களி லநேகரதிகமதிகமா யவரண்டைக்கு வந்து அவரைத் தயவு செய்து தங்களுக்குச் சுவிசேஷத்தைப் பூரணமாய் விஸ்தரித்துப் பேசவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டதின் பேரில் அவர் ஏறக்குறையப் பன்னிரண்டு பன்னிரண்டு சனங்களை அந்நியோந்நியக் கூட்டமாகப் (Class meeting) பிரித்து ஒவ்வொரு கூட்டத்துக்கு ஒவ்வொரு தலைவனை (Class leader) ஏற்படுத்தி அவர்கள் வாரந்தோறுங்கூடிவந்து பேசித் தேற்றரவு சொல்லி ஒருவருக்கொருவருதவி

செய்யும்படியாகச் சட்டஞ் செய்தபின்பு, பற்பல கிராமங்களிலும் பட்டணங்களிலு மப்படிக் கொத்த சபைக ளுண்டாக்கப் பட்டன.

* * *

"இந்தச் சபையாருக்குள்ளே சிலர் வேதத்திலே தேர்ந்தவர்களும் யோக்கிய முள்ளவர்களுமா யிருந்து மற்றவர்களுக்குப் பிரசங்கிக்கத் தொடங்கினபோது இவர்களைக் கடவுள் தாமே தெரிந்துகொண்டு இவர்களுக்குத் தகுந்த வரத்தைக் கொடுத்தாரென்று வெஸ்லி ஐயர் எண்ணி இது நல்ல காரியமென்று சொல்லி அவர்களுக் குத்தரவு கொடுக்கிறதை யநேகர் கண்டு குருப்பட்டமடைந்தவர்கள் தவிர மற்றவர்கள் பிரசங்கம் பண்ணலாமாவென்று சொல்லி விசனப்பட்டார்கள். வெஸ்லி ஐயரோ வெனில் பராபரன் தாமே ஒரு மனிதனைத் தம் ஊழியத்துக்குத் தெரிந்து கொண்டால் நான் பராபரனை எதிர்த்து நிற்கக் கூடுமாவென்று மாறுத்தரஞ் சொல்லித் தேவபக்தியுள்ள அனேகருக்குப் பிரசங்கிக்க உத்தரவு கொடுத்து வந்தார்.

"வெஸ்லி என்பவரும் அவருக் குதவியாகிய பிரசங்கிகளும் மிகவுந் துன்பப்பட்டார்கள். எப்படியெனில் துஷ்டஜனங்க ளடிக்கடி எழும்பி அவர்களைக் கல்லெறிந்தும் அடித்துஞ் சிறைச்சாலையிலே வைத்துந் துன்பப் படுத்தினார்கள்.

* * *

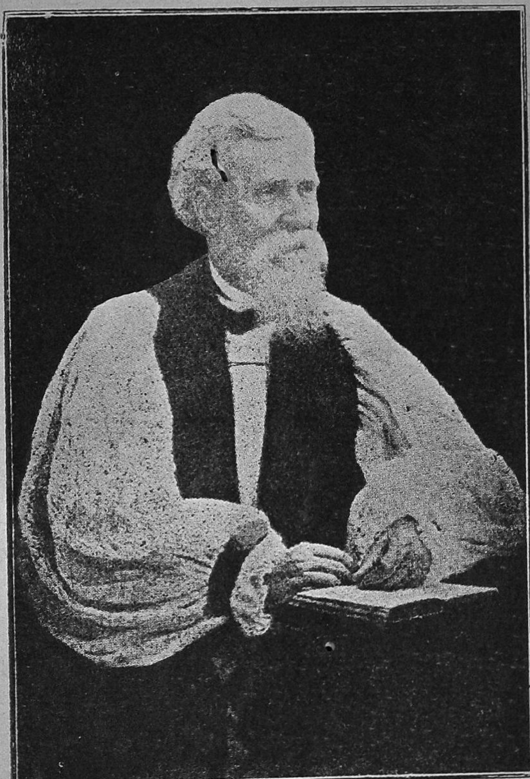
"௧௭௮௮-ம் வருஷத்திலே சார்ல்ஸ் வெஸ்லி என்பவர் மரணமடைந்தார். யோவான் வெஸ்லி யென்பவரும் ௧௭௯௧-ம் வருஷத்திலே மரணமடைந்தார். அவர்களுடைய சரித்திரத்தை விஸ்தாரமா யெழுதவேண்டுமானால் அதிக விரிவாகும்.

"ஆனால் மேற்சொன்ன விசேஷங்களைப் பார்த்தால் அவர்கள் அதிக உண்மையும் உறுதியுமுள்ளவர்களென்றறியலாமே. வெஸ்லியையர் மரணமடைந்தது முதலிதுவரைக்கு மிந்தச்சபை எங்கும் பரவி மிகவும் பெருகி யிருக்கிறது."

௭. VII. கால்ட்வெல் ஐயர் (கஅகச—கஅகூக)

Right Rev. Robert Caldwell.

கால்ட்வெல் ஐயர் அயர்லாந்து தேசத்திற் பிறந்தவர். கிளாஸ்கோ கல்லூரியிற் கல்வி கற்றுத் தேர்ந்தார். பிறகு, லண்டன் மிஷனரிச் சங்கத்தின் சார்பாகச் சமய ஊழியஞ் செய்யும் பொருட்டு கஅஙஅ-ல் சென்னைக்கு வந்தார். கஅசக-ல் குருப்பட்டம் பெற்று அதே ஆண்டில் இங்கிலீஷ் சர்ச்சிற் சேர்ந்தார். பின்னர்த் திருநெல்வேலிக்குச் சென்று அங்கு இடையன்குடி என்னும் ஊரில் தங்கி ஐம்பது ஆண்டுகளாக மதத் தொண்டு செய்துவந்தார். இவர் திருநெல்வேலிக்குப் போகுமுன் அங்கு ௬000 கிறிஸ்தவர்கள் தாம் இருந்தார்கள். இவர் அங்குச் சென்று ஊழியஞ் செய்ததன் பயனாக, சில ஆண்டுக்குள் க00,000 பேராகக் கிறிஸ்தவரின் தொகை அதிகப்பட்டது. கஅஎஎ-ல் இவர் திருநெல்வேலி பிஷப்பாகப் பட்டங் கட்டப்பெற்றார். பிறகு, தள்ளாமையை முன்னிட்டு கஅகூக-ம் ஆண்டு ஜனவரிமீ ஙக-உ உத்தியோகத்தினின்று நீங்கிக் கோடைக்கானல் மலையில் வாழ்ந்து வந்தார். கடைசியாக அதே ஆண்டில் ஆகஸ்டுமீ உஅ-உ காலமானார். இவருடைய தேகம் இடையன் குடிக்குக் கொண்டு போகப்பட்டு அங்கு இவராற் கட்டப்பட்ட ஆலயத்தில் அடக்கஞ் செய்யப்பட்டது. இவருடைய புகழ் ஐரோப்பா முதலிய மேல் நாடுகளிற் பரவியிருப்பதற்குக் காரணம், இவர் ஆங்கில மொழியில் இயற்றிய "திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்" என்னும் நூலேயாகும். "இராயல் ஆசியாடிச் சங்கம்," "சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்" முதலிய சங்கங்களில் இவர் அங்கத்தினராக இருந்தார். இவரது பரந்த

டாக்டர் கால்ட்வெல் ஐயர்.

கல்வி யறிவைப் பாராட்டி இவருக்கு LL .D. பட்டமும் D. D. பட்டமும் அளிக்கப்பட்டன.

இவர் யாரிடம் தமிழ்க் கல்வி கற்றார் என்று தெரியவில்லை. ஆனால், தமிழை நன்கு கற்றவர் என்பதில் ஐயமில்லை. தமிழ்மட்டுமன்றி, தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் முதலிய மொழிகளையும் கற்றவர். இவர் இயற்றிய நூல்களாவன:—“திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்” (A Comparative Grammar of the Dravidian Languages) இது ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டது. இதில் திராவிட பாஷைகளான தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், துளுவம் முதலிய மொழிகள் ஓரினத்தைச் சேர்ந்தவை என்பதையும், அவற்றிற்குள்ள ஒற்றுமைகளையும் விளக்கி எழுதியிருக்கிறார். திராவிட மொழிகள் ஓரினத்தைச் சேர்ந்தவை என்பதை முதல் முதல் உலகத்தாருக்கு விளக்கிச் சொன்னவர் இவரே. “திருநெல்வேலிச் சரித்திரம்” என்பது இவரால் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டது.

இவரியற்றிய தமிழ் நூல்கள்: “நற்கருணைத் தியான மாலை” (௧௮௫௩), “தாமரை தடாகம்” (௧௮௭௧). இவையன்றியும் “ஞான ஸ்நானம்”, “நற்கருணை” என்னும் பொருள் பற்றித் தமிழில் இரண்டு நீண்ட கட்டுரைகளை எழுதியிருக்கிறார். இக்கட்டுரைகள், என்ரி பவர் ஐயர் ௧௮௪௧-ல் எழுதி அச்சிட்ட “வேத அகராதி” என்னும் புத்தகத்திற் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவர் சில துண்டுப் பிரசுரங்களையும் தமிழில் எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறார்.

இவருடைய தமிழ் வசன நடையின் மாதிரியைக் கீழே தருகிறோம். இஃது இவர் இயற்றிய “நற்கருணைத் தியானமாலை” என்னும் நூலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது:

‘‘கர்த்தருடைய இராப் போசனத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் அதற்கு ஆயத்தமாகிறவர்களும் தங்களைச் சோதித்தறிந்து செபத்தியானஞ் செய்து சேரவேண்டிய ஒழுங்கிருக்க, இத்தேசத்துக் கிறிஸ்தவர்களில் அநேகர் வேத வசனத்தை நன்றாய் அறியாதவர்களாயும், தேவ பக்தியில் தேறாதவர்களாயும் தியானம் பண்ணுகிறதில் வழக்கப்படாதவர்களாயும் இருப்பதினாலே, நற்கருணைக்கென்று ஆயத்தம் பண்ணிக்கொள்ளுஞ் சமயத்திலும் அதை வாங்குந் தருணத்திலும் வாசிக்கத்தக்க செபத்தியானங்களுள்ள புத்தகம் அவர்களுக்கு அவசியந் தேவையாயிருக்கின்றது. அப்படியிருந்தும் இது வரையில் அப்படிப்பட்ட புத்தகம் இல்லாததால் அநேகர் ஏற்றபடி கர்த்தருடைய பந்தியில் சேர ஏதுவில்லாமல், தரிசு நிலத்தில் மழை பெய்தும் பயிர் விளையாததுபோல், ஆசீர்வாதமும் ஆறுதலும் அடையாமல் போனதுண்டு. இதைக் குறித்து நெடுக விசாரப்பட்டு இக்குறைவைத் தீர்க்க என்ன செய்யலாமென்று யோசித்து, நற்கருணைத் தியானப் புத்தகமொன்றைச் செய்யும்படி தீர்மானித்ததின் பேரில் ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் உத்தம பத்தியும் ஞானமுமுள்ள குருமார் அக்கண்டத்துக் கிறிஸ்தவர்கள் பிரயோசனத்திற்காகச் செய்த நற்கருணை ஆயத்தப் புத்தகங்களைப் பரிசோதித்து அவற்றில் இத்தேசத்துச் சபையார் புத்திக்கும் தமிழ் மொழிக்கும் இசைந்தவைகளைத் தெரிந்தெடுத்து, கூட்டியும் குறைத்தும் இப்புத்தகத்தை உண்டாக்கி இருக்கிறேன்.

‘‘இச்செபத் தியானங்களை அவரவர் தனித்து வாசிக்கிறதுமன்றி, கிறிஸ்தவர்கள் செபஞ் செய்யும்படி கூடிவரும் வேளைகளிலும் சில தியானங்களை வாசிக்கத்தகும்.

‘‘தேவ நற்கருணை வாங்கும் போதெல்லாம் இப்புத்தகத்தில் அடங்கியிருக்கிற செபத்தியானங்கள் ஒவ்வொன்றையும் முறையாய் வாசிக்கவேண்டுமென்று நினைக்கவேண்டாம். ஒரு மாதத்தில் சில தியானங்களையும் அடுத்த மாதத்தில் மற்றுஞ் சில தியானங்களையும் வாசித்தால் எப்பொழுதும் எழுப்புதல் உண்டாக ஏது

வாக இருக்கும். இப்புத்தகம் உதவியே யன்றி தடையல்ல; மாலையே யன்றி விலங்கல்ல. இயேசு இரட்சகரின் அன்பை நினைவு கூர்ந்து கொண்டாடுவதற்கு கிறிஸ்தவர்கள் எப்பொழுதும் ஆயத்தமாயிருக்க வேண்டியதால், இப்படிப்பட்ட செபத்தியானங்களை வாசிக்கச் சமயங்கிடையாவிட்டாலும் கர்த்தருடைய பந்தியில் சேராமல் இருக்கக்கூடாது.

"இப்புத்தகத்திலுள்ள செபங்களையுந் தியானங்களையும் வாசிக்கிற ஆயத்தமே போதுமென்று ஒருவரும் நினைத்து மோசம் போகக்கூடாது. பாவத்தை உணர்தலும் கிறிஸ்துவை விசுவாசித்துப் பற்றிக் கொள்ளுதலும் அவர் அருளும் வரப்பிரசாதங்களை வாஞ்சித்தலுமாகிய ஆயத்தம் அவசியம் வேண்டும். இவ்வாயத்தமில்லாமல் எந்தத் தியானங்களை வாசித்தாலும் எவ்வகை எத்தனஞ் செய்து முயன்றாலும் பிரயோசனம் வராது. கர்த்தருடைய இராப்போசனம் ஆவிக்குரிய விருந்தாதலால் ஆவியோடும் உண்மையோடும் சேருகிறவர்களே அதற்குப் பாத்திரவான்கள்.

"இத்தேசத்துக் கிறிஸ்தவர்கள் இப்புத்தகத்தின் உதவியால் பத்திக்கேற்ற ஆயத்தத்தோடே தேவ நற்கருணையை வாங்கும்படிக்கும், 'கர்த்தர் தயவுள்ளவர் என்கிறதை ருசித்துப்பார்த்து' இயேசு கிறிஸ்துவை அறியும் அறிவிலும் கிருபையிலும் வளர்ந்தேறி வரும்படிக்கும், பராபரன் கட்டளையிட்டு ஆசீர்வாதந் தந்தருளக் கடவர்." Amen

---

ஆயத்த செபம்

"சகல ஞானத்தையும் ஈகிறவரே, நான் என் இருதயத்தை எப்படி ஆராய்ந்தாலும், உமது விருந்துக்கு என்னை எப்படி எத்தனப்படுத்தினாலும், உம்முடைய உதவியும் ஆசீர்வாதமுமில்லாமல் என் முயற்சிகளெல்லாம் விருதாவாய்ப் போகும். நீரே என் கண்களைத் திறந்து என் இருதயத்தை இளகச் செய்யாவிட்டால்,

அ

என் பாவங்களை நான் அறிந்துகொள்வதெப்படி? நீரே விசுவாசந் தராவிட்டால், நான் கிறிஸ்து இரட்சகரின் கிருபையைச் சார்ந்து அவர்மேலேயே முழு நம்பிக்கையை வைப்பதெப்படி? நீரே உம்முடைய ஆவியினாலே என்னைச் சுத்திகரியாவிட்டால், அசுத்தமும் தீவினையும் என்னில் நிலைக்கும். ஆகையால், என் தேவனே! உம்மிடத்தில் வருகிறேன். நீரே என் இருதயத்தை எனக்குக் காண்பித்து, உமது பந்தியைச் சேருதற்கேற்ற குணங்களையும் ஆயத்தத்தையும் எனக்குத் தாரும். கேட்கிற எனக்குக் கொடும், தேடுகிற நான் கண்டடையச் செய்யும், தட்டுகிற எனக்கு வாசலைத் திறந்தருளும். ஆமென்."

பண்டைக்காலத்தில் இருந்த தமிழறிந்த ஐரோப்பியர்கள் பற்பலராவர். அவர்களில் ஒரு சிலரைமட்டும் மேலே எழுதினோம். ஏனையோரைப்பற்றி எழுதப் புகுந்தால் புத்தகம் பெரிதாகும் என அஞ்சி எழுதாமல் விடப்பட்டது. ஷூல்ஸ் ஐயர் (கசுஅ—களசுரு௦), பெப்ரீஷியஸ் ஐயர் (களகக—களகூ௦), வால்த் ஐயர் (களஉகூ—களசக), ராட்லர் ஐயர் (களசகூ—கஅஙஞ), சுவார்ச் ஐயர் (களஉசு—களகூஅ), டெய்லர் ஐயர் (களகூரு—கஅளஅ), அருளானந்தர் என்னும் ஜான்–டி–பிரிட்டோ, பிரெஞ்சியரான பிஷப் சார்ஜன்ட், ஜூலியன் உவின்ஸன், பெர்ஸிவல் ஐயர், கிளார்க் ஐயர், டுரு ஐயர், வாக்கர் ஐயர், கிரால் ஆசிரியர் முதலிய இன்னும் பற்பல தமிழறிந்த ஐரோப்பியரைப்பற்றி இங்கு விரிவாக எழுத இடமில்லாததுபற்றி வருந்துகிறோம். இவர்களைப் பற்றித் தனிப் புத்தகம் எழுதுவது நலம்.

இப்போது உள்ள தமிழறிந்த ஐரோப்பியரைப்பற்றி இங்கு எழுதப்படவில்லை.

---

௯. தமிழ்ப்புலமை வாய்ந்த சுதேசக் கிறிஸ்தவர்

தமிழ்மொழிக்கு ஐரோப்பியர் செய்த தொண்டுகளை மட்டும் ஆராய்வதே இந்நூல் எழுதப்பட்டதன் நோக்க மாகும். ஆனால், இந்நூலுக்கு "ஐரோப்பியருந் தமிழும்" என்று பெயர் சூட்டாமல், "கிறிஸ்தவமும் தமிழும்" எனப் பொதுப்படப் பெயர் அமைக்கப்பட்டதனால், சுதேசக்கிறிஸ்த வர்களின் தமிழ்த் தொண்டுகளைப்பற்றியும் இங்குக் கூற வேண்டுவது முறையே. அங்ஙனம் தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்களின் தமிழ்த்தொண்டுகளை எழுதப்புகுந்தால், அன்னவர் மிகப் பலராதலின், இந்நூல் பன்மடங்கு பெருகும் என்பதை யுணர்ந்து, அவர்களுள் ஒரு சிலரைப்பற்றிய குறிப்புகளை மட்டும் இங்குச் சுருக்கமாக எழுதுகிறோம்.

அந்தோனிக் குட்டி அண்ணாவியார்:—திருநெல்வேலி ஜில்லா மணப்பாறையிற் பிறந்தவர். பேர்பெற்ற வீரமா முனிவரின் காலத்திலிருந்தவர். சிறந்த தமிழ்ப்புலவர். இவர் இயேசுநாதர்மீது பல பாடல்களைப் பாடியிருக்கிறார். இப் பாடல்கள் அனைத்தும் ஒன்று திரட்டி யாழ்ப்பாணத்தில் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன.

அரிகிருஷ்ணபிள்ளை:—(௧அ௨௭—௧௯00) கரையிருப்பு என்னும் ஊரிற் பிறந்தவர். மகாவித்துவான் இராமாநுஜ கவிராயரிடம் கல்வி கற்றவர். சாயர் கல்விச்சாலையிலும், சர்ச் மிஷன் காலெஜிலும் தமிழாசிரியராக இருந்தார். சிறந்த கல்வி மான். இவர் இயற்றியது "இரட்சணிய யாத்திரிகம்" என் னும் காவிய நூல்.

இன்ப கவி:—திருநெல்வேலியில் உள்ள மணப்பாறை என்னும் ஊரைச் சேர்ந்தவர். எட்டயாபுரம் சமஸ்தானத்தி

லும், தஞ்சை சரபோஜி ராஜா சம்ஸ்தானத்திலும் நன்கு மதிக்கப்பட்டவர். கவிகளை இனிமையாகப் பாடும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர். இவர் அவ்வப்போது இயற்றிய தனிச் செய்யுள்கள் பல. யாழ்ப்பாணத்தில் கச்சேரிமுதலியாராயிருந்த முத்துகிருஷ்ணா என்பவர்மேல் குறவஞ்சி நாடகம் இயற்றியிருக்கிறார். இவர் மணப்பாறையில் ௧௮௩௫-ல் காலமானார்.

கனக சபைப் புலவர்:—இவர் ஊர் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த அளவெட்டி. தமிழ்மொழியை நன்கு கற்றவர். விரைந்து கவிபாடும் திறமை வாய்ந்தவர். பல தனிக்கவிகளும், "அழகர்சாமி மடல்," "திருவாக்குப் புராணம்" முதலிய நூல்களும் இயற்றியுள்ளார்.

குமார குலசிங்க முதலியார்:—இவர் ஊர் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த தெல்லிப்பழை. தமிழ், ஆங்கிலம என்னும் இரண்டு மொழிகளையும் நன்கு கற்றவர். நியாய சபையிலே துவிபாஷியாகவும், பின்னர் உயர்தர உத்தியோகஸ்தராகவும் இருந்தவர். தமிழிற் பல தனிக்கவிகளும், "பதிவிரதை விலாசம்" முதலிய நூல்களும் இயற்றியுள்ளார்.

சதாசிவம் பிள்ளை:—இவரது ஊர் யாழ்ப்பாணத்து மானிப்பாய். இவருக்கு ஆர்னல்ட் (J. R. Arnold) என்ற மற்றொரு பெயரும் உண்டு. தமிழ் மொழியிலும் ஆங்கில மொழியிலும் வல்லவர். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் தமிழ்ப் புலவராக இருந்தவர். "உதய தாரகை" (Morning Star) என்னும் ஆங்கில—தமிழ்ப் பத்திரிகையின் ஆசிரியாகப் பல ஆண்டுகள் இருந்தார். இவரியற்றிய நூல்கள் : "மெய் வேத சாரம்," "திருச்சதகம்," "நன்னெறி மாலை," "நன்னெறிக் கொத்து," "சத்போத சாரம்," "இல்லற நொண்டி," "வெல்லை

யந்தாதி" என்னும் செய்யுள் நூல்களும், "நன்னெறி கதா சங்கிரகம்," "பாவலர் சரித்திர தீபகம்," "உலக சரித்திரம்," "வான சாஸ்திரம்" முதலிய வசன நூல்களுமாம்.

*சற்குணம் உவின்பிரெட் ஐயர்:—(௧௮௧௦—௧௮௭௯) திருநெல்வேலியைச் சேர்ந்த வாழைபடி முதலூர் என்னும் நாசரேத்தூரிற் பிறந்தவர். தமிழ், ஆங்கிலம், லத்தீன், கிரீக்கு, எபிரேய மொழிகளைக் கற்றவர். Bunyan's Holy War என்னும் ஆங்கில நூலைத் "திருப் போராடல்" என்னும் பெயருடன் தமிழில் மொழிபெயர்த்தார். "தாவீதரசன் அம்மானை," "உதிரமகத்துவம்," "இரத்தினவலி நாடகக் கதை" முதலிய நூல்களையும் இயற்றியிருக்கிறார்.

சாமுவேல் பவுல் ஐயர்:—(௧௮௪௪—௧௯௦௦) இவர் முதலில் உபாத்தியாயராகவும், பின்னர் உபதேசியாராகவும், கடைசியிற் குருவாகவும் விளங்கினார். ௧௮௯௦—முதல் "நற்போதகம்" என்னும் பத்திரிகையின் ஆசிரியராக இருந்து நடத்திவந்தார். ௧௮௯௮-ல் இவருக்கு "ராவ் சாகிப்" என்னும் பட்டம் அளிக்கப்பட்டது. "பரதேசியின் மோட்சப் பிரயாணம்" முதலிய பல நூல்களை மொழி பெயர்த்திருக்கிறார்.

சிதம்பரம் பிள்ளை:—இவரது ஊர் யாழ்ப்பாணத்துச் சங்குவேலி. தமிழ், ஆங்கிலம் என்னும் இருமொழிகளையும் நன்கு கற்றுத் தேர்ந்தவர். உபாத்திமைத் தொழில் புரிந்து வந்தார். ஆங்கில தர்க்க விதிகளைத் தமிழிற் பாட்டும் உரையுமாக மொழிபெயர்த்து, "நியாய இலக்கணம்" என்னும் பெயருடன் வெளியிட்டிருக்கிறார். இதுவன்றி, "தமிழ் வியாகரணம்," "இலக்கிய சங்கிரகம்" என்னும் நூல்களையும் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்.

✗ நயனப்ப முதலியார்:—(௧௭௭௯—௧௮௪௫): இவரூர் புதுச்சேரி. இளமையிலேயே தமிழை நன்கு கற்றுத்தேர்ந்து விளங்கினார். இவர் தமது ௧௮-வது வயதில் "சென்னைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில்" (Madras College) தமிழாசிரியராயமர்ந்தார். சிற்றம்பலக்கோவை, தஞ்சைவாணன் கோவை, ஒரு துறைக்கோவை, நாலடியார், திவாகரம், சூடாமணி நிகண்டு முதலிய நூல்களை ஏட்டுப்பிரதியிலிருந்து ஆராய்ந்து அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினார். வில்லிபுத்தூரார் பாரதத்தை ஆராய்ந்து அச்சிடுவதற்காகச் சென்னையில் ஒரு கமிட்டி (சபை) ஏற்படுத்தியபோது அதன் பதிப்பாசிரியராக இவரை நியமித்தார்கள். ஆனால், இவர் ஏடுகளைத் தேடிக்கொண்டிருக்கும்போதே திடீரெனக் காலமானார்.

பவர் ஐயர்:—இவர் ஆங்கிலோ இந்தியர். இவர் சாஸ்திரம் ஐயர் என்னும் ஜைன வித்துவானிடம் தமிழ்க் கற்றுத் தேர்ந்து, புலவர்களால் நன்குமதிக்கப்பட்டவர். "விசுவாசப் பிரமாண விளக்கம்," "நியாயப் பிரமாண விளக்கம்," "வேத அகராதி," "தர்ம சாஸ்திர சாரம்" முதலிய நூல்களை இயற்றியிருக்கிறார். ௧௮௮௯ ௵ சீவக சிந்தாமணியின் சில பகுதிகளை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினார்.

பிலிப்பு-தே-மெல்லோ:—(௧௭௨௫—௧௭௯௦) இவர் உயர்ந்த தமிழக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். இலங்கையைச் சேர்ந்த கொழும்பில் கேட்வாசல் முதலியார் என்னும் உயர்தர உத்தியோகஸ்தராயிருந்த ஸைமன்-தெ-மெல்லோ என்பவரின் புதல்வர். தமிழ், எபிரேயு, கிரீக்கு, லத்தீன், டச்சு, போர்ச்சுகீஸ் பாஷைகளை நன்கு கற்றவர். சமய ஊழியம் செய்து, பின்னர்க் கொழும்பு நார்மல் பாடசாலையில் ஆசிரியராக இருந்தார். ௧௭௫௩-௵ இலங்கை வட மாகாணத்

1853

திற்குப் பெரிய மதகுருவாக ஏற்படுத்தப்பட்டார். அரசாங்கத்தாராலும் மற்றவர்களாலும் நன்கு மதிக்கப்பட்டவர். இவர் "சத்தியத்தின் செயம்" என்னும் நூலையும், கேட்வாசல் முதலியார் உத்தியோகம் செய்திருந்த மருதப்பப் பிள்ளை என்பவர்மேல் "மருதப்பக் குறவஞ்சி" என்னும் நூலையும் இயற்றியிருக்கிறார். இவர் இயற்றிய ௧௨௦ செய்யுள்கள் சூடாமணி நிகண்டிற் சேர்க்கப்பட்டு, ௧௮௫௯-ல் மானிப்பாய் அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னும், மத சம்பந்தமான சில நூல்களையும் இவர் இயற்றியிருப்பதாகத் தெரிகிறது. கூழங்கைத் தம்பிரான் என்பவர் "யோசேப்புப் புராணம்" இயற்றி அதனை இவருக்கு உரிமை செய்ததாகக் கூறுவர்.

முத்துசாமி பிள்ளை:—இவர் புதுச்சேரியிற் பிறந்தவர். தமிழைச் செவ்வனே கற்றுக் கவியியற்றும் வல்லமை வாய்ந்தவர். தெலுங்கு, சம்ஸ்கிருதம், லத்தீன், ஆங்கிலம் என்னும் மொழிகளையும் கற்றவர். சென்னைக் கல்விச் சங்கத்தின் மானேஜராக (Manager) இருந்தார். தமிழ்ப்புலமை வாய்ந்த எல்லிஸ் துரையவர்கள் விருப்பப்படி இவர் தமிழ் ஜில்லாக்களில் யாத்திரைசெய்து ஏட்டுச்சுவடிகளைத் தேடிக் கொண்டுவந்து, சென்னைக் கல்விச் சங்கப் புத்தகச்சாலைக்குக் கொடுத்தார். வீரமா முனிவர் சரித்திரத்தைத் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் எழுதி வெளியிட்டார். கிறிஸ்து மதத்தைத் தாக்கி, சந்தகவி பொன்னம்பலம் என்பவர் எழுதியதை மறுத்துத் திக்காரம் என்னும் நூலைப் பாட்டும் வசனமுமாக இயற்றி, அதனைப் பல அறிஞர் கூடிய சபையில் அரங்கேற்றி, பல்லோராலும் புகழ்ந்து கொண்டாடப்பட்டார். எல்லிஸ் துரையவர்கள் எழுதிய தரவு கொச்சகக் கலிப்பாக்களின்

கடைசியில் 'நமச்சிவாய' என்னும் சொல் அமைந்திருப்பதைக் கண்டு எல்லிஸ் துரையவர்கள் இந்து மதத்தைச் சேர்ந்துவிட்டார் என்று சிலர் சொல்லியதை மறுத்து, இவர் [illegible] பாக்களுக்கு உரை எழுதி, "நமச்சிவாய" என்னும் பதத்திற்குப் பொருள் "கடவுளுக்கு வணக்கம்" என்பதன்றி வேறில்லை என்று நிலைநாட்டினர். இவர் கஅச௦-ல் காலமானர்.

வித்துவான் சாமிநாதபிள்ளை:—இவர் புதுச்சேரியிற் பிறந்தவர். சிறு வயதிலேயே தமிழ்க்கற்றுத் தேர்ந்தவர். வாலிப வயதில் "நசரைக் கலம்பகம்", "சாமிநாதன் பிள்ளைத் தமிழ்" என்னும் நூல்களை இயற்றினர். இவர் சென்னைக்குச் சென்று அங்கு வாழ்ந்திருந்தபோது எல்லிஸ் துரைக்குத் தமிழாசிரியராக அமர்ந்தார். இவர் இயற்றிய "ஞானதிக்கராயர் காப்பியம்" இவர் இயற்றிய நூல்களிற் சிறந்தது.

வேதநாயகம்பிள்ளை:—இவரது ஊர் திரிசிரபுரம். சீகாழி, மாயவரம் முதலிய இடங்களில் நீதிபதி உத்தியோகம் செய்தவர். தமிழில் தேர்ந்த புலவர். வசனம், செய்யுள் என்னும் இரண்டிலும் நூல் இயற்றும் திறமை வாய்ந்தவர். இவர் கஅஅகூ-ல் காலமானர். இவரியற்றிய நூல்கள்: "சர்வசமய சமரசக் கீர்த்தனை," "நீதிநூல்," "பெண்மதி மாலை," "பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்," "குணசுந்தரி சரித்திரம்" முதலியன.

வேதநாயக சாஸ்திரி:—கஎஎ௩-ல் பிறந்தார். தஞ்சாவூரில் வாழ்ந்தவர். தமிழ்க் கவிபாடுவதிற் சிறந்தவர். "பேரின்பக் காதல்," "இயேசுவின்பேரில் பதங்கள்," "ஜெபமாலை, "பெத்லேகம் குறவஞ்சி," "ஞானவுலா" முதலான பல நூல்களை இயற்றியிருக்கிறர்.

இ. சாமுவேல் பிள்ளை:—இவர் தொல்காப்பிய நன்னூல் என்னும் நூலை கஅ௩அ-ம் வருஷம் எழுதி அச்சிட்டார். இந்நூலில், தொல்காப்பியமும் நன்னூலும் தம்முள் ஒற்றுமை வேற்றுமைகள் விளங்க ஒருபான்மை உதாரணமாய்ச் சூத்திர சம்பந்தத்துடனே அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. இது ஒரு அருமையான நூல். புதுவைத் தமிழ்ப் புலவர் பொன்னுச்சாமி முதலியாரவர்கள், தரங்காபுரம் சண்முகக் கவிராயரவர்கள், புரசை அஷ்டாவதானம் சபாபதி முதலியார் அவர்கள் முதலியவர்கள் இதற்கு எழுதிய சிறப்புப்பாயிரப் பாடல்களே இந்நூலின் சிறப்பை விளக்கும். "நறைவார் சோலைப் பிறையாறெனு நகர், வதிதருசோழ வேளாளமரபிற், பதிதரு தாண்டவராய வேள்பயந்த, நாடவரு சுவிசேட சித்தாந்தி, செங்குவளையந்தார் தங்குமணி மார்பன், நாம வேலைப் புவிநயக்கும், சாமுவேலெனுந் தகைமையோனே" என்று புரசை அஷ்டாவதானம் சபாபதி முதலியாரவர்கள் சொல்லியிருப்பதிலிருந்து இவரது ஊர் முதலியன நன்கு விளங்கும். சாமுவேல் பிள்ளையவர்கள் தமிழ் மொழியில் பல நூல்களை இயற்றியிருக்கிறார்கள். விரிக்கிற்பெருகுமென்றஞ்சி எழுதினேமில்லை.

தமிழ்ப்புலமை வாய்ந்த சுதேசக் கிறிஸ்தவர்களைப் பற்றி மிகச் சுருக்கமாக மேலே எழுதினேம். இவர்களையன்றி இன்னும் அநேகர் பண்டைக் காலத்திலிருந்தனர். சத்தியநாதன் ஐயர், ஞானமுத்து ஐயர், ஞானப்பிரகாசநாத சுவாமி, வேதமாணிக்கம் சந்தோஷம், தானியேல் ஐயர், ஜேக்கப் ஞான ஒளிவு ஐயர், ஞானப்பிரகாச சுவாமி, ஜகராவ் முதலியார் முதலியவர்கள் பண்டைக்காலத்திலிருந்த தமிழறிந்த சுதேசக் கிறிஸ்தவர்களிற் சிலராவர்.

இவர்களைப்பற்றி எழுதப் புகுந்தால் நூல் பெரிதாகும் என அஞ்சி எழுதாமல் விடப்பட்டது.

இப்போதுள்ள தமிழ்ப்புலமை வாய்ந்த சுதேசக் கிறிஸ்தவர்களைப்பற்றியும் இங்கு எழுதப்படவில்லை.

May God bless this book for ever.

இந்நூல் எழுதுவதற்கு உதவியாய் நின்ற புத்தகங்களிற் சில:

தமிழ் நூல்கள்

சீகன் பால்கு சிரேஷ்டர் ஜீவிய சரித்திரம்.	*தரங்கம்பாடி, லூத்தரன்மிஷன் அச்சுக்கூடம்.*
ஞானோபதேச காண்டம்.	*தத்துவ போதக சுவாமி.*
தமிழ்ப்புலவர் சரித்திரம்.	*சுன்னாகம், அ. குமாரசுவாமிப் புலவர்,*
தனிச்செய்யுட் சிந்தாமணி.	*மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம்.*
திருக்காவலூர்க் கலம்பகம்.	*வீரமா முனிவர்.*
தேம்பாவணி.	,,
தொல்காப்பிய நன்னூல்.	*சாமுவேல் பிள்ளை* (1858).
தொன்னூல் விளக்கம்.	*வீரமா முனிவர்.*
நற்கருணைத் தியானமாலை.	*கால்ட்வெல் ஐயர்* (1853).
பரமார்த்த குருவின் கதை.	*வீரமா முனிவர்.*
பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்.	*மாயவரம் வேதநாயகம் பிள்ளை.*
வேத அகராதி.	*என்றி பவர் ஐயர்* (1841).
வேத உதாரணத் திரட்டு.	*இரேனியுஸ் ஐயர்* (1835).
முதலியன	*முதலியன*

ஆங்கில நூல்கள்

A Classified Catalogue of Tamil Printed Books. (John Murdoch, 1865.)

Ceylon Antiquary and Literary Register, Vol. V.

Church History of Travancore. (C. M. Agur, 1901.)

Dictionary of Indian Biography. (C. E. Buckland C.I.E., 1906.)

History of Tranquebar Mission. (Fenger 1863.)

History of Christianity in India. (J. Hough.)

History of Tamil Prose Literature. (V. S. Chengalvaraya Pillai.)

Life of C. J. Beschi. (Muthuswami Pillai.)

Men of Might in Indian Missions. (Hellen H. Holcomb, 1901.)

Madras Journal of Literature and Science.

The Life and Times of C. W. Katiravel Pillai. (James H. Martyn 1904.)

The Apostles of India. (J. N. Ogilive D.D., The Baird Lecture for 1915.)

The Tamil Plutarch. (Simon Casie Chetty, 1859.)

The Land of The Tamulians and its Mission. (Rev. Baierlein, 1875.)

The Promotion of Dravidian Linguistic studies in Company days. (C. S. Srinivasachari.)

The Promotion of Learning in India. (N. N. Law.)

Etc. Etc. Etc.

The B. N. Press, Madras.